

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Ed McBain-Nokturno.pdb

PDB Name: Ed McBain-Nokturno
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Nokturno

Ed McBain
1

Když Carella vcházel do služebny, vyzváněl telefon. Hodiny na zdi ukazovaly 11:45.

"Už tady nejsem," řekl Parker a zachumlal se do svého kabátu.

Carella zvedl sluchátko a ohlásil se: "Osmdesátý sedmý revír, detektiv Carella."

A poslouchal.

Do služebny vstoupil Hawes a dýchal si na ruce.

"Už tam jedem," prohlásil Carella a zavěsil.

Hawes si svlékal kabát.

"Nech si to na sobě," řekl Carella.

Žena ležela hned za dveřmi svého bytu. Ani si nestihla sundat staromódní kožich s odstínem do oranžova. Vlasy měla pečlivě upravené do účesu z drobných kudrlinek. Modrostříbrné vlasy. Oranžovohnědý kožich. Toho večera bylo venku minus jedenáct, ale pod kožichem na sobě měla jenom domácí bavlněné šaty s květinovým vzorem. Na nohou ošlapané boty s vysokým podpatkem. Překroucené punčochy.

Naslouchátko v pravém uchu. Muselo jí být tak kolem pětaosmdesáti.

Někdo jí vstříhl dvě rány do hrudi. Někdo také zastříhl její kočku, tlustá mourovatá kočka tu ležela, v těle díru po kulce, krev na scuchané srsti.

Policisté z oddělení vražd tam dorazili první. Když Carella a Hawes vešli do bytu, stáli ještě u mrtvé a spekulovali, co se stalo.

"Klíče jsou tady na zemi, musela to koupit hned v tu chvíli, co vešla do bytu," řekl Monaghan.

"Odemkne dveře a má po srandě," dodal Monroe.

V bytě bylo chladno, oba muži si proto neodložili svršky, černé kabáty, černé klobouky, černé kožené rukavice. V tomhle městě se na místo činu museli povinně dostavit policisté z oddělení pro vyšetřování vražd, i když skutečné šetření pak připadlo na detektivy z příslušného revíru. Monaghan a Monroe si o sobě rádi mysleli, že jsou moudří a zkušený vyšetřovatelé, praví odborníci, kteří svým kolegům dovedou poradit, aby se tak řeklo. Připadalo jim, že černá barva, nebo spíš naprostý nedostatek barevnosti, se hodí pro profesionály z oddělení vražd. Jako dva statní obrovští tučňáci, záda shrbená, hlavy ohnuté, stáli a dívali se na starou mrtvou ženu na omšelém koberci. Když Carella a Hawes vcházel do bytu, museli je obejít, aby nešlápli přímo na mrtvolu.

"Koukni, kdo je tady," poznamenal Monaghan, aniž by se na ně podíval.

Carella a Hawes byli úplně zmrzlí. Za noci jako byla tahle, neměli pocit, že by potřebovali nějakou radu, odbornou ani zkušenou, ani jinak moudrou. Chtěli si jenom dělat svou práci. Ve vstupním prostoru do bytu páchla whisky. To byla první věc, které si oba policisté povšimli. Tou další byla rozbitá láhev v hnědém papírovém sáčku, která ležela kousek od stařeniny kostnaté artritické ruky. Její zkroucené prsty vypadaly neobvykle dlouhé.

"Byli jste někde na večírku?" zeptal se Carelly Monaghan.

"My jsme tady už dvacet minut," prohlásil Monroe nedůtklivě.

"Nějakej velkej večírek?" zeptal se Monoghan.

"Provoz na ulicích," vysvětlil zpoždění Hawes a pokrčil rameny.

Byl to vysoký muž s širokými rameny, oblečený do tvídového kabátu, který mu poslal k Vánocům strýček z Londýna. Teď bylo dvacátého ledna, Vánoce už dávno pryč a z dvacátého zbýval jen kousek.

Jenže na 87. revíru čas neměl žádný význam. Červené nitky v látce kabátu vypadaly jako drobné hvězdičky, které jako by Hawesovi spadly se zrzavých vlasů na ramena. V obličejí byl také červený, od mrazu. Pramen bílých vlasů na jeho levém spánku připomínal rampouch. Stejně mrazivý byl jeho strach, když ho před lety pořežal jeden zloděj. Doktor na pohotovosti mu tehdy oholil vlasy, aby se dostal k ráně, a vlasy mu pak v těchto místech dorostly bílé a nepoddajné. Ženy mu tvrdily, že jim to připadá sexy. On jim odpovídal, že se to ale špatně češe.

"Domníváme se, že překvapila nějakého zloděje," řekl Monroe.

"Okno ložnice je ještě otevřené," kývl hlavou směrem k ložnici. "Nechtěli jsme na to sahat, než to prohlídnou technici."

"Ti jsou určitě taky na večírku," poznamenal Monoghan.

"Požární žebřík je hned za oknem," kývl Monroe znovu směrem k ložnici. "Tudy se dostal dovnitř."

"Každej je na večírku, kromě nás," povzdechl si Monoghan.

"Ta babka se asi taky chystala udělat si večírek, to je jasný," dodal Monroe.

"V tom sáčku je flaška levnýho chlastu," řekl Monoghan. "Musela si pro to zaběhnout ven, dokud jsou otevřeny obchody s pitím."

"Je sobota. Budou mít otevřeno skoro celou noc," namítl Monroe.

"Nechtěla riskovat, že to nestihne."

"No, ta už si teď nebude dělat starosti s tím, že něco nestihne," dodal Monroe.

"Kdo to je, nevíte?" zeptal se Carella.

Rozepnul si kabát. Stál teď mírně nakloněný s rukama v kapsách kalhot a díval se na mrtvou ženu. Pouze jeho oči prozrazovaly, že cítí nějaké pohnutí. Napadlo ho, že se měl spíš zeptat "Kdo to byl?", protože někdo z té ženy udělal pouhou mrtvolu v louži whisky.

"Nechtěli jsme s ní hýbat, dokud nepřijde doktor," řekl Monroe.

Carella si pomyslel: prosím vás, hlavně zase nezačínajte s večír...

"Ten je taky asi na večírku," neodpustil si Monoghan.

Půlnoc přišla a odešla bez fanfár.

Začínal nový den, ale ještě dlouho měl připomínat noc.

Nikoho nijak zvlášť nepřekvapilo, když soudní lékař určil jako jasnou příčinu smrti střelná zranění. Bylo to dokonce ještě předtím, než jeden z techniků objevil dva projektily ve dveřích za stařenou a další ve skřínce za kočkou. Vypadaly, že by mohly pocházet z osmatřicítky, ale dokonce ani zkušený rádcové z oddělení vražd nebyli ochotni hádat.

Technik projektily zabalil a označil je pro laboratoř. Na okenním rámu, na parapetu ani na požárním žebříku nebyly žádné patrné otisky prstů. Ani žádné zřetelné stopy. K veliké úlevě všech se technik, který tato místa zkoumal, vrátil do bytu a zavřel za sebou okno.

Policisté si sundali kabáty.

Správce budovy jim sdělil, že mrtvá žena se jmenovala paní Helderová. Říkal, že si myslí, že to byla Ruska nebo něco takového. Nebo Němka, nebyl si jistý. Povídal, že tu bydlela skoro tři roky. Velmi tichá osoba, nebyly s ní žádné problémy. Myslel si však o ní, že trochu pila.

Obývala to, čemu se říká dvoupokojový byt. V tomhle městě byly mnohé dvoupokojové byty ve skutečnosti garsonky se spacím koutem, ale tenhle byt měl opravdickou ložnici, byť maličkou. Okno ložnice vedlo do ulice, což bylo trochu nešťastné, neboť hluk klaksonů z ulice byl nesnesitelný a neustával dokonce ani v tuto časnou ranní hodinu. Tohle místo nepatřilo k právě nejvyhledávanějším částem města. Dům, ve kterém bydlela paní Helderová, byl na Lincolnově ulici blízko River Harbu a rybiho trhu, který se táhl směrem k přístavišti, od východu na západ, v délce čtyř bloků.

Carella s Hawesem nastoupili službu ve tři čtvrtě na dvanáct a měli být vystřídáni další směnou ve tři čtvrtě na osm ráno. V některých amerických městech policejní úřady upustily od této praxe, v žargonu běžně nazývané "pohřební" služba. Bylo tomu tak proto, že práce detektiva zřídka vyžaduje okamžité kroky, kromě případů vražd, kdy jakékoliv zdržení ve vyšetřování poskytuje vrahovi velmi cenný náskok před policií. V těchto městech policejní velitelství, centrála, ředitelství, či jak to tam nazývají, udržuje takzvané "horké linky", díky kterým může každého detektiva vytáhnout z postele raz dva. Ne tak v tomhle městě. V tomhle městě, kdykoliv jste v plánu služeb přišli na řadu, museli jste měsíc táhnout noční směny, kterým se oficiálně říkalo ranní, i když to obnášelo pracovat po celé dlouhé noční hodiny. Taková "pohřební" služba, jak se běžně a bez nadšení nazývala mezi detektivy, zcela rozhodla vaše vnitřní hodiny a nepěkně si zahrála i s vaším sexuálním životem. Teď bylo pět minut po půlnoci. Přesně za sedm hodin a čtyřicet minut měla směna skončit a detektivové teoreticky mohli jít domů spát. Zatím však byli v tomhle malém bytě s jednou ložnicí, který páchl alkoholem a čímsi dalším.

Brzy si uvědomili, že je to zápach kočičí moči. Podlaha v kuchyni byla pokryta rybími kostmi a zbytky několika rybích hlav.

"Proč myslíte, že zabil tu kočku?" zeptal se Monroe.

"Možná, že štěkala," navrhl Monoghan.

"Jsou knížky, v kterých kočka klidně vyřeší vraždu," řekl Monroe.

"Jsou knížky, v kterých vyřeší vraždu všechny možné typy amatérů," dodal Monoghan.

Monroe se podíval na hodinky.

"Už to tady ohlídáte?" zeptal se.

"Jasně," přikývl Carella.

"Kdybyste potřebovali radu nebo odborné vedení, tak zavolejte. A průběžně nás informujte."

"Písemně, se dvěma kopiemi," dodal Monoghan.

V ložnici stála dvojpostel pokrytá přehozem, který vypadal cizokrajně. Prádelník byl rozhodně evropský, měl ozdobné úchytky a po stranách a na vrchní desce byl malovaný. Zásuvky byly nacpané prádlem, ponožkami, punčochami, svetry a halenkami. V horní zásuvce byla malovaná plechovka od cukroví s bižutérií.

V ložnici stála také jednodvěřová skříň plná šatů, které musely být před dobrými padesáti lety elegantní, ale teď vypadaly strašně staromódně a ve většině případů byly velmi obnošené až ošuntělé. Ze skříně vycházel mírný zatuchlý zápach. Zatuchlost a stáří. Stáří šatů i stáří ženy, která je kdysi nosila. Celý pokoj působil nevýslovně smutně. Carella a Hawes si šli v tichu po své práci.

V obývacíku byla stojací lampa se stínítkem se šťapci.

Byly tu zarámované černobílé fotografie podivných lidí na neznámých místech.

Byla tu pohovka s umně kroucenými nohami, s omšelými polštáři a zašlými krajkovými dečkami.

Byl tu gramfon. Na kotouči gramofonu ležela stará šelaková deska na 78 otáček. Carella se sklonil, aby si prohlédl červenou nálepku RCA

Victor s obrázkem psa dívajícího se do trouby staromódního fonografu.

Na etiketě stálo:

Na stolkou vedle gramofonu ležela kupa desek na 78 a 33,3 otáček.

U zdi stálo pianino. Klávesy byly pokryté prachem. Bylo zřejmé, že na něm nikdo dlouho nehrál. Když zvedli sedátko stoličky u pianina, našli knihu s výstřížky.

Knihy s výstřížky vyvolávají otázky.

Vytvořila a vedla tu knihu osoba, které se výstřížky týkají? Nebo materiály sbíral někdo jiný?

Nic nenaznačovalo, kdo do sešitu tak pracně a pečlivě nasbíral a nalepil různé výstřížky a rozmanité materiály.

Na první stránce v knize byl program z Royal Albert Hall v Londýně, kde triumfálně debutovala třiačtyřicetiletá ruská pianistka Světlana Ďalovičová. Hrála Čajkovského koncert b moll s Londýnskou filharmonií pod taktovkou Leonarda Horna. Shromážděné kritiky z londýnských

Timesů, Spectatoru a Guardianu byly nadšené a střídavě ji nazývaly "velkou hudebnicí" a "vynikající virtuoskou", chválily její "strhující temperament", "schopnost citového prožitku" a "bleskovou rychlost spojenou se skutečně geniální schopností dosáhnout vrcholu zvучnosti".

Kritik z Timesů to shrnul takto: "Klavír se v rukou slečny Ďalovičové stává druhým orchestrem, skoro stejně mocným a výmluvným. Hudba byla nádherná, skvostná, bohatá barvou i prožitkem, jistě by uspokojila i samotného skladatele. Je třeba zaznamenat, že Londýn už po mnoho sezón nepřijal žádného pianistu tak bouřlivě. Jedná se o skutečnou osobnost, pianistický talent, který nikdo nemůže podceňovat nebo ignorovat."

O šest měsíců později následoval podobně triumfální koncert v Carnegie Hall v New Yorku a pak tři koncerty v Evropě, jeden s orchestrem La Scaly v Miláně, druhý s Pařížským symfonickým orchestrem a další s Concertgebouw Orchestra v Holandsku. V rychlém sledu vystoupila s recitály ve Švédsku, Norsku a Dánsku, pak hrála pětkrát ve Švýcarsku a rok zakončila koncerty ve Vídni, Budapešti, Praze, Lutychu, Antverpách, Bruselu a pak znovu v Paříži. Nebylo překvapením, že v březnu následujícího roku byla čtyřiačtyřicetiletá umělkyně poctěna profilem v Timesech. Titulní fotografie ukazovala vysokou blondýnu v černé róbě, sedící u velkého piana, její dlouhé štíhlé prsty spočívaly na klávesách. Ve tváři měla sebejistý úsměv.

Detektivové otáčeli další stránky sešitu.

Rok za rokem oslavovala jedna kritika za druhou její mimořádné interpretační schopnosti. Všude ve světě byla přijímána stejně vřele. Slova jako "úžasný talent", "božská škála výrazu", "ohromující technika" a "lví rozmach a síla" byly zcela obvyklé ve všem, co o ní kdy kdo napsal.

Vypadalo to, jako by kritici a recenzenti nedokázali najít dostatečně bohatý slovník, který by popsal fenomenální umění této ženy. Když jí bylo třicet čtyři, vzala si rakouského manažera jménem Franz Helder...

"Tak tady to máme," řekl Hawes. "Paní Helderová."

"No jo." ... a o rok později se jí narodilo její jediné dítě, které pojmenovali Maria po manželově matce. Ve čtyřiceti třech letech, když Marii bylo osm let, přesně dvacet let poté, co Světlana Ďalovičová strhla londýnské obecnstvo, se vrátila do Londýna a vystoupila na nezapomenutelném koncertě v Royal Albert Hall. Kritik z londýnských Timesů projevil pozoruhodný nedostatek britské zdrženlivosti, když označil představení jako "vrcholně šťastný počín" a pokračoval tím, že Světlanu nazval "divokým tornádem z ruských stepí".

Pak následovalo desetileté období, kdy se neobjevila v koncertních sálech... "Špatně se mi cestuje," řekla novinářům.

"Letadel se bojím a ve vlaku nemohu spát. A kromě toho, z mé dcery se stává mladá dáma a potřebuje, abych se jí víc věnovala." Během tohoto období se zabývala výlučně nahráváním desek pro RCA Victor. Na drážkách desky poprvé zazněl její koncertní debut, Čajkovského klavírní koncert b moll, a pak Brahmsova symfonie d moll, jedna z jejích nejoblíbenějších. Pokračovala interpretací děl Mozarta, Prokofjeva, Schumanna, Rachmaninova, Beethovena a Liszta a vždy přitom pečlivě sledovala původní záměr skladatele, což byla umělecká důslednost, která jednoho recenzenta přiměla k tomuto výroku: "Tyto nahrávky odhalují, že Světlana Ďalovičová je virtuózní hudebnice, která beze zbytku ctí

ideu díla i skladatele." Krátce po smrti svého manžela se Světlana triumfálně navrátila na koncertní pódium a před Carnegie Hall dala přednost místu, kde zažila svůj první obrovský úspěch - londýnské Royal Albert Hall. Lístky na toto jediné vystoupení po mnoha letech byly vyprodány během hodiny a půl.

Její dceři tehdy bylo osmnáct. Světlaně třiapadesát. Zahrála Bachovu Tokátu C dur v Busonihovo úpravě, Shumannovu Fantazii v C, Skrjabinovu sonátu číslo 9 a Chopinovu Mazurku, Etudu a Baladu. Publikum se jí odvděčilo bouřlivými ovacemi. Celý večer byl naprostý triumf.

Ale pak...

Ticho.

Po tomto koncertě, který se odehrál před třiceti lety, už v sešitu s výstřižky nic nebylo. Vypadalo to, jako by tato skvělá a proslulá umělkyně zmizela ze zemského povrchu.

Až do teď.

Do téhle chvíle, kdy žena, kterou správce budovy znal jako paní Helderovou, ležela mrtvá na podlaze promrzlého bytu v půl jedné po půlnoci za nejchladnější noci toho roku.

Zavřeli sešit.

Scénář zločinu, jak jej podali Monaghan a Monroe, zněl docela pravděpodobně. Žena si jde do obchodu koupit láhev alkoholu. Zloděj vlezle do bytu oknem, protože se domnívá, že byt je prázdný. Většina bytů bývá vykradena během dne, kdy lze předpokládat, že nikdo není doma.

Ale někteří nešikovní zlodějíčkové - buďto zoufalí fetišáci nebo začátečníci - vlezou do bytu, kdykoliv je to popadne, ve dne nebo v noci, stačí jim pocit, že to určitě klapne. Dobře, představte si, že zloděj vidí, že v bytě nesvítí žádné světlo, vypáčí okno - ačkoliv technici na okně nenašli žádné stopy po páčidle - a dostane se do bytu.

Zvyká si na tmou a seznamuje se s místem. Když tu náhle uslyší, jak do zámku vklouzne klíč. Dveře se otevřou, najednou se rozsvítí světlo a před ním stojí stará vyděšená ženská s hnědým papírovým sáčkem v jedné ruce a s kabelkou v druhé. Zloděj zpanikaří. Zastřelí ženu dřív, než stačí vykřiknout. Pak ještě navrch zastřelí kočku. Někdo na patře zaslechne výstřely a začne křičet. Správce běží nahoru a zavolá policii. V té době už zloděj dávno vylezl oknem a je pryč.

"Chcete tu kabelku?" zeptal se jeden z techniků.

Carella se otočil od malého psacího stolku, který s Hawesem právě prohlíželi.

"Protože my už jsme s ní skončili," dodal technik.

"Nějaký otisky?"

"Jenom malý ženský otisky. Určitě patří oběti."

"Co v té kabelce bylo?"

"Nic. Byla prázdná."

"Prázdná?"

"Pachatel ji musel vysypat na podlahu a shrábnout všechno, co v ní bylo."

Carella si to chvíli promýšlel.

"Myslíte, že oběť nejdřív zastřelil? A pak vysypal kabelku a sbalil všechno, co v ní bylo?"

"No... asi jo," pokrčil rameny technik.

Ted' to znělo divně i jemu.

"Proč prostě rovnou neutekl s celou kabelkou?"

"Poslechněte, takovýchle lidí přece dělají nepochopitelné věci."

"Jo," souhlasil Carella.

V duchu se ptal, jestli žena měla v kabelce peníze, když si šla ven koupit pití.

"Ukažte, podívám se na ni."

Technik mu podal kabelku.

Carella do ní nakoukl a pak ji obrátil vzhůru nohama. Nic z ní nevypadlo. Znovu se do ní podíval. Nic.

"Steve?" zavolal Cotton Hawes od psacího stolu.

"Peněženka," zamával peněženkou nad hlavou.

V peněžence byla kreditní karta Visa s fotografií Světlany Helderové v levém horním rohu.

Bylo tam také sto dolarů v deseti, pěti a jednodolarovkách. Carella si kladl otázku, jestli měla v místním obchodě s nápoji otevřený účet.

Když vyšli na chodbu, oslovila je žena, která sála u dveří sousedního bytu: "Promiňte..."

Hawes si ji prohlédl.

Sedmadvacet, osmadvacet, pomyslel si, štíhlá tmavovlasá žena s poněkud exotickými rysy. Přízvuk prozrazoval, že pochází ze Středního východu nebo přinejmenším ze Středozeří. Velmi tmavé hnědé oči.

Žádné naličení, žádný lak na nehty. U krku si pevně svírala vlněný šál. Pod ním měla župan a na nohou červené kostkované pantofle lemované beráncí kožesinou. Zde na chodbě bylo o trošičku tepleji než venku na ulici. Ale jenom o trošičku. Ve většině budov v tomto městě se okolo půlnoci vypínalo topení. Ted' bylo tři čtvrtě na jednu.

"Vy jste ti detektivové?" zeptala se.

"Ano," přikývl Carella.

"Jsem její sousedka." Čekali.

"Karen Toddová," představila se.

"Detektiv Carella. Můj kolega, detektiv Hawes. Těší nás."

Ani jeden z detektivů jí nepodal ruku. Ne snad, že by nesnášeli ženy, ale prostě proto, že policajti si zřídka kdy podávají ruku s takzvanými civilisty. Stejně tak policajti nenosí deštník. Jak uvidíte chlapíka stojícího v prudkém lijáku na rohu ulice s rukama v kapsách, vsaďte se, že to je tajný policista.

"Byla jsem venku," řekla Karen Toddová. "Správce mi pověděl, že ji někdo zabil."

"Ano, to je pravda," souhlasil Carella a sledoval její oči.

Nic v nich nezajiskřilo. Téměř nepřítomně přikývla.

"Kdo jí mohl chtít ublížit?" řekla. "Taková něžná duše."

"Jak dobře jste ji znala?" zeptal se Hawes.

"Jen tak, občas jsme si povídaly. Bývala známá, hrála na piano, věděli jste to? Světlana Ďalovičová, pod tímhle jménem hrála."

Prý hrála na piano, pomyslel si Hawes. Skvělá umělkyně, vynikající klavíristka, jejíž fotografie se objevila na titulní stránce časopisu Time. A prý hrála na piano.

"Teď už měla ruce celé zkroucené," řekla Karen a zavrtěla hlavou.

Detektivové se na ni podívali.

"Artritida. Povídala mi, že má neustále bolesti. Všimli jste si někdy, jak špatně jde otevřít lahvička, v níž je lék na utišení bolesti? To proto, že Amerika je plná pitomců, který se snažej ubližovat lidem. Ale kdo mohl chtít ublížit jí?" zeptala se znovu a zavrtěla hlavou. "Měla neustále strašné bolesti. To ta artritida. Tedy vlastně osteoartritida, tak tomu doktor říkal. Jednou jsem tam s ní byla. U doktora. Povídal mi, že ji převádí na voltaren, protože naprosyn už jí nezabírá. Pořád jí zvyšoval dávky. Bylo to opravdu moc smutné."

"Jak dlouho jste ji znala?" zeptal se Carella.

Byl to jen jiný způsob, jak se zeptat: Jak dobře jste ji znala? Ani na chvíli nevěřil tomu, že Karen Toddová má něco společného s vraždou staré ženy, ale jeho matka mu jednou řekla, že každý je podezřelý, dokud se neprokáže opak. "Seznámila jsem se s ní, když jsem se sem přistěhovala."

"Kdy to bylo?"

"Před rokem v říjnu. Vlastně patnáctého."

Den narození velkých spisovatelů, pomyslel si Hawes, ale neřekl nic.

"Teď tu bydlím už něco přes rok. Vlastně patnáct měsíců. Přinesla mi dárek na uvítanou do nového bytu. Bochník chleba a krabičku soli. Má to prý přinášet štěstí. Byla z Ruska, víte. Tam mívali tradice. My v Americe už žádné tradice nemáme."

Omyl, pomyslel si Carella. Tady se stala tradicí vražda.

"Bývala tam velká hvězda," pokračovala Karen. "No, tady vlastně taky."

Nepěkný zlovyk, to její "vlastně".

"Vyprávěla mi historky o tom, jak po celém světě hrávala pro tu nejvybranější společnost. Měla spousty vzpomínek."

"Kdy vám tyhle historky vyprávěla?"

"Často při čaji. Někdy jsme si spolu odpoledne vypily čaj."

"U ní v bytě?"

"Ano. To byla další tradice. Odpolední čaj. Měla nádherný servis. Čaj jsem ale musela nalévat já, kvůli těm jejím rukám. Sedávaly jsme a poslouchaly desky, které natočila, když byla slavná. A v pozdním odpoledni jsme popíjely čaj. Nějak mi to připomínalo T. S. Eliota."

Mně taky, pomyslel si Hawes, ale zase nic neřekl.

"Takže když jste říkala, že jste se občas daly do řeči, myslela jste tím tyhle návštěvy u ní v bytě..."

"Ano."

"... když jste spolu poslouchaly hudbu."

"Ano. Vlastně, u mě bytě jsme se scházely taky. Někdy večer. Zvala jsem ji. Děly jsme si občas menší večeri. Byla sama, opuštěná a... víte, nechtěla jsem, aby začínala tak moc pít už zkraje večera. V noci totiž měla sklón pít víc."

"Víc..."

"No, vlastně... začínala pít, hned když se ráno probudila. Ale v noci... no... občas se opila do němoty."

"Jak to víte?" zeptal se Hawes.

"Řekla mi to. Byla ke mně upřímná. Věděla, že s tím má problémy."

"Dělala s tím něco?"

"Bylo jí osmdesát tři. Co s tím mohla dělat? Ta artritida byla hrozná. A taky nosila naslouchátko. A v poslední době jí začínalo zvonit v uších a hvízdát v hlavě, jako konvice, víte? A občas slyšela takový rámus, jako když rachotí těžké stroje, Bylo to opravdu strašné. Povídala, že její ušní doktor jí chtěl poslat na testy k neurologovi. Ale ona se bála."

"Kdy to bylo?" zeptal se Hawes.

"Před Dnem díkůvzdání. Bylo to opravdu strašně smutné."

"Tyhle odpolední čaje," řekl Carella, "ty vaše večere... byl tam s vámi ještě někdo jiný? Kromě vás a slečny Ďalovičové?"

Nějak se mu to líbilo víc než paní Helderová. To asi ta titulní stránka Time, pomyslel si. Neměla by skončit jako nějaká paní Helderová.

"Ne, jenom my dvě. Vlastně si ani nemyslím, že by měla nějaké jiné přátele. Jednou mi řekla, že všichni lidé, které znala, když byla mladá a slavná, už jsou po smrti. Tipla bych si, že jediný, koho měla, jsem byla já. A kočka. Měla chudáka Irinu moc ráda. Co se s ní teď stane. Půjde do nějakého útulku?"

"Slečno, tu kočku zabili taky," řekl Hawes.

"Páni. Páni," zašeptala Karen a na chvíli ztichla. "Chodívala každé ráno ven, aby té kočce koupila čerstvou rybu,

dovedete si to představit? Ať bylo zima, jak chtělo. Stará paní s artritidou. Irina ryby milovala." Její hnědé oči se náhle zalily slzami. Hawes měl chut' vzít ji do náručí a utěšit. Místo toho se zeptal: "Měla nějaké příbuzné?" Lidi, které budeme muset informovat, pomyslel si Carella. Málem si povzdychl. "Má vdanou dceru v Londýně." "Víte, jak se jmenuje?" "Ne." "Měla někoho tady v Americe?" "Myslím, že vnučku, tady někde ve městě." "Setkala jste se s ní někdy?" "Ne." "Věděla byste, jak se jmenuje?" "Ne, bohužel." "Zmínila se někdy slečna Ďalovičová o nějakých výhružných dopisech nebo telefonátech?" "Ne." Jen ji proklepni, pomyslel si Carella. "Nevšimla si někdy někoho, jak tu slídí po domě...?" "Ne." "Nebo ji sleduje...?" "Ne." "Víte o nějakých nepřátelích, které mohla mít?" "Ne." "O někom, s kým by měla spory?" "Ne." "O někom, s kým se pohádala?" "Ne..." "Nebo že by se s někým nesnášela?" "Ne." "Nedlužila někomu peníze?" "O tom pochybuju." "Nedlužil někdo peníze jí?" "Byla to stará paní, žila ze sociální podpory. Co by asi tak mohla někomu půjčit?" Sklízela ovace na všech kontinentech, pomyslel si Hawes. A skončí na podpoře v takovéhle díře na Lincolnově ulici. Po odpolednech popíjí čaj a whisky. A poslouchá staré desky. Prsty celé zkroucené. "Ta její vnučka," pokračoval, "viděla jste ji někdy?" "Ne, nikdy jsem se s ní nesetkala. Už jsem vám to přece řekla." "Ale já se vás ptám, jestli jste ji někdy viděla. Třeba vycházet ze dveří bytu. Nebo na chodbě. Chodila sem někdy na návštěvu? Na to se ptám." "Ne, to ne. Myslím, že spolu nevycházely dobře." "Takže s někým přece jenom spory měla," ozval se Carella. "No, ale to je v rodině," odbyla to Karen pokrčením ramen. "To vám řekla slečna Ďalovičová, že spolu nevycházely?" "Ano." "Kdy to bylo?" "Asi tak před dvěma třemi měsíci." "Pověděla vám o tom jen tak, zčistajasna?" "Ne, stěhovala si, že její jediná dcera žije tak daleko, v Londýně..." "A jak jste došly k vnučce?" "Prostě jen řekla, kdyby tak s Priscillou líp vycházely..." "Tak se jmenuje?" zeptal se Hawes hned. "Ta vnučka?" "Aha, ano. Promiňte, nevzpomněla jsem si, že to vím, dokud mi to teď nevyklouzlo z pusy." "Priscilla... a jak dál?" "To nevím." "Možná na to přijdete." "Ne, myslím, že jsem to ani nikdy nevěděla." "Dozvíme se to z nekrologu," řekl Carella. "Dneska ráno." Byla přesně jedna hodina.

Majitel obchodu s nápoji jim sdělil, že v sobotu večer mívá nejlepší kšefty. O sobotách vydělá během poslední hodiny před zavírací dobou víc než kdykoliv jindy. Větší kšefty dělá jenom na Silvestra. A vůbec největší, když Silvestr připadne na sobotu. To nic nepřetrumfne. "Nejlepší kšeft za rok," tvrdil. "Mohl bych nechat otevřeno celou noc a prodat všechno, co mám na krámě." Už byla neděle, ale majitel obchodu měl stále pocit, že je sobota. Musel si taky pořád připadat jako o Vánocích, ačkoliv už bylo jedenadvacátého ledna. Ve výloze červeně a zeleně

blikal malý vánoční stromek. Všude ze stropu visely lepenkové štítky s nápisy, které nekonečně opakovaly ŠŤASTNÉ SVÁTKY. Na pultech a policích stály láhve alkoholu v dárkovém balení.

Majitel se jmenoval Martin Keely. Bylo mu asi tak osmašedesát devětašedesát. Byl to malý, podsaditý muž s opileckým nosem a širokými červenými šlemi, které s nosem ladily. Neustále přerušoval rozhovor, aby prodal další a další zboží. V tuto noční hodinu prodával většinou levné víno pobudům a žebrákům, kteří se sem trousili se svou celodenní kořistí. Tohle město se po půlnoci mění. Na ulicích je vidět jiné lidi. Také v barech a klubech, které zůstávají otevřené. V podchodech a taxících. Je to docela jiné město a docela jiní lidé v něm.

Jeden z nich zabil Světlanu Ďalovičovou.

"V kolik hodin sem přišla, vzpomněl byste si?" zeptal se Hawes.

"Okolo jedenácté."

Což víceméně sedělo. Soused na patře říkal, že slyšel výstřely asi tak v jedenáct dvacet. Správce zavolal na číslo 911 pět minut potom.

"Co si koupila?"

"Láhev Four Roses."

Přesně ta jí vypadla z ruky na podlahu, když ji někdo zastřelil.

"Kolik to stálo?"

"Osm dolarů a devadesát devět centů."

"Jak za to platila?"

"V hotovosti."

"Přesně?"

"Co tím myslíte?"

"Dala vám přesně osm dolarů a devadesát devět centů?"

"Ne, dala mi desetidolarovou bankovku. Vrátil jsem jí drobný."

"Kam si ty drobný dala?"

"Do té malý peněženky, co měla s sebou. Vytáhla z peněženky pětku a dala mi ji. Já jí vrátil jeden dolar a jeden cent. Dala si to do té peněženky."

"Ta dolarovka byla mince?"

"Ne, ta dolarovka byla bankovka."

"A říkáte, že si ty drobný dala do kabelky?"

"Ne, dala si je do té své peněženky. Malá peněženka to byla. Peněženka na drobný. Taková ta s těma dvěma pacičkama, jak je s cvaknutím otevřete palcem a ukazovákem. Peněženka, víte?" opakoval a zdálo se, že začíná být až nepřiměřeně rozčilený. "Víte, co to je peněženka? Peněženka není kabelka. Peněženka je peněženka. Copak v tomhle městě už nikdo nemluví anglicky?"

"Kam si tu peněženku dala?" zeptal se Carella klidně.

"Do kapsy od kabátu."

"Do kapsy od kožichu," přikývl Carella.

"Ne, neměla na sobě kožich. Měla na sobě látkovej kabát."

Detektivové se na něj překvapeně podívali.

"Jste si tím jistý?" zeptal se Hawes.

"Naprosto. Obnošený modrej látkovej kabát. A šátek na krku měla. Hedvábněj, myslím. Něco takovýho. Hezkej. Ale už asi pamatoval lepší časy."

"Látkový kabát a hedvábný šátek," zopakoval Carella.

"Jo."

"A říkáte, že když sem přišla včera večer v jedenáct..."

"Ne, to vůbec neříkám."

"Vy neříkáte, že měla na sobě kabát a hedvábný šátek?"

"Neříkám, že přišla včera večer v jedenáct."

"Když nebylo jedenáct, kolik hodin tedy bylo?"

"Ale bylo jedenáct. To sedí. Jenže to bylo včera v jedenáct dopoledne."

Peněženku na drobné našli v kapse modrého kabátu, který visel ve skříni v ložnici.

Byl v ní jeden dolar a jeden cent.

V roce 1909 v tomhle městě vycházelo čtyřicet čtyři raníků. Do roku 1929 toto číslo kleslo na třicet. O tři roky později se díky pokroku v technologii, konkurenci v distribuci, rozmarům čtenářů, chybám v řízení - a mimochodem také díky Velké hospodářské krizi - snížil jejich počet na pouhé tři. Teď tu vycházely jenom dva.

Protože vrah se pohyboval na svobodě, nechtěli detektivové čekat až do čtyř nebo pěti hodin do rána, kdy se raníky dostanou na novinové stánky. Ani si nemysleli, že by mohlo přinést ovoce telefonovat do místního bulvárního plátku. Měli za to, že tyhle noviny nekrolog o známé pianistce nepřinesou, jakkoliv slavná snad kdysi bývala. Později se ukázalo, že se mýlili. Plátek celý případ nafoukl, ale jenom proto, že Světlana žila po třiceti letech slávy v zapomnění a chudobě a její vnučka..., ale to už je jiný příběh.

Hawes po telefonu hovořil s redaktorem společenské rubriky z takzvaných seriózních novin, což byl velice úslušný muž, který byl ochotný přečíst mu celý nekrolog, než ho Hawes ujistil, že potřebuje jenom jména potomků Světlany Ďalovičové. Redaktor přeskočil až k poslednímu odstavci, kde stálo, že po sobě zanechala dceru, Marii Stetsonovou, žijící v

Londýně a vnučku Priscilla Stetsonovou, která žije přímo zde, v tomhle velkém nemocném městě.

"Víte, kdo je to?" zeptal se redaktor.

Hawes se domníval, že má na mysli Světlanu Ďalovičovou.

"Ano, samozřejmě."

"V nekrologu se o tom nebudeme zmiňovat, protože ten má být výhradně o zesnulé."

"Teď vás moc nechápu," řekl Hawes.

"Mluvím o té vnučce. Je to Priscilla Stetsonová. Ta zpěvačka."

"Aha. Jaký druh hudby provozuje?"

"Hraje v jednom nočním klubu. V takovém baru s pianem. Něco jako varieté."

"A vy byste asi nevěděl kde?" zeptal se Hawes.

Mnoho bezdomovců v tomhle městě spí ve dne a v noci se potlouká po ulicích. Noc je pro ně nebezpečná, venku číhají dravci a lepenkové krabice skýtají jen skrovnou ochranu před tím, kdo má v úmyslu člověka bez přístřeší oloupit nebo přepadnout. A tak bezdomovci bloumají po ulicích jako přízraky a dodávají nočnímu městu pochmurný ráz.

Pouliční lampy svítily. Semaforey bez ustání blikaly své červené, oranžové a zelené signály do prázdných nočních hodin, ale město přesto vypadalo temné. Jen tu a tam blýskne žárovka někde v koupelně. Občas je vidět vytrvalé světlo z ložnice nějakého nespavce v jinak slepé tváři domu.

Obchodní budovy jsou celé zalité září, ale jediní lidé v nich jsou uklízeči, připravující tyto prostory pro pracovní den, který začne v pondělí v devět hodin ráno. Dnes v noci (stále se zdá, jako by byla noc, i když už je vlastně hodina a půl ráno) se lana mostů, které se klenou přes řeku tohoto města, podobají girlandám. Jejich jasná světla se odrážejí žlutě v černé vodě pod nimi. Přesto všechno působí temně, snad proto, že je tu tak liduprázdno.

V půl druhé ráno jsou návštěvníci divadel už dávno doma v posteli a mnoho hotelových barů už je půl hodiny zavřených. Kluby a diskotéky budou otevřené do čtyř, což je krajní časový limit pro podávání alkoholických nápojů. V tuto dobu začnou lahůdkářství a jídelny nabízet snídaně. Pokoutní kluby to potáhnou až do šesti do rána. Ale teď je město z větší části tiché jako hrobka.

Z kanálů se syčením stoupá pára.

Žluté taxíky se mrhají opuštěnými ulicemi jako ševlící blesky.

U vchodu do kavárny Mouton hotelu Powell byl opřený stojan s černobílou fotografií Priscilly Stetsonové. V rohu snímku stálo úhledným psacím písmem Slečna Priscilla Stetsonová. Pod fotografií stejné písmo oznamovalo:

Vystupuje zde od 21.00 do 2.00

Žena na fotografii by klidně mohla být Světlana Ďalovičová na titulní straně časopisu Time. Tytéž vlasy barvy lnu spadající k ramenům a na čele zastřižené do ofiny. Tytéž světlé oči, tytéž slovanské vysedlé lícní kosti. Tentýž vznešený nos a sebejistý úsměv.

Ženě sedící u piana bylo asi tak třicet let. Byla oblečena do dlouhých černých šatů s odvážnou dekoltáží. Smetanově bílou plochu mezi krkem a poprsím přerušoval u krku stříbrný náhrdelník s černými a bílými kameny. Když detektivové vstoupili dovnitř a posadili se na stoličky u baru, zpívala píseň "Něžně a sladce". V této menší místnosti ozářené světly svíček sedělo u různých stolů asi dvacet lidí. Bylo za dvacet minut dvě.

Něžně mě líbej
v mlze na pobřeží,
sladce mi šeptej,
jak mě máš rád,
nemysli na čas,
nech ho, ať si běží,
pak se mě zeptej,
zda tvou chci se stát.

Priscilla zahrála poslední akord písně, sklonila hlavu a vážně se zadívala na své prsty rozložené na klávesách. Ozvala se sprška vřelého potlesku. "Díky," šeptla do mikrofonu u piana. "Děkuji vám mnohokrát."

Zvedla hlavu a pohodila dlouhými blondatými vlasy. "Před poslední sérií si udělám krátkou přestávku, takže jestli si

chcete před zavřením ještě něco objednat, máte teď poslední šanci." Široký úsměv a přimhouření očí. Zahrála krátkou znělku, zvedla se a kráčela ke stolu, kde o samotě seděli dva statní muži. Detektivové se zvedli ze stoliček u baru a zastavili ji.

"Slečna Stetsonová?" zeptal se Carella.

Otočila se na něj a usmála se, umělkyně připravená pozdravit svého obdivovatele. V botách na vysokém podpatku měřila tak metr sedmdesát až metr sedmdesát tři. Její šedomodré oči byly téměř ve stejné úrovni s jeho očima.

"Jsem detektiv Carella," řekl. "A tohle je můj kolega, detektiv Hawes."

"Ano?"

"Slečno Stetsonová, je mi líto, že vám to musím sdělit, ale..."

"Babička," řekla hned s jistotou a nevypadala ani příliš vyděšeně.

"Ano, je mi to líto, zemřela."

Přikývla.

"Jak se to stalo?" zeptala se. "Zase upadla ve vaně?"

"Ne, byla zastřelena."

"Zastřelena? Moje babička?"

"Je mi to líto," zopakoval Carella.

"Ježíši, zastřelena," řekla Priscilla. "Proč by...?" Zavrtěla hlavou.

"No, to je tohle město. Kde se to stalo? Někde na ulici?"

"Ne. U ní v bytě. Možná šlo o loupež."

Nebo možná ne, pomyslel si Hawes, ale neřekl nic a nechal Carellu, aby hrál hlavní roli. Tohle je na práci policisty to nejtěžší - informovat příbuzné, že se jejich blízkému něco strašného stalo. Carellovi se to zatím díkybohu dařilo, a tak nemělo smysl ho přerušovat. Rozhodně ne ve tři čtvrtě na dvě ráno, když celý svět spí.

"Byla opilá?" zeptala se Priscilla.

Bez obalu.

"Ještě nebyla provedena pitva," odvětil Carella.

"Pravděpodobně byla opilá," poznamenala Priscilla.

"To vám dáme vědět," řekl Carella.

Zaznělo to drsněji, než zamýšlel. Nebo to možná vyznělo přesně tak, jak zamýšlel.

"Slečno Stetsonová, jestli to je tak, jak to zatím vypadá, vaše babička asi překvapila zloděje při vloupání, a to pak hledáme jehlu v kupce sena. Všechno je potom jenom otázkou náhody."

"Ano."

"Na druhé straně, pokud existuje někdo, kdo by si přál smrt vaší babičky, někdo, kdo přišel do jejího bytu právě s úmyslem ji zabít..."

"Nikdo si nepřál její smrt," řekla Priscilla. "Jak to víte?"

"Ta už byla mrtvá. Nikdo dokonce ani nevěděl, že existuje. Proč by si někdo dával tu práci a zabíjel ji?"

"Ale někdo to udělal, jak vidíte."

"Tak to asi byl zloděj, jak jste říkal."

"Problém je v tom, že nic nebylo ukradeno."

"A co tam bylo k ukradení?"

"To nám povězte vy."

"Co tím myslíte?"

"Nezdá se, že je v jejím bytě něco cenného, ale nebylo tam něco předtím? Předtím, než se tam někdo vloupal?"

"Jako co třeba? Carské korunovační klenoty? Moje babička neměla ani vindru. Všechno, co pobrala na sociální podpoře, utratila za pití. Byla opilá ráno, v poledne i večer. Byla to ukňouraná stará nula, které nezbylo nic než vzpomínky. Nenáviděla jsem ji."

Radši nám povězte, jak se skutečně cítíte, pomyslel si Hawes. Nebyla mu moc sympatická tahle mladá žena se skvělým vzhledem, který podědila, a s cynickým chováním, kterému se naučila v tomhle velkoměstě. Vůbec by se s ní takhle brzy ráno nebavil, ale neměl rád vloupání, ze kterých se vyklubala vražda. Zejména když to navíc možná ani nebylo vloupání. Takže i kdyby ji teď měl mučit, byl odhodlaný dovědět se od ní něco o její babičce. Cokoliv, co by mohlo tím či oním způsobem objasnit celou záležitost. Jestli existuje někdo, kdo si přál její smrt, dobrá, půjdou po něm až do soudního dne. A jestli ne, vrátí se do služebny a budou čekat třeba měsíc nebo rok nebo pět let, až se nějaký zloděj, kterého chytí, přizná, že to byl on, kdo tenkrát zabil tu starou paní, tenkrát, když jsme ty a já, Maggie, byli mladí.

Mezitím...

"Ještě někdo měl podobné pocity jako vy?"

"Jak to myslíte?"

"Říkala jste, že jste ji nenáviděla."

"Cože? Já jsem ji snad zabila? Ale jděte, prosím vás."

"Jsi v pořádku, Pris?"

Carella se hned překvapeně otočil. Muž stojící u jeho lokte byl jeden z těch, k nimž Priscilla mířila, než ji s Hawesem oslovili. Ještě než si

Carella všiml pozdrava se zbrání pod jeho sakem, odhadl ho na osobního strážce nebo na člena nějakého gangu. Nebo možná obojí. Měřil tak metr devadesát a vážil přes metrák. Stál a pohupoval se na špičkách nohou, napůl sevřenými pěstmi kýval u boků, což byl postoj, který Carellu varoval, že muž by ho v minutě vyřídil, kdyby bylo potřeba. O tom Carella nepochyboval.

"Jsem v pohodě, Georgie," řekla Priscilla.

Georgie, pomyslel si Carella a zbystrčil pozornost, když si všiml, jak od stolu vstává i druhý muž a blíží se k nim. Hawes byl okamžitě také ve střehu.

"Protože, jestli tě tyhle pánové obtěžují..."

Carella mu ukázal odznak a doufal, že tím celou diskusi ukončí.

"Jsme od policie," prohlásil.

Georgie si prohlédl policejní odznak, aniž to na něj udělalo velký dojem.

"Nějaký problémy, Georgie?" zeptal se druhý muž, přicházející k nim.

Vypadal jako Georgieho dvojče. Podobně oblečený, pod sakem s širokými rameny rovněž ukrýval zbraň. Hawes jim také ukázal svůj odznak. Nikdy nezaškodí udělat totéž dvakrát.

"Jsme od policie," řekl.

Tady asi musí být ozvěna, pomyslel si Carella.

"Má slečna Stetsonová nějaké potíže?" zeptalo se Georgieho dvojče.

Sto deset kilo svalů a kostí oblečených do kvádru od Giorgia Armaniho. Neměl zlomený nos, ale jinak to byl klasický týpek.

"Babička slečny Stetsonové byla zavražděna," pronesl Hawes klidně.

"My si s tím tady už nějak poradíme. Můžete se klidně vrátit ke svému stolu."

V místnosti najednou nastal ruch.

Čtyři velcí muži okolo místní hvězdy, to mohlo znamenat nějaký malér. Jedna z věcí, o které lidi v tomhle velkoměstě nestojí, je malér.

První náznak maléru a lidi vezmou nohy na ramena a mizí. I ti, co do města přijeli z okolí (a někteří z návštěvníků tak vypadali), a dokonce i cizinci v tomhle městě (a jiní z návštěvníků vypadali právě tak) se ve chvíli, kdy zachytí první signál, že by mohl nastat nějaký malér, rychle vypaří. Slečně Priscille Stetsonové, vystupující od 21.00 do 2.00, hrozilo, že svou poslední sérii písní bude hrát pro prázdný sál. Náhle si uvědomila, že nastává její čas.

"Už musím začít," řekla. "Promluvíme si později."

Čtyři popuzené muže nechala za zády.

Všichni byli už už připraveni dokázat své chlapáctví a teď tu naplano stáli a jako většina mužů v podobné situaci na sebe ještě chvíli nasupeně hleděli. Potom se přestali navzájem propalovat očima, uvolnili zatážené svaly, načež oba policisté odešli k baru a dva držitelé zbraní, ať už byli, kdo byli, se vrátili ke svému stolu. Priscilla profesionálně lhostejná a povznesená nad všechny mužské pudry, které se tu draly na povrch, vřele zazpívala sérii písní sestávající z "My funny Valentine", "My Romance",

"If I Loved You" a "Sweet and Lovely". Jakási žena u jednoho stolku se zeptala svého společníka, proč už se nepíše takové milostné písně, a ten jí odpověděl: "Protože teď se píšou nenávistné písně." Byly dvě hodiny ráno.

Georgie nebo jeho dvojče (Frankie, nebo Nunzio, nebo Dominik, nebo Fungie) se zeptal Priscilly, proč dnes večer nezahrála ústřední píseň z filmu Kmotr. Roztomile mu odpověděla, že ji o to nikdo nepožádal. Oba dva je políbila na tvář a pak je odeslala pryč. Ani Carella, ani Hawes, a že jsou oba velcí detektivové, stále nevěděli, jestli jsou to její strážcové, nebo rádcové. Priscilla přišla k baru.

"Není už moc pozdě na skleničku šampaňského?" zeptala se barmana.

Věděl, že žertuje, a nalil jí šampaňské do vysoké sklenky. Poslední hosté přicházeli Priscille říct, jak byla báječná. Vřelě jim poděkovala a odeslala je na cestu do časného rána. Priscilla nebyla hvězda, byla jen dobrá zpěvačka v malé kavárně jednoho skromného hotelu, ale vystupování měla na úrovni. Z toho, jak šampaňské pouze uskrávala, mohli policisté usoudit, že toho moc nevypije. Možná to mělo něco společného s její babičkou. Což je přivedlo zpátky k mrtvole v ošuntělém kožichu.

"Tak jak už jsem vám řekla," rozhovořila se Priscilla. "Všichni její přátelé jsou mrtví. Nemohla bych vám dát jejich jména a adresy, ani kdybych chtěla."

"A co nepřátelé?" zeptal se Carella. "Ti jsou také všichni mrtví?"

"Moje babička byla stará opuštěná žena, žila sama. Neměla žádné přátele, neměla žádné nepřátele. Tečka."

"Takže to musel být zloděj, je to tak?" zeptal se Hawes.

Priscilla se na něj podívala, jako by si ho všimla teprve teď.

Prohlédla si ho od hlavy k patě. Zrzavé vlasy s bílým pramenem na čele, obrovské boty, velikost tak dvanáct.

"To je snad vaše práce, ne?" poznamenala chladně. "Určit, jestli to byl zloděj nebo ne."

"Mimochodem, přeci jen měla přítelkyni," opravil ji Carella.

"Cože?"

"Jednu ženu od vedle. Přehrávala jí své desky."

"Prosím vás. Hrál ty staré desky každému, kdo byl ochotný je poslouchat."

"Setkala jste se s ní někdy?"

"S kým?"

"Se ženou jménem Karen Toddová. Bydlela na patře vedle vaší babičky."

"Ne."

"Kdy jste babičku naposledy viděla?" zeptal se Hawes.

"Nevycházely jsme spolu dobře..."

"To jsme pochopili. Kdy jste ji viděla naposledy?"

"Asi někdy kolem Velikonoc."

"To už je dlouho."

"Jo," přikývla a náhle ztichla. "Myslím, že bych asi měla zavolat matce, ne?" zeptala se.
"To možná není špatný nápad," souhlasil Carella.
"Měla bych jí dát vědět, co se stalo."
"Hm."
"Kolik hodin je teď v Londýně?"
"Nevím," řekl Carella.
"Asi o pět nebo šest hodin víc, není to tak?"
Hawes zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. Sklenička od šampaňského už byla prázdná.
"Proč jste babičku nenáviděla?" zeptal se Carella.
"Pro to, co se z ní stalo, co ze sebe udělala."
"Za tu artritidu přece nemohla," poznamenal Hawes.
"Mohla za ten alkoholismus."
"Jenže co bylo první?"
"Kdo ví? A koho to zajímá. Patřila mezi velké osobnosti. A skončila jako nula."
"Co nepřátelé?" znovu se zeptal Carella.
"O žádných nevím."
"Takže to musel být zloděj...," zopakoval Hawes.
"Koho to zajímá, kdo to byl?" zeptala se Priscilla.
"Nás," řekl Carella.

Přišla chvíle, kdy by se hodilo zastavit čas.

Čas utíkal příliš rychle, vrah se pohyboval na svobodě a čas byl na jeho straně. Čím rychleji minuty ubraly, tím větší byla vzdálenost mezi ním a policisty. Všem na 87. revíru by teď vyhovovalo na okamžik čas zastavit. Zastavit čas, udělat si přestávku, zamyslet se, vyřídit pár telefonů - vzít si oddechový čas.

Carella zavolal domů.

Když včera večer v jedenáct hodin odcházel, jeho syn Mark měl vysokou horečku a doktor byl právě na cestě. Fanny Knowlesová,

Carellova hospodyně, zvedla telefon po třetím zazvonění.

"Dobrý večer, Fanny, nevzbudil jsem vás?"

"Počkejte, zavolám ji," řekla Fanny.

Čekal. Jeho žena nemluvila, ani neslyšela. Měli sice k telefonu připojen fax, ale psaní dlouhých zpráv zabíralo čas, bylo únavné a někdy frustrující. Lepší bylo, když Teddy znakovou řečí sdělila, co bylo potřeba, a Fanny to tlumočila Carellovi.

Čekal.

"Tak jo," řekla Fanny konečně.

"Co říkal doktor?"

"Není to nic vážného," odpověděla Fanny. "Myslí si, že je to chřipka."

"A co si myslí Teddy?"

"Počkejte, zeptám se jí."

V aparátu bylo ticho. Fanny posunkovala. Teddy jí odpovídala.

Představil si obě ženy v nočních košilích. Fanny vysoká asi sto šedesát dva centimetrů, statná Irka s rezavými vlasy a brýlemi se zlatou obroučkou, prsty poletující ve znakové řeči, kterou ji Teddy naučila. Teddy o pár centimetrů vyšší, krásná žena s havraními vlasy a očima temnými jako černoze, s prsty létajícími ve vzduchu ještě rychleji, protože znakovou řeč používala už od svého dětství. Fauny se vrátila ke sluchátku.

"Říkala, že nejvíc ji vyděsilo, když se Mark začal celý třást jako osika. Ale teď už mu je dobře. Horečka klesla, myslí si, že doktor má pravdu, že je to jenom chřipka. Bude spát u něj v pokoji. Prý pro jistotu. Chce vědět, kdy dorazíte domů."

"Služba mi končí v osm, to přece ví."

"Myslela si, že když kluk takhle stůně..."

"Fanny, máme tu vraždu. Povězte jí to."

Čekal.

Fanny se vrátila k telefonu.

"Řekla, že vy máte vždycky nějakou vraždu."

Carella se usmál.

"Za šest hodin jsem doma. Povězte jí, že ji mám rád."

"Má vás taky ráda," odpověděla Fanny.

"Říkala to?"

"Ne, já to říkám," zabručela Fanny. "Jsou dvě hodiny ráno, pane. Nemůžeme se všichni vrátit do postele?"

"Já ne," povzděchl si Carella.

Hawes telefonoval s policistkou z oddělení pro znásilnění, Annie Rawlesovou. Annie náhodou ležela u něj doma v jeho posteli. Pověděl jí, že od té doby, co dnes přišel do práce, poznal krásnou ženu ze Středozeří a také pianistku s dlouhými blondatými vlasy.

"A ta pianistka byla taky krásná?" chtěla vědět Annie.

Hawes se usmál.

"Co máš na sobě?" zeptal se.

"Jenom pozdrav s osmatřicítkou."
"Za chvíli jsem tam," řekl.
"Osmdesátý sedmý revír - oddělení skvělých příležitostí," zasmála se.
Čas se znovu rozeběhl.

Márnice vypadá v každou denní i noční hodinu stejně. Je to proto, že tu nejsou žádná okna a bílé světlo zářivek vyvolává vždy stejný dojem.

Zápach je také tentýž, ve dne nebo v noci, patrný všem, kdo přicházejí z čerstvého vzduchu zvenčí, ale nepostřehnutelný pro pathology, kteří zde při pitvách rozřezávají mrtvolu. Doktor Paul Blaney byl menší muž s nepěstěným černým knírem a očima, o kterých každý tvrdil, že jsou fialové, ale on je považoval za modrošedé. Měl na sobě modrý plášť se skvrnami od krve a žluté gumové rukavice. Když detektivové vešli, právě vážil játra. Okamžitě s plesknutím odhodil tento orgán do misky z nerezavějící oceli, játra tam zůstala ležet jako memento jednoho vydařeného nedělního oběda v rodině mladého Portnoye. Strhl si jednu rukavici, asi aby detektivům podal ruku, a pak si uvědomil, co před chvílí dělal, a ruku rychle stáhl zpět. Věděl, proč ho detektivové navštívili, a přešel přímo k věci.

"Dostala dvě do srdce," řekl. "Skvělá trefa. A nebyl by to špatnej název pro film."

"Myslím, že jeden takovej dávali," prohodil Hawes.

"Skvělá trefa?"

"Ne, ne..."

"Vy myslíte Trefa do černého."

"Ne, Dvě do srdce, nebo tak nějak."

"Dvě na cestu, to myslíte," řekl Blaney.

"Ne, to byla písnička," nesouhlasil Hawes.

"Ta písnička se jmenovala Jedna na cestu."

"Tohle byl film. Možná Dvě od srdce."

"Protože Dvě na cestu byl určitě film," tvrdil Blaney.

Carella se na oba muže jen díval.

"V názvu bylo určité slovo srdce," vzpomínal Hawes.

Carella je stále pozoroval. Všude okolo nich byly na pultech a stolech mrtvolu nebo jejich části. Všude okolo nich visel ve vzduchu zápach smrti.

"Srdce, srdce," přemýšlel Blaney nahlas. "Srdce temnoty? Podle toho totiž natočili film, ale ten se jmenoval Apokalypsa nyní."

"Ne, ale myslím, že jste blízko."

"Je to Coppola?" zeptal se Blaney.

"Carella," opravil ho Carella a podívil se, proč si Blaney, který ho zná už alespoň čtvrt století, stále špatně pamatuje jeho jméno.

"Režíroval to Coppola?" zeptal se znovu Blaney a ignoroval Carellu.

"Nevím," pokrčil rameny Hawes.

"Kdo je to Coppola?"

"Režíroval Kmotra."

Což Carellovi připomnělo ty dva italské vazouny v hotelovém baru. Což mu následně připomnělo vnučku Světlany Ďalovičové. A to mu připomnělo, proč sem vlastně přišli. Kruh se uzavřel.

"Pitva," vrátil Blaney k tématu.

"Dvě do srdce," řekl Blaney, "oba průstřely byste klidně mohl zakrýt půldolarem, tak blízko byly u sebe. To ale nijak nevypovídá o vrahově střeleckém mistrovství, protože stál dost blízko oběti."

"Jak blízko?"

"Řekl bych tak metr, možná metr dvacet. Prostě jen zamířil a vystřelil. Tečka."

"Byla opilý?" zeptal se Carella.

"Ne. Procento alkoholu v mozku bylo 0,02, což je celkem v normálu. Procenta v moči a krvi byla podobně normální."

"Můžete nám udat přibližný čas smrti?"

"Okolo jedenáctý, půl dvanáctý. Baj vočko."

Stanovení okamžiku smrti není nikdy zcela přesné. To věděli všichni. Ale Blaneyův zkušený odhad souhlasil s dobou, kdy soused v domě slyšel výstřely.

"Měli bychom vědět ještě něco?"

"Při pitvě bylo zjištěno prorůstání maligní tkáně z vestibulárního nervstva zasahující porus acusticus v rozsahu meatus acusticus internus až externus..."

"Anglicky prosím," požádal ho Carella. "Poros acusticus..."

"Ale no tak, Paule."

"Krátké řečeno, nádor na sluchovém nervu. Pěkně velký a cystický. Pravděpodobně způsoboval ztrátu sluchu, bolesti hlavy, závratě, poruchy rovnováhy, nejistotu chůze a tinnitus."

"Tinnitus?"

"Zvonení v uších."

"Aha."

"Kapalinová chromatografie prokázala přítomnost diclofenacu v koncentraci, která odpovídá terapeutické dávce.

Samozřejmě s přihlédnutím ke korelaci mezi přijatou dávkou látky a jejími metabolity v plazmě. Jediné, co mohu říct jistě,

je, že ten lék užívala, ale ne proč ho užívala."

"A proč si myslíte, že ho užívala?"

"No, normálně tady nezkoumáme klouby a já to taky neudělal. Ale už při pouhém pohledu na její prsty si troufám říct, co by nám asi potvrdil vertebrální řez."

"A to co?"

"Kostní kalusy na přední straně páteře."

"Co jsou to ty kalusy?"

"Výrůstky kostní hmoty. Zkrátka, hladká asymetrická zduření obratlových těl."

"Která znamenají co?"

"Artritidu?" navrhl Blaney.

"To se ptáte vy nás?"

"Víte, jestli měla, nebo neměla artritidu?"

"Měla."

"No tak vidíte," řekl Blaney.

Hawes si stále snažil vzpomenout na název toho filmu. Zeptal se Sama Grossmana, jestli si nepamatuje, že by ten film viděl.

"Já do kina nechodím," odpověděl Grossman.

Měl na sobě bílý laboratorní plášť a stál před pultem pokrytým zkumavkami, odměrkami, kádinkami, špachtlemi, baňkami a pipetami, které jeho práci dodávaly punc vědeckosti. Což bylo v přímém kontrastu s Grossmanem samotným. Tenhle vysoký hubený muž s modrými očima za brýlemi s tmavou obroučkou vypadal spíš jako farmář z Nové Anglie, který má starosti se suchem, než jako pedantický policejní kapitán, který vede laboratoř.

Nějaký zneuznaný amatérský pianista z řad nadřizených okrsku asi rozhodl, že smrt kdysi slavné koncertní klavíristky si žádá zvláštní přístup.

Odtud zřejmě pocházel spěch, s nímž bylo Světlanino tělo a její svršky odeslány do pracovny vedoucího prosektora a laboratoře. Kožich, bavlněné domácí šaty, růžový svetr, bavlněné punčochy a boty, to vše leželo na Grossmanově stole pečlivě zabalené a označené štítky. U jiného stolu seděla jedna z Grossmanových asistentek. Hlavu měla skloněnou nad mikroskopem. Hawes si ji prohlédl. Typ knihovnice, konstatoval v duchu.

Takové ženy občas považoval za vzrušující.

"Proč se na ten film ptáš?" podivil se Grossman.

"Příčinou smrti totiž byly dvě rány do srdce," řekl Carella.

"To taky potvrzuje spousta krve na oblečení," přikývl Grossman.

"Mimochodem, všechna je její. Nikdo jiný na svetr ani na šaty nekrvácel.

Ty šaty, to je levný bavlněný šunt, který koupíte u každého Woolwortha.

Ty boty jsou imitace kůže, patrně je taky koupila v nějakém levném krámkě. Ale svetr je značkový. A totéž ten kožich.

Staré věci, ale kdysi za něco stály."

Což by se dalo říct i o oběti, pomyslel si Carella.

"Něco dalšího?"

"Všechny ty věci jsme dostali zrovna teď," bránil se Grossman.

"Tak kdy se dozvíme víc?"

"Později."

"Kdy později?"

"Zítřka odpoledne."

"Dřív!"

"Kouzelník teda nejsem," odsekl Grossman.

Vrátili se na místo činu.

Před domem byly stále žluté pásy zabráňující vstupu. Na schodech do budovy stál uniformovaný policista, ruce měl za zády a vykukoval do opuštěné ulice. Byla štiplavá zima. Měl chránítka na uši a těžký služební kabát, ale přesto vypadal zmrzlý jako drozd. Ukázali mu své odznaky a šli nahoru. Další muž v uniformě stál na stráž před dveřmi do bytu 3A. Na dveřích byl visací zámek. Když se legitimovali, poskytl jim klíč.

Pod pečlivě poskládaným krajkovým hedvábným prádlem vzadu v poslední zásuvce prádelníku našli další plechovku od cukroví.

V ní byla vkladní knížka.

Ukázalo se, že předešlý den z ní někdo vybral sto dvacet pět tisíc dolarů. Na knížce zůstalo šestnáct dolarů a dvanáct centů. Výběrový lístek byl vložený ve vkladní knížce na stránce, na níž byl výběr zaznamenán. Na lístku stálo datum a čas výběru, 20. ledna v 10.27 dopoledne. To znamenalo půl hodiny před tím, než si Světlana Ďalovičová zašla koupit láhev Four Roses.

Podle Blaneye a souseda z domu byla za dalších dvanáct hodin zavražděna.

Muž, který bydlel v bytě 3D, se moc neradoval, že ho vzbudili za deset minut tři ráno. Když jim s reptáním otevřel dveře, měl na sobě jenom pyžamo, ale rychle si oblékl vlněný župan a za stálého bručení zavedl detektivy do malé kuchyně. Okénko nad dřezem bylo ojíněné mrazem.

Venku slyšeli kvílení větru. Nechali si na sobě kabáty i rukavice.

Muž, jenž se jmenoval Gregory Turner, šel ke sporáku, otevřel troubu a zapálil hořáky. Dveře trouby nechal otevřené. Za chvíli cítili, jak v kuchyni začíná sálat teplo. Turner postavil na kávu. Za další chvíli, když jim kávu naléval, si sundali kabáty a rukavice.

Oznámil jim, že je mu šedesát devět let a že patří mezi lidi, pro které je zvyk želená košile. Každou noc vstává ve tři třicet a dojde si na malou.

Vytáhli ho z postele o čtyřicet minut dřív, takové porušení zvyklostí se mu nelíbilo. Doufal, že až s nimi domluví a dojde si na malou, podaří se mu pak usnout. Přes všechno to mručení se zdál docela ochotný spolupracovat, byl dokonce až vlídný.

Tři muži seděli v kuchyni u stolu s ubrusem z voskovaného plátna a popíjeli kávu jako tři kamarádi, kteří se chystají na ranní rybářský výlet.

Ruce měli zahřáté od šálků. Z trouby se valilo teplo. Jaro už jim nepřipadalo tak vzdálené.

"Nesnášel jsem ty desky, co hrála ve dne v noci," vyprávěl jim.

"Znělo to, jako by někdo cvičil. Veškerá klasika mi zní takhle. Co na tom kdo vidí? Já mám rád swing, víte co je to swing? To jste ještě nebyli na světě. Mně je šedesát devět, říkal jsme vám to? Pravidelně vstávám každou noc v půl čtvrté a jdu si na malou. Znovu si jdu lehnout a spím až do osmi hodin, pak vstanu, dám si snídani a jdu na dlouhou procházku. Jenny chodívala se mnou, ale vloni umřela. Moje žena. Jenny. Chodívali jsme v parku, ať pršelo, nebo svítilo slunce. Na těchhle procházkách jsme vyřešili spoustu našich problémů. Vypovídali jsme se z nich. No, od té doby co zemřela, žádné problémy nemám. Ale chybí mi jak d'as."

Těžce si povzdechl a dolil si kávu.

"Chcete ještě?" zeptal se.

"Ne, děkuju, už ne," odmítl Carella.

"Jenom kapku," řekl Hawes.

"Benny Goodman a Glenn Miller, to byl swing! Harry James, Dorsey Brothers. Těm to tenkrát skvěle šlapalo. Objevila se nová písnička a možná šest sedm kapel ji hned hrálo. A nejlepší nahrávka vedla žebříčky. Když vzniklo "Blues in the Night", vyšlo tenkrát aspoň deset rozdílných bigbandových verzí. No, ale to byla nějaká písnička! Napsal ji Johnny Mercer. Slyšeli jste někdy o „Johnnym Mercerovi“?"

Oba detektivové zavrtěli hlavou.

"Ten tu píseň složil. A Woody Herman udělal její nejlepší nahrávku. To byla nějaká písnička!"

Začal ji zpívat. Jeho hlas, křehký a slabý, splynul s tichem noci narušovaným jen hvízdáním vlaků ze vzdálené trati.

Náhle přestal. V jeho očích se objevily slzy. Oba detektivové se v duchu ptali, jestli ji zpíval pro Jenny.

"Lidi přicházejí a odcházejí a vy jim sotva řeknete dobrý den, natož abyste je znali," rozhovořil se znovu. "Ta paní, co ji včera večer zavraždili, myslím, že jsem snad ani nevěděl, jak se jmenuje. Až správce mi to pak řekl. Věděl jsem o ní jen to, že mě děsně rozčiluje, jak pořád přehrává ty pitomý starý desky. Pak slyším ty tři výstřely a první věc, která mě napadá, je, že se ta stará paní zastřelila. Vypadala moc smutně. Tak mi to aspoň přišlo, když jsem ji potkal na schodech. Strašně smutně. Úplně smutná byla. Celá ohnutá a shrbená, s usazenými očima, hrozně smutná paní... Vyběhl jsem z bytu..."

"Kdy to bylo?"

"Hned potom, co jsem zaslechl ty rány."

"Pamatujete si, kdy přesně to bylo?"

"Okolo tři čtvrtě na dvanáct."

"Viděl jste na chodbě někoho?"

"Ne."

"Nevšímal jste si, že někdo vychází z jejího bytu?"

"Ne."

"Byly dveře do jejího bytu zavřené, nebo otevřené?"

"Zavřené."

"Co jste udělal potom, pane Turnere?"

"Šel jsem rovnou dolů a zařádkoval jsem na správce."

"Vy jste nevolal na policii?"

"Ne, pane."

"Proč ne?"

"Policii nedůvěřuju."

"Co bylo pak?"

"Vyšel jsem na ulici a koukal, co se děje. Přijeli policajti. Přijely sanitky. Detektivové jako vy. Prostě velká podívaná. Nebyl jsem jediný."

"Jediný, kdo se díval?"

"Ano. Nezačíná tu na vás být už moc horko?"

"Trochu."

"Ale když to vypnu, bude tady za pět minut hrozná zima. Co myslíte, že mám udělat?"

"No, co chcete, pane," pokrčil rameny Hawes.

"Jenny měla ráda teplo," řekl Turner.

Přikývl. Chvilí byl zticha a díval se na své ruce složené na kuchyňském stole. Jeho ruce vypadaly na pozadí zářivě bílého voskovaného plátna velké, snědé a jaksí neužitečné.

"Kdo další tam byl?" zeptal se Carella. "Kdo ještě sledoval tu podívanou?"

"Ale, většinou lidi od nás z domu. Někteří se dívali z oken, jiní přišli dolů, aby to měli z první ruky."

"Byl tam někdo, koho neznáte?"

"Ale jistě, všichni ti policajti."

"Myslím kromě těch policajtů nebo lidí od sanit..."

"No samozřejmě, spousta cizích lidí. Znáte přece tohle město. Něco se stane a hned se seběhne dav lidí."

"Nevyšel z budovy ještě někdo kromě nájemníků? A kromě policistů nebo..."

"Chápu, jak to myslíte. Počkejte, minutku o tom popemýšlím."

Plynové hořáky syčely do ticha bytu. Někde v domě se ozvalo spláchnutí toalety. Venku na ulici zahoukala do noci siréna. Pak všechno zase ztichlo.

"Vysoký blondák," řekl Turner.

Toho muže, co vyšel z postranní uličky vedle domu, viděl poprvé v životě. Ten chlap vyjde ven a stojí tam v davu za policejními zátarasy, ruce má v kapsách. Na sobě má modrý kabát a červenou šálu. Ruce v kapsách. Černé boty.

Blondaté vlasy mu vlají ve větru.

"Měl knír nebo vousy?"

"Byl hladce oholený."

"Vzpomenete si ještě na něco?"

Stojí tam jako všichni ostatní, za těmi zátarasy, co tam policie rozmístila. Kouká se, co se děje. Přijíždějí další auta, to asi musí být policajti v civilu. Jsou tu taky další uniformovaní policajti s mosazí na límcích a čepicích. A ten chlap tam stojí a dívá se, zajímá ho to. Pak sanitáři vynesou na nosítkách mrtvou ven z budovy, dají ji do sanity a odjedou.

"V tu chvíli šel ten blondák pryč," řekl Turner.

"Díval jste se, jak odchází?"

"No, díval."

"Proč?"

"Tvářil se tak jako... smutně, nevím. Jako by... nevím."

"Kam odešel? Kterým směrem?" zeptal se Hawes.

"Zamířil na jih. Došel na roh a zastavil se tam u kanálu..."

Oba detektivové najednou natáhli uši.

"Sklonil se a zavázal si botu, nebo něco takového. A šel si po svých."

Tak našli vražednou zbraň.

3

Zbraň, kterou vylovili z kanálu, byla zaregistrována na muže jménem Rodney Pratt. Ten - jak stálo na jeho žádosti o povolení k držení střelné zbraně - uvedl jako své povolání bezpečnostní doprovod. V žádosti dále tvrdil, že potřebuje nosit zbraň, protože náplní jeho práce je "ochraňovat soukromí, majetek a fyzické zdraví osob, požadujících tyto zvláštní služby." Bylo jim jasné, že tím je kulantně řečeno, že je soukromý osobní strážce.

Ve Spojených státech není nikdo povinen uvádět na žádný formulář svou rasu, barvu pleti nebo své vyznání. Nemohli tedy ani tušit, že Rodney Pratt je černoch, dokud jim pět minut po třetí toho rána neotevřel dveře a nasupeně se na ně nezahleděl ve svém nátělníku a boxerských trenýrkách.

Barva jeho pleti byla pro policisty nedůležitým překvapením. Mnohem důležitější však bylo to, že balistikové již identifikovali revolver zaregistrovaný na jeho jméno jako zbraň, ze které předchozího večera vyšly tři osudové rány.

"Pan Pratt?" otázal se Hawes opatrně.

"Jo, co je?" zeptal se Pratt.

Ani nemusel říkat: Jsou hergot tři hodiny ráno, co ksakru klepete na moje dveře? Říkal to jeho postoj ve dveřích, říkal to rozzlobený výraz jeho tváře, říkal to jeho bodavý pohled.

"Mohli bychom jít dál, pane?" zeptal se Hawes. "Chtěli bychom vám položit jen pár otázek."

"Jakých otázek?" zavrčel Pratt.

Hawesovo "pane" ho nijak neukonejšilo. Dva bílí hajzlové ho vytáhnou z postele ve tři hodiny ráno... Nějaký svý "pane" si můžou strčit za klobouk, děkuju pěkně. Rukou se opíral o rám dveří a zahrazoval jim cestu. Stál tu v nátělníku a pruhovaných boxerských trenýrkách, svalnatý, vypadal úplně jako profesionální boxer připravený na vážení před zápasem. Hawes si teď všiml tetování na jeho pravém vybouleném bicepsu. Stálo tam, Semper Fidelis. Takže bývalý námořník. Patrně seržant. Pravděpodobně zažil bojové akce v té či oné válce, které jak se zdá, Spojené státy stále s někým vedou. Pravděpodobně nasazoval krk v bojích s nepřítelem. Tři hodiny ráno. Hawes kousl do kyselého jablka.

"Máme otázky týkající se revolveru ráže 38, Smith and Wesson, registrovaného na vás, pane."

"A co je s ním?"

"Dnes v noci byl použit při vraždě, pane. Můžeme jít dovnitř?"

"Pojďte," řekl Pratt a ustoupil ze dveří zpět do bytu.

Pratt bydlel v domě na křižovatce North Carlton Street a St. Helena's Boulevard, proti parku Mount Davis.

Obyvatelstvo v této čtvrti bylo rozmanité - černoši, běloši, Hispánci, asiáté a nájemně pevně regulované.

Tyto staré předválečné byty se chlubily vysokými stropy, velkými okny a parketovými podlahami. Jenže v mnoha z nich byly koupelny a kuchyně zoufale zastaralé. Avšak když následovali Pratta do rozsvíceného obýváku, viděli na první pohled, že kuchyně v jeho bytě je moderní a elegantně zařízená. Pootevřené koupelnové dveře v předsíni jim

odhalily mramor a nablýskanou mosaz. Obývací byl zařízený nábytkem z lýkového dřeva a kostkovaným textilem. Všude byly polštáře a na bílých zdech visely grafické listy v chromovaných rámech. Na vzdálenějším konci místnosti stálo mezi dvěma okny s výhledem na park pianino.

"Posaďte se," vyzval je Pratt a opustil pokoj.

Hawes se podíval na Carellu. Carella jen pokrčil rameny. Stál u oken a díval se na park čtyři patra pod sebou. V tuto noční hodinu park vypadal úplně strašidelně, lampy vrhaly tajuplnou zář na opuštěné klikaté cesty.

Pratt byl za chvíli zpátky. Přes spodní prádlo si oblékl modrý župan. Látka županu vypadala jako kašmír. Tento fakt spolu s luxusním zařízením bytu vzbudil v obou detektivech silný dojem, že "bezpečnostní doprovod" je v současné době vskutku výnosné zaměstnání.

Hawese napadlo, jestli by snad neměl dát výpověď. Místo toho řekl:

"Tak jak je to s tím revolverem, pane Pratte?"

"Tenhle týden mi ho někdo ukradl," prohlásil Pratt.

Tohle všechno už zažili, tohle všechno už slyšeli po deseti tisících čtyřicetých třicátých. První věc, kterou se každý zločinec naučí, je tvrdit, že to není jeho zbraň, jeho dávka drogy, jeho auto, jeho lupičské nářadí. Není to jeho nůž, jeho maska, jeho rukavice, jeho krev, jeho sperma. Jeho není nic.

A pokud to je jeho, tak to buď ztratil, nebo mu to někdo ukradl.

Chytnete muže, který zastřelil svou přítelkyni. Chytnete ho při činu, zbraň má v ruce, hlaveň je v ústech ženy. A on vám bude tvrdit, že to není jeho zbraň. Tak pozor, pánové, co si myslíte, že jsem zač? Jenom jsme si tady přehrávali scénu z jedné hry. A když policajti tuhle historku nezbaští, tak chlapík spustí: Vždyť se dusila rybí kostí a já se tu kost snažil vytáhnout pomocí hlavně, když jsme čekali, než přijede sanitka a odveze ji do nemocnice. Nebo pokud to zní nějak podezřele, chlapík se nechá slyšet:

Co když mě požádala, abych jí dal tu hlaveň do pusy a vyzkoušel tak její výdrž a odvahu? A navíc, dokonce to ani není moje bouchačka, a jestli ano, tak mi ji někdo ukradl, nebo jsem ji ztratil. Kromě toho jsem mladistvý.

"Ukradli," řekl Carella a otočil se od okna.

V jeho hlase nebyla žádná intonace, pronesl jen tohle jediné slovo, bez důrazu, vyslovil ho měkce a tiše, ale ve tři ráno to v tomto obývacím zadunělo jako jednoznačné obvinění.

"Ano," přikývl Pratt. "Ukradli."

Na rozdíl od Carelly to slovo vyslovil s důrazem.

"Kdy říkáte, že se to stalo?" zeptal se Hawes.

"Ve čtvrtek v noci."

"Takže to by bylo..."

Hawes si vytáhl diář a nalistoval stránku s kalendářem.

"...osmnáctého."

"Smůlovatej den. Nejdřív mi úplně kikslo auto a pak mi někdo ukradl bouchačku z přihrádky na rukavice."

"Pojďme si to trochu shrnout," navrhl Hawes.

"Ne, pojďme si to hodně shrnout," odsekl Pratt. "Jedinej důvod, proč mě ve tři ráno taháte z postele kvůli takový hovadině, je to, že jsem černej. Takže mi tu teda předvedte ty své rituální tance, ale pak koukejte fofrem vypadnout, jasný? Jste tady na špatným večírku. Nikdo vás nezval."

"Možná jsme na špatným večírku," řekl Carella, "ale rozhodně máme správnou zbraň. A ta náhodou patří vám."

"O tom, co se s tou bouchačkou dělo dneska v noci, nic nevím. Tvrdíte, že se s ní zabíjelo, já vám to věřím. Ale říkám vám, že od čtvrté noci mi ten revolver už nepatří. Od té chvíle, co mi kikslo auto a já zastavil u jedné pumpy s celonočním provozem, aby se mi tam na to koukli."

"Kde to bylo?"

"Hned u Majesta Bridge."

"Na který straně řeky?"

"Na téhle. Vezl jsem domů jednoho obchodníka s diamanty a pak jsem se vracel do města."

Z toho, jak Pratt hovořil, policisté poznali, že je místní. Tohle rozrůstající se město totiž tvořilo pět samostatných zón, ale pokud jste náhodou nespádli rovnou z Marsu, jenom o jediné z nich se vždy mluvilo jako o "městě".

"Na mostě mi auto začalo rachotit," pokračoval Pratt. "Když jsem dojel do Isoly, úplně kikslo. Fungl nový auto. Nemělo najetý víc než patnáct set kilometrů." Nevěřičně a zhnuseně zavrtěl hlavou. "Nikdy si nekupujte pitomý americký auto," dodal.

Carella sám měl chevrolet a ten ho nikdy ani nezazlobil. Neřekl na to nic.

"V kolik hodin to bylo?" zeptal se Hawes.

"Chvilí před půlnocí."

"Tenhle čtvrtek?"

"Smůlovatej den," zopakoval znovu Pratt.

"Pamatujete si jméno té pumpy?"

"Jasně."

"Jak se jmenuje?"

"Bridge Texaco."

"Tak tomu říkám vynalézavost," poznamenal Hawes.

"Myslíte si, že lžu?" ozval se hned Pratt.

"Ne. Ne, měl jsem na mysli ten název..."

"Kdy jste zjistil, že vám ten revolver chybí?" zeptal se Carrelly.

Ano, správně, vraťme se k věci, pomyslel si Hawes. Pratt nic nechápe. Myslí si, že ho přišli otravovat dva bílí policajti jenom proto, že je černoch. A oni ho přitom otravují proto, že mu patřila zbraň použitá při vraždě. Takže si pěkně poslechneme, jak to s tím revolverem bylo.

"Když jsem si vyzvedl auto," odpověděl Pratt a otočil se ke Carellovi. Stále je podezíral, že na něj šijou nějakou boudu. Myslel si, že ho do toho chtějí namočit.

"To bylo až včera ráno. Když jsem tam ve čtvrtek v noci přijel, nebyli u pumpy žádní mechanici. Vedoucí mi řekl, že mi to můžou spravit až druhý den."

"Což taky udělali, je to tak?"

"Zjistili, že mi nějaký hajzl dal do převodovky styren."

Carrela se v duchu podivil, co má styren v převodovce společného s kvalitou amerických vozů.

"Úplně mi to oddělalo motor," pokračoval Pratt. "Museli mi objednat nový a namontovali ho tam až v pátek."

"A vy jste si auto vyzvedl včera?"

"Ano."

"V kolik?"

"V deset dopoledne."

"Takže auto tam bylo ve čtvrtek přes noc a v pátek celý den a celou noc."

"Jo. A dvě hodiny včera, protože otvírají v osm."

"A ten revolver byl v přihrádce na rukavice."

"Jo. A během té doby zmizel."

"Kdy jste si to uvědomil?"

"Když jsem přijel sem. Tady v budově jsou garáže. Zaparkoval jsem auto, odemkl přihrádku, abych revolver vyndal, a viděl jsem, že je pryč."

"Vždycky ho vyndáváte z přihrádky, když přijedete domů?"

"Vždycky."

"Jak to, že jste ho teda nechal v garáži u pumpy?"

"Nevzpomněl jsem na to. Byl jsem nasranej, že mi auto takhle vyplivlo. Jinak je to síla zvyku. Přijedu domů, odemknu přihrádku a sáhnu tam pro revolver. Jenže garáž u pumpy není doma. Nevzpomněl jsem na to."

"Ohlásil jste, že vám zbraň někdo ukradl?"

"Ne."

"Proč ne?" zeptal se Hawes.

"Říkal jsem si, že když ji někdo ukradl, stejně už ji v životě neuvidím, tak co se s tím otravovat. To není jako televize.

Bouchačka se neobjeví někde ve frcu. Ta prostě zmizí."

"Napadlo vás vůbec, že by s tím revolverem někdo mohl spáchat zločin?"

"To mě napadlo."

"A přesto jste neohlásil jeho krádež?"

"Ne, neohlásil."

"Jak to?"

To se zeptal Hawes. Jen tak, mimochodem. Čistě ze zvědavosti. Jak je to možný, že ti ukradnou bouchačku a ty víš, že by ji někdo mohl zneužít k nějakému svinstvu, ale nejdeš na policajty? Jak to?

Carrela znal odpověď. Černoši totiž začali věřit, že nejlepší způsob, jak přežít, je držet se dál od policie. Protože když to neudělají, policajti je vždycky převezou a zkonstruují proti nim falešná obvinění. Stačí si přece vzpomenout na proces s O. J. Simpsonem. Takže díky, právníci pana Simpsona, přesně tohle jsme potřebovali.

"Oznámil jsem to vedoucímu denní směny u té pumpy," vysvětloval Pratt. "Pověděl jsem mu, že mi někdo tu bouchačku čmáznul. Slíbil, že se na to v tichosti poptá."

"A poptal se? V tichosti?"

"Nikdo z jeho lidí o tom nic neví."

Přirozeně, pomyslel si Carrela.

Hawes si pomyslel totéž.

"A vy říkáte, že když jste se s autem vrátil domů, přihrádka byla zamčená?"

"Myslím, že byla, jo."

"Co tím chcete říct, že myslíte?"

"A proč vy si myslíte, že všechno, co vám říkám, je lež?"

Carrela si vztekle povzdechl.

"No tak co, byla zamčená, nebo ne?" pokračoval ve výslechu. "Není to žádná finta. Prostě jen řekněte ano, nebo ne."

"Povídám vám, že nevim. Dal jsem klíč do zámku a otočil s ním. Ale jestli ta přihrádka byla zamčená, nebo ne..."

"Nezkoušel jste ji nejdřív otevřít prostě jen tak, bez klíče?"

"Ne, vždycky ji totiž zamykám."

"A proč si teda myslíte, že tentokrát mohla být odemčená?"

"No protože ten podělanej revolver se ztratil, ne?"

"Ano, ale to jste přeci nevěděl, než jste přihrádku otevřel."

"Ale teď to vím. Když jsem otáčel klíčem, byla už asi odemčená, takže jsem ji vlastně zamkl. A pak jsem musel otočit klíčem znovu, abych ji odemkl."

"Skutečně jste udělal právě tohle?"

"Nepamatuju se. Možná že jo. Přihrádka na rukavice přece není jako dveře do bytu. Ty odmykáte a zamykáte stokrát za

den a víte přesně kam otočit klíčem, abyste si otevřel."

"Takže když si to teď vezmete zpětně, tvrdíte, že mohla být odemčená."

"Jo, to říkám teď zpětně. Protože ta bouchačka tam nebyla. Což znamená, že do příhrádky se předtím někdo dostal."

"Nechal jste v autě náhradní klíček k zapalování nebo...?"

"Ztratil jsem ho."

"Takže v autě jste nechal celé klíčky, i s klíčkem k příhradce, je to tak?"

"Je to tak."

"Takže tvrdíte, že někdo od pumpy odemkl příhrádku a vzal vám revolver."

"Přesně tak."

"A nemyslíte si, že vám tu zbraň mohl ukrást ten, kdo vám do převodovky dal styren?"

"Nechápu jak."

"Nevšiml jste si někdy během dne, jestli nemáte otevřenou kapotu od motoru?"

"Jo, ta byla otevřená. Jak by se asi v dílně dostali k motoru, kdyby neotevřeli kapotu?"

"Já myslím, než jste dal auto do opravy."

"Ne. Ničeho takového jsem si nevšiml."

"Povězte nám, kde jste ve čtvrtek s tím autem jezdil. Než vám někdo provedl tu věc se styrenem."

"Ale já nevím, kdy mi tam ten styren někdo dal."

"Dobře, stejně nám povězte, kde jste jezdil. Tak nám, prosím vás, trošičku pomozte."

"Zaprvé, ráno jsem vezl jednu herečku do NBC na televizní interview..."

"Kam do NBC?"

"Do města. K Hall Avenue."

"Kdy to bylo?"

"V sedm třicet ráno."

"Šel jste s ní dovnitř?"

"Ne, zůstal jsem u auta."

"A pak co?"

"Odvezl jsem ji zpátky do hotelu a čekal jsem na ni venku."

"Opustil jste auto?"

"Ne. Vlastně, počkejte, jo. Vystoupil jsem z auta, abych si zakouřil. Ale stál jsem u něj."

"Zbraň byla pořád v příhradce?"

"Pokud vím, tak jo. Nekoukal jsem se."

"Říkal jste, že jste na ni čekal před hotelem..."

"Jo."

"V kolik hodin se vrátila?"

"Ve dvanáct patnáct."

"Kam jste jeli pak?"

"K J. C. Willoughbymu, na oběd. Měla tam schůzku se svým manažerem."

"A pak?"

"Vyzvedl jsem ji ve dvě a vezl ji..."

"Byl jste celou tu dobu u auta?"

"Počkejte, musím si vzpomenout. Ne. Sám jsem si šel něco zakousnout. Zaparkoval jsem v garážích."

"Kde?"

"Poblíž té restaurace. U Lloyda."

"Takže někdo mohl otevřít kapotu motoru a nalít do něj styren."

"Asi jo."

"Nechal jste klíče v autě?"

"Jasně. Jak jinak by ho mohli zaparkovat?"

"Takže někdo si taky mohl odemknout příhrádku na rukavice."

"Jo, jenže..."

"Co?"

"Pořád si myslím, že to čmáznul někdo u té pumpy."

"Proč si to myslíte?"

"Je to jen takovej pocit. Znáte to, když máte dojem, že se něco divného stalo. Měl jsem takovej pocit, že ti chlápci vědí o autě něco, co já nevím."

"Jako co?"

"Já nevím co."

"Který z těch chlápků?"

"Všichni. Ten vedoucí denní směny, od kterého jsem auto přebíral, všichni, co tam dělali..."

"Kdy jste vyzvedával toho obchodníka s diamanty?"

"Cože?"

"Říkal jste..."

"Aha, no jo, pana Aaronsona. S tou herečkou jsem jezdil celej den. Čekal jsem, než nakoupí na Hall Avenue. Chtěla si před návratem do L. A. nakoupit. Odvezl jsem ji na večeri s nějakými přáteli a pak jsem ji vzal zpátky do hotelu."

"Celou dobu jste zůstal u auta?"

"Nehnul jsem se od něj. V půl jedenáctý jsem vyzvedl pana Aaronsona a odvezl jsem ho domů. Byl ten večer pěkně napakovanéj."

"Napakovanéj?"

"Měl v kufru spousty diamantů."

"Co jste dělal pak?"

"Vyjel jsem zpátky přes most a slyšel jsem, že auto začíná blbnout."

"Vzpomněl byste si, kde jste zaparkoval auto, když jste si šel dát oběd?"

"Už jsem vám to říkal. U Lloydů, hned vedle Detavoneru. Jsou tam v celém bloku jediný garáže, nemůžete to minout."

"To byste asi nevěděl, kdo vám auto zavezl do garáží, že?"

"Všichni ti chlapíci mi připadají stejný."

"Napadá vás, kdo vám mohl dát ten styren do převodovky?"

"Ne."

"Nebo kdo vám mohl ukrást zbraň?"

"Jo. Někdo u tý pitomý pumpy."

"Už jen poslední otázku," řekl Carrela. "Kde jste byl včera večer mezi desátou a půlnocí?"

"A je to tady," zavrčel Pratt a zakoulel očima.

"Kde jste byl?" zeptal se Carrela znovu.

"Přimo tady."

"Byl tu někdo s vámi?"

"Moje žena. Chcete budít i ji?"

"Bude to k něčemu?" zeptal se Carrela.

"Potvrdí vám to," odsekl Pratt.

"To se vsadím."

Pratt se zase začínal mračit.

"Nechte ji spát," řekl Carrela.

Pratt se na něj podíval.

"Myslím, že to je už všechno. Omlouváme se, že jsme vás obtěžovali. Cottone, máš ještě něco?"

"Jen jednu věc," promluvil Hawes. "Víte, kdo pracoval na vašem autě?"

"Jo, někdo jménem Gus. Ten byl aspoň podepsanej na faktuře. Ale když jsem si auto včera vyzvedával, tak tam nebyl."

"Nevíte, jestli se vedoucí na ten revolver ptal i jeho?"

"Říká, že ptal."

"Jak ten se jmenuje?"

"Ten vedoucí? Jimmy."

"Jimmy... a jak dál?"

"To nevím."

"A co ten vedoucí noční směny? Ten, u kterého jste auto nechal?"

"Ralph. Ralph, nevím jak dál. Mají na kombinézách připíchnutý jmenovky. Jen s křestním jménem."

"Děkujeme," řekl Hawes. "Dobrou noc a omlouváme se, že jsme vás obtěžovali."

"Hm," zamručel Pratt kysle.

Na chodbě před bytem Carrela poznamenal: "Tak se nám z toho zase stává pohádka o ztracený pistoli."

"Jo, tenhle film už jsem taky párkrát viděl," řekl Hawes.

Benzinová stanice Bridge Texaco stála ve stínu mostu Majesta Bridge, který spojoval dvě nejlidnatější části města. Na obou jeho koncích se každý den vytvářely obrovské dopravní zácpy. Tady v Isole - tak jednoduše a trefně se toto město jmenovalo, protože leželo na ostrově a isola znamená italsky ostrov - byly postranní ulice a třídy vedoucí k mostu zacpány taxíky, nákladáky a osobními auty od šesti od rána až do půlnoci, kdy se všechno trochu zklidnilo. V půl čtvrté ráno, když sem detektivové přijeli, by nikdo nevěřil, že jen před několika hodinami ulice rezonovaly hlukem klaksonů a vykřikovanými nadávkami - to vše vyvolal kamión uvízlý uprostřed mostu.

Existovaly dvě městské vyhlášky, které zakazovaly používání klaksonu, a jejich překročení se trestalo pokutou.

Hrubost na veřejnosti byla také protizákonná. Příslušný paragraf trestního zákoníku byl označen číslem 240.20 a měl titul výtržnictví. Stálo v něm: "Osoba se proviní výtržnictvím, když používá urážek, obscénních slov nebo dělá obscénní gesta, a to se záměrem vzbudit veřejné pohoršení, urážet, obtěžovat či zastrašovat ostatní občany, anebo když záměrně přispěje ke vzniku takové situace." Výtržnictví byl pouhý přestupek trestaný nanejvýš patnácti dny vězení. Obě vyhlášky i paragraf o výtržnictví sice deklarovaly vyspělou kulturu americké civilizace, ale platily spíš pouze na papíře. Možná právě proto se uniformovaný policista na rohu ulice jenom lhostejně drbe na zadku, zatímco rozčilený motorista se snaží překřičet svůj neustále ječící klakson: "Tak už s tím něco dělej, ty zkurvenej kreténe!" Ted' ve tři třicet ráno už veškeré houkání klaksonů ustalo a všechny nadávky odnesl vítr, zbyl pouze štiplavý chlad lednových ulic. Neónové osvětlení čerpací stanice jako by ještě zesilovalo sychravost nevlídné noci.

U jednoho ze stojanů stál žlutý taxík. Jeho řidič, schoulený zimou, poskakoval z nohy na nohu a tankoval benzin. Dvěře vedoucí do jednotlivých boxů dílny byly pevně zavřené před mrazivým vzduchem. V přívětivě osvětlené a vyhřáté kanceláři seděl muž v hnědé kombinéze a hnědé kšiltovce, nohy měl položené na stole a četl si výtisk časopisu Penthouse. Když policisté vešli dovnitř, zvedl oči. Na jmenovce připíchnuté na jeho kombinéze stálo Ralph.

Carrela mu ukázal služební odznak.

"Detektiv Carrela," představil se. "Můj kolega, detektiv Hawes."

"Ralph Bonelli. Co se děje?"

"Snažíme se vypátrat, kam zmizel revolver, který..."
"Zase ten revolver?" Bonelli obrátil oči v sloup.
"Nemáte ponětí o tom, co se s ním stalo?"
"Ne. Řekl jsem tomu Prattovi, že tady o tom nikdo nic neví. A to se nezměnilo."
"Koho jste se ptal?"
"Mechanika, kterej dělal na tom autě, Guse. Žádněj revolver neviděl.
Taky dalších kluků, co měli v pátek službu. Nikdo z nich vo ničem neví."
"Kolik je těch dalších kluků?"
"Dva. A nejsou to mechanici, jen obsluhujou pumpu."
"Takže ten Gus je jediný, kdo na autě pracoval?"
"Jo. Jedinej."
"Kde na něm dělal?"
"Tady v jednom z boxů," vysvětloval Bonelli a kývl hlavou směrem k dílně. "Měl to na hydraulickým zvedáku."
"Klíčky byly ve voze?"
"Jo, dyť přece musel s autem zajet do boxu, ne snad?"
"A když s prací skončil? Kam přišly klíčky pak?"
"Do skříňky na klíče, tady na zdi," řekl Bonelli a ukázal na šedou kovovou skříňku na stěně poblíž pokladny.
Ze zámku skříňky trčel malý klíček.
"Zamykáte tu skříňku vůbec někdy?"
"No... ani ne."
"Pořád tam takhle necháváte klíč?"
"Chápu, kam tím míříte, ale pletete se. Nikdo z našich lidí tu bouchačku neukradl."
"Jenže když vám tu pan Pratt nechal auto, byla v přihrádce na rukavice..."
"To tvrdí von."
"A vy si to nemyslíte, co?"
"Viděl jsem ji snad? Viděl ji vůbec někdo? Máte na to přece jenom slovo toho černocho."
"Proč by říkal, že měl v přihrádce zbraň, kdyby ji tam neměl?"
"Možná chtěl ušetřit za opravu, kdo ví?"
"Co tím myslíte?"
"Takovej kšeft, víte? On zapomene na bouchačku a my zapomeneme na účet za opravu."
"A vy si myslíte, že právě o tohle mu šlo?"
"Kdo ví?"
"Dobře. Opravdu vám něco takového navrhl?"
"Ne, to já jen tak říkám."
"Takže," ozval se Hawes, "nemáte vlastně žádný důvod domnívat se, že v té přihrádce žádná zbraň nebyla?"
"Pokud ten černoch nemá nějaký dobrý důvod, aby lhal."
"A to jaký?"
"Možná pro ni měl později nějaký využití. Prohlásí, že se mu ztratila, a zajistí si tak dopředu alibi, chápete?"
"Můžete mi napsat seznam všech, kteří tu pracovali v době, kdy to auto bylo u vás v opravně?" zeptal se Carella.
"Jasně."
"Mohl mít k té skřínce kromě vašich lidí přístup ještě někdo jiný?" zeptal se Hawes.
"Jasně. Každěj, kdo přijde sem do kanceláře. Ale tady je vždycky jeden z nás. Viděli bysme každého, kdo by se do té skříňky zkoušel dostat."
"Adresy a telefonní čísla mi napište taky," dodal Carella.

Přesto jaká byla zima, měla blondýnka na sobě jen kraťoulinkou černou minisukni, krátký červený umělý kožíšek, černé hedvábné punčochy a červené kožené kotníčkové boty na vysokém podpatku. S těmi ladila červená kabelka, psaníčko, kterou svírala pod paží. Nahá stehna ji pálila od mrazu a nohy jí v botách na podpatku mrzly. Třásla se zimou. Stála na rohu u semaforu, na křižovatce, kde muselo cestou od Majesty do centra města zastavit každé auto.

Dívka se jmenovala Yolanda.

Byla svobodná, bílá a bylo jí devatenáct. Byla však také prostitutka a narkomanka závislá na cracku a v tuto ranní hodinu stála tady na ulici, protože doufala, že uloví nějakého řidiče příjezdějícího do města, párkrát s ním objede blok a udělá kšeftík za padesát dolarů. Yolanda o tom ještě nevěděla, ale za tři hodiny už měla být mrtvá.

Detektivové vyšli z kanceláře čerpací stanice a všimli si blondýnky na rohu. Přesně si ji zařadili, ale podruhé už se jejím směrem nepodívali. Yolanda také rozpoznala, co jsou zač, a když nastupovali do neoznačeného tmavě modrého sedanu, opatrně je pozorovala. U chodníku, kde stála, přibrzdil bílý jaguár. Okénko na straně spolujezdce se bezhlučně stáhlo.

Světlo semaforu zbarvilo auto, chodník i Yolandu do červem. Počkala, dokud se z výfuku sedanu nevyvalil oblak dýmu. Pak se sklonila k okénku auta u chodníku, usmála se a řekla: "Ahoj, tak co? Chcete společnost?"

"Kolik?" zeptal se řidič.

Změněné světlo semaforu náhle všechno obarvilo do zelena. O chvíli později se oba vozy rozjely, každý v opačném směru. Noc byla ještě mladá.

Guse Mondalva našli v jednom pokoutním klubu v převážně španělské části Riverheadu. Bylo něco málo po čtvrté.

Jeho matka jim přes jejich opakované prohlašování, že jsou od policie, odmítla otevřít dveře bytu a řekla jim, že by jejího syna mohli najít v klubu Fajardo, "tuhle ve vedlejším baráku". Tak tu teď stáli na ulici a snažili se přesvědčit podsaditého muže, který pootevřel dveře klubu zajištěné na řetěz, že sem nepřišli provést razii.

Muž jim španělsky vysvětloval, že v podniku nepodávají žádné alkoholické nápoje. Tak proč by tam policie měla dělat razii? Tohle je jenom společenský klub pro přátelská setkání lidí ze sousedství a teď tu mají malé posezení. Pánové od policie samozřejmě mohou jít dovnitř a podívat se sami... A zatímco všechno tohle říkal, usvědčující láhve bleskurychle zmizely zpoza baru a ze všech stolů. Když konečně za nějakých pět minut sundal řetěz ze dveří, mohli byste si myslet, že se jedná o dětský koutek v cukrárně a ne o podnik, kde se po povolené hodině prodává alkohol, a to zákazníkům, mezi kterými jsou i mladiství. Muž, který je nakonec pustil dovnitř, jim také sdělil, že Mondalvo je ten mladík, co sedí u baru a popíjí...

"Ale žádné alkohol," dodal spěšně. ... a ukázal na Mondalva. V rohu místnosti, blízko baru, stál přehnaně nazdobený a výstředně osvětlený vánoční stromek. Detektivové se vydali přes malý parket přecpaný mládeží tančící a objímající se v rytmu pomalé skladby ze šedesátých let. Prošli kolem stolků, u kterých seděli chlapci a dívky a muži a ženy a všichni jako zázrakem popíjeli coca-colu v láhvích.

Carella s Hawesem zamířili k barové stoličce, na níž seděl Gus Mondalvo a usrkával cosi, co vypadalo jako limonáda.

"Pan Mondalvo?" zeptal se Hawes.

Mondalvo dál popíjel svůj nápoj.

"Policie," řekl Hawes a s plesknutím otevřel kožené pouzdro s policejním odznakem.

Jsou různé způsoby, jak reagovat na přítomnost policie. Jedna z možností je předstírat naprostou lhostejnost, nejevit zájem o to, že policie je skutečně tady a možná se chystá dělat nějaké potíže. Což lze vyjádřit slovy: "Tohle jsme zažil už stokrát, pánové, to mě nevyvede z míry. Takže co pro vás můžu udělat?" Další způsob je předvést uraženou důstojnost, jako například: "Uvědomujete si, s kým mluvíte? Co si to dovoluujete, ztrapňovat mě takhle na veřejnosti?"

Třetí možnost je předstírat naprostou nevědomost a překvapení: "Policie? Vy jste opravdu od policie? Páni! Co proboha mně asi tak můžou chtít policajti?"

Mondalvo se pomalu otočil na stoličce.

"Nazdar," usmál se.

Tohle už všechno viděli a slyšeli.

Tentokrát to tedy bude přívětivá lhostejnost.

"Pane Mondalvo," začal Hawes, "víme, že jste v pátek pracoval na motoru cadillacu, který patří panu Rodneymu Prattovi. Pamatujete se na to?"

"Jasně," přikývl Mondalvo. "Poslechněte, nemyslíte, že by se nám sedělo pohodlněji u stolu? Dáte si něco k pití? Colu? Zázvorovou limonádu?"

Sklouzl ze stoličky a předvedl se jim v celé své výšce. Mohl mít tak sto osmašedesát sto sedmdesát centimetrů. Byl menší, než se zdálo, když seděl. Malý chlapec se širokými rameny a štíhlým pasem, s krátce ostříhanými vlasy a knírem. Carella zauvažoval, jestli si tuhle vzpěračskou postavu vypracoval ve vězení, ale pak si uvědomil, s jakými předsudky přistupuje k mládenci, který si koneckonců poctivě vydělává jako automechanik. Přestěhovali se ke stolku u tanečního parketu. Hawes si povšiml, že klub se pomalu a nenápadně začíná vyprazdňovat. Lidé vklouzli do kabátů a mizeli ze dveří. Když byla razie na spadnutí, nikdo tu nechtěl čekat, až to praskne. Na parketu se mrhalo jen pár ztřeštěných párů, které bavila hudba a možná i pocit hrozícího nebezpečí. Tanečníci se snažili policisty ignorovat, ale každý věděl, že Zákon je tady, a všichni Carellu s Hawesem sledovali kradmými postranními pohledy.

"Půjďme rovnou k věci," řekl Carella. "Nevšiml jste si náhodou, jestli byl v přihrádce na rukavice revolver?"

"Tu přihrádku jsem neotvíral," odpověděl Mondalvo. "Měl jsem vyměnit motor. Proč bych otvíral přihrádku na rukavice?"

"To nevím. Proč byste to dělal?"

"Správně. Proč bych to dělal? To všechno je kvůli té bouchačce?"

"Ano."

"Protože já už to řekl Jimmymu, že o žádný bouchačce nic nevím."

"Jimmymu Jacksonovi?"

"Jo, dennímu vedoucímu. Ptal se mě, jestli jsem neviděl nějakou zbraň. Divil jsem se jakou zbraň. Já jsem žádnou neviděl."

"Ale na tom cadillacu jste přece v pátek dělal, nebo ne?"

"Jo. No, ale ne celý den. Byla to práce na tři čtyři hodiny. Víte, někdo mu dal do převodovky styren."

"To už víme."

"Ze styrenu se dělá laminát. Je to takovej ten mastnej sajrajt, kterej koupíte v každém obchodě s potřebami pro kutily.

Lidi s tím záplatují laminátový lodě. Ale když chcete někomu podělat motor, smícháte to s olejem a nalijete to do převodovky. Auto ujede padesát, možná šedesát kilometrů, maximálně sto, a pak se motor zadře. Prattův motor byl vyřízený. Museli jsme mu objednat nověj. Někdo toho chlapa hodně nemá rád, když mu s autem provedl něco takovýho, nezdá se vám? Možná mu taky sbalil tu bouchačku."

Možná, přemýšlel Carella.

"Přiblížil se někdo k autu, když jste na něm dělal?"

"Nikoho jsem neviděl."

"Udejte nám aspoň přibližně čas," řekl mu Hawes. "Kdy jste na tom začal pracovat?"

"V pátek, někdy po obědě. Dělal jsem brzdy na jednom buicku a pak jsem tam měl jeden beamer, ten měl něco s

elektrickým systémem. K tomu cadillacu jsem se dostal až v půl jedny, možná až v jednu. V tu dobu jsem ho vytáhl na zvedák."

"Kde byl až do té doby?"

"Venku, před dílnou. Je tam takový malý místo na zaparkování, kousek vedle kompresoru."

"Bylo auto zamčené?"

"Nevím."

"Copak vy jste ho nezavezl do dílny na zvedák?"

"Jo."

"No, a tak bylo auto zamčené, když jste..."

"Počkejte, vzpomenu si. Ne."

"Prostě jste do něj nasedl a nemusel jste odemykat dveře."

"Přesně tak."

"Klíček byl v zapalování?"

"Ne, vzal jsem si ho z té skříňky u kasy."

"A šel jste k autu..."

"Jo."

".. a našel ho odemčené."

"Správně. Jen jsem do něj nasedl a nastartoval."

"V kolik hodin jste práci na autě skončil?"

"Asi ve čtyři, možná v půl pátý."

"A pak co?"

"Sundal jsem ho ze zvedáku a zase jsem ho zaparkoval venku."

"Zamkl jste ho?"

"Myslím, že jo."

"Ano, nebo ne? Vzpomenete si?"

"Jsem si jistý, že jo. Věděl jsem, že bude venku celou noc. Tak jsem si jistý, že jsem ho zamkl."

"Co jste pak udělal s klíčem?"

"Dal jsem ho zpátky do skříňky."

"Vy jste nebyl v práci, když pan Pratt ve čtvrtek přivezl to auto, že ne?" zeptal se Carella.

"Ne. Šel jsem domů v šest. Na noční směně nemáme žádný mechaniky. Ani pumpaře. V noci je to samoobsluha. Je tam jenom noční vedoucí. V noci prodáváme benzin hlavně taxíkům. Tak proto."

"V kolik hodin jste v pátek přišel do práce?"

"V půl osmý. Měl jsem dlouhou směnu."

"Kdo tam byl, když jste dorazil?"

"Denní vedoucí a dva pumpaři."

Carella si vytáhl seznam, který pro něj napsal Ralph.

"Takže to byl Jimmy Jackson..."

"Jo, to je vedoucí."

"José Santiago..."

"Jo."

"... a Abdul Sikhar."

"Jo, ten Arab."

"Viděl jste někoho z nich v tom cadillacu?"

"Ne."

"Nebo jak se kolem něj někdo motá?"

"Ne, ale abysme si rozuměli, nesledoval jsem to auto každíčkou minutu, víte? Měl jsem práci."

"Pane Mondalvo, ta zbraň, kterou hledáme, byla dneska v noci použita při vraždě..."

"To jsem nevěděl," vyhrkl Mondalvo a rychle se rozhlédl, jako by pouhá znalost této informace byla nebezpečná.

"Ano," řekl Hawes. "Takže kdybyste něco věděl o..."

"Nic nevím."

"...té zbraň, nebo o tom, kdo ji mohl z auta vzít..."

"Nic, nevím, přísahám."

".. pak byste nám to měl říct, protože jinak..."

"Přísahám Bohu," prohlásil Mondalvo a pokřičoval se.

"To byste se pak stal spolupachatelem," dodal Carella.

"Co to znamená?"

"Znamená to, že byste byl stejně vinný jako ten, kdo zmáčkl spoušť."

"Já ale nevím, kdo zmáčkl spoušť."

Oba policisté se na něj upřeně zadívali.

"Přísahám Bohu," opakoval. "Nevím."

Možná mu věřili.

4

Ti tři mladíci se všichni jmenovali Richard.

Protože to byli studenti z jedné lepší přípravky v Nové Anglii, jak se patří namyšlení, říkali si Richard I., Richard II. a Richard III. po Richardu Lví srdce, po Richardu, synovi krále Edwarda, a po Richardovi, který v londýnském Toweru údajně zavraždil své synovce. S těmito panovníky se obeznámili v kursu anglické historie, který navštěvovali ve druhém ročníku. Teď byli v posledním ročníku. Všichni tři už byli přijati na Harvard. Všem jim bylo osmnáct - budoucí hvězdy univerzitního fotbalového mužstva, chytří jak ďáblové, hezcí jak manekýni a momentálně opilí jak Dánové, pokud si potrpíte na přirovnání. Richard Lví srdce, Richard Hopper - tak se totiž ve skutečnosti jmenoval - měřil metr osmdesát a vážil pět osmdesát kilo, měl blondáté vlasy a modré oči stejně jako jeho jmenovec, král z dvanáctého století. Na rozdíl od tohoto odvážného monarchy však Richard nepsal verše, ačkoliv dobře zpíval. Vlastně všichni tři Richardové zpívali ve školním sboru. Richard I. byl navíc záložníkem školního fotbalového týmu.

Skutečný Richard II. vládl v Anglii v letech 1377 až 1399 a byl synem Edwarda, Černého prince. Náš Richard II. se jmenoval Richard Weinstock a byl synem Irvinga, Pánského krejčího. Měřil metr sedmdesát osm a vážil přes sto kilo, to vše jen svaly a kosti. Měl tmavé vlasy, hnědé oči a ve školním týmu hrál obránce.

Richard III., jehož ctěné jméno bylo Richard O'Connor, měl pihovatou pleť, zrzavé vlasy a zelené oči. Měřil skoro metr devadesát a vážil devadesát pět kilo. Jeho jmenovec z patnáctého století byl třetím synem vévody z Yorku, mocného feudálního šlechtice. Richardova levá paže byla zchromlá, ale to mu nebránilo v tom, aby byl nelítostným bojovníkem a intrikánským padouchem. Ten král, aby bylo jasno. O našem Richardovi se vědělo, že podvádí při zkouškách z francouzštiny, ale měl dvě silné a šikovné ruce a hrál v týmu Pierceovy akademie útočníka.

Všichni tři Richardové přijeli do města na víkend. Do školy se měli vrátit až v pondělí ráno. Každý z nich měl na sobě modrou týmovou bundu s kapucou, s velkým bílým P na zádech. Pod tímto bílým P byla nášivka ve tvaru fotbalového míče, asi sedm centimetrů široká a dvanáct vysoká. Podle ní se dalo poznat, za jaký tým hrají. Na levém předním dílu bundy bylo psacím písmem bíle vyšito jméno školy - Pierce Academy.

Tři Richardové.

V půl páté toho ledového rána nebylo pochyb o tom, že žádný z těch tří už ani neví, jak se jmenuje, i když si na shodě svých jmen tak zakládali.

Řvali "táhni do prdele" na vyhazovače jednoho podniku, který jim oznámil, že klub už je zavřený, a slušně, ale neoblomně jim ukázal dveře.

Vypotáceli se na chodník, nešikovně si zapínali bundy, kapuce si přetáhli přes hlavy a zabalili se do modrobílých šál. Snažili se zapálit si cigarety a přitom říhali, škytali, prděli a pochechtávali se. Pak se objali kolem ramen a utvořili kroužek.

"A teď by neškodilo," řekl Richard I., "trochu si hodit hrbem."

"To je dobrej nápad," souhlasil Richard III., "kde můžeme sehnat nějaký holky?"

"Na předměstí?" navrhl Richard III.

"Tak jedem na předměstí!" souhlasil Richard II.

Zakončili poradou, tleskli si vzájemně o dlaně a kroužek rozpustili.

V tu dobu Yolanda nastupovala na předměstí do dalšího auta.

Tři Richardové zamávali na taxi.

Děti Jimmyho Jacksona věděly, že existuje černý Santa Klaus, protože jednoho viděly před obchodním domem na Hall Avenue. Stál tam u umělého krbu a zvonil na zvonek. Krátce předtím jim matka uvnitř obchodního domu dovolila, aby se posadily na klín bílému Santa Klausovi.

Bílý Santa Klaus je určitě neposlouchal pozorně, protože James junior nedostal kolo, o které ho žádal, Millie nedostala nejpopulárnější panenku toho roku a Terrence neobdržel poslední model hvězdného válečníka.

Takže když tu neděli ráno ve tři čtvrtě na pět zaslechly zvonění, utkaly vzbudit otce, protože je napadlo, že by to mohl být zvonek černého Santa Klause, který se vrací, aby napravil opomenutí svého bílého kolegy z obchodního domu.

Jimmy Jackson byl jen mírně otrávený, že ho děti budí v neděli tak brzy ráno, protože (jak se domníval) přijela na návštěvu jeho tchyně, nebo (a to by bylo trochu horší) jeho sestra Naydelle se svými dvěma uječenými fakany. Byl však mimořádně rozčilený, když otevřel dveře a zjistil, že za nimi skutečně stojí dva bílí fyzlové se zlatomodrými odznaky v ruce, přesně jak mu přes dveře tvrdili, a že se tedy nejedná o žádný vtip. To už i v neděli ráno? Copak ty hajzlové nemůžou brát vůbec žádný ohledy?

Děti se ho ptaly, jestli jim udělá palačinky, když jsou už stejně všichni vzhůru.

Jackson jim řekl, ať si jdou požádat matku.

"Tak vo co de?" zeptal se policistů.

"Pane Jacksone," řekl Carella. "Uvědomujeme si, že je brzy ráno, ale..."

"Jo, to je, tak vo co de?"

"Vyšetřujeme vraždu..."

"Jo, jo."

"A snažíme se jít po stopě vražedné zbraně."

Jackson se na ně zadíval.

Byl to vysoký štíhlý muž s velmi tmavou pletí. Na sobě měl pyžamo a župan, oči mu ještě zamlžoval spánek a hněv mu sevřel ústa do rozzlobené čáry. Člověk má v neděli ráno právo na nedotknutelný klid domova, mysl si, a místo toho si sem přijdou tihle hajzlové. Na tu jejich vražednou zbraň kašlu.

"Zase kvůli té pitomý bouchačce?"

Odněkud z bytu se ozvalo: "Kdo je to, Jamesi?"

"Je to po-li-ci-e," zakřičelo jedno z dětí rozdováděně. "Může nám taťka udělat palačinky?"

"Policie?" zeptal se ženský hlas. "Jamesi?"

"No jo," odsekl.

"Ano, jsme tu kvůli té zbraně," řekl Hawes.

"Vysvětloval sem už Prattovi, že sem u něj v autě žádnou bouchačku neviděl. Nikdo tu zasranou bouchačku neviděl.

Jestli vás zajímá můj názor, tak ten kvér je jen výplodem Prattovy fantazie."

Nikdo je ještě nepozval do bytu. Paní Jacksonová teď přišla do chodby v pantoflích a županu, s překvapeným a zamračeným výrazem ve tváři. Byla to vysoká žena s postojem masajského válečníka a měla světle žluté oči jako panter. Nelíbilo se jí, že policajti děsí její děti, a chystala se jim to říct.

"Co to má znamenat?" spustila. "Takhle si přijít v pět hodin ráno?"

"Paní," oslovil ji Carella, "moc se omlouváme, že vás obtěžujeme, ale vyšetřujeme vraždu a..."

"Co má kdo v týhle domácnosti společného s vraždou?"

"Jenom se snažíme zjistit, kdy vražedná zbraň zmizela z auta majitele. Nic víc."

"Z jakýho auta?" zeptala se.

"Ten cadillac byl u nás v servisu," vysvětloval jí manžel.

"A tys na něm dělal?"

"Já ne. Gus."

"Tak proč otravují tebe?" zeptala se a otočila se zpět na policisty.

"Proč otravujete můjho muže?"

"Protože byla zavražděna jedna stará paní," odpověděl Carella prostě.

Paní Jacksonová se jim zadívala do tváře.

"Pojďte dál," řekla. "Udělám trochu kávy."

Vešli do bytu. Jackson za nimi zavřel dveře, zamkl je na dva západy a zajistil řetězem. Byt byl prochladlý. V tomhle městě a v tomhle domě nemohl nikdo čekat, že se teplo objeví dřív než v půl sedmé nebo v sedm hodin ráno. V tu dobu se radiátory rozhučí a rozřinčí tak, že by vzbudily i mrtvého. Ale teď bylo všechno tiché, všechno bylo studené. Děti chtěly okounět okolo policistů. Připadalo jim to lepší než televize. Paní Jacksonová je ztišila a poslala je zpátky do postele. Oba manželé seděli s detektivy u malého kuchyňského stolu a popíjeli kávu jako jedna rodina.

Bylo pět hodin a venku byla pořád tma jako v ranci. Občas zaslechli, jak do noci zakvílela policejní siréna nebo siréna sanitky. Všichni čtyři dokázali rozpoznat rozdíl mezi jejich tónem. Sirény, to byla nokturna tohoto města.

"Ten auták byl průsvih hned, jak se u nás objevil," začal Jackson.

"Kdybych měl noční službu, řekl bych Prattovi, ať si sežene odtahovej vůz a klidí se s tím křápem odtamtud, protože za ty trable to nestálo. Druhej den jsme museli odmítnout dvě nebo tři další auta, protože Gus měl na zvedáku ten pitomej cadillac. Když už jsem si myslel, že to máme z krku, přišel jsem včera ráno a zíral jsem na ten hroznej bordel. Ten chlap si to měl přijít vyzvednout v deset, jenže takovej bordel jsem nikdy v životě neviděl."

"Co tím myslíte? Motor ještě nebyl v pořádku?" zeptal se Carella.

"Ne, to ne. V autě byl bordel."

Oba detektivové se na něj zmateně podívali. Jeho žena také.

"Někdo musel nechat otevřený okýnko, jinak se tam nemohli dostat," pokračoval Jackson. Stále se na něj všichni tři dívali a snažili se přijít na to, o čem vlastně mluví.

"Viděli jste Ptáky? Ten film, co napsal Alfred Hitchcock?" zeptal se Jackson.

Carella si pomyslel, že ten film přece nenapsal Hitchcock.

"Jak se ptáci snažej zabít všechny lidi?" zaujatě ličil dál Jackson.

"A co má být?" zeptala se paní Jacksonová netrpělivě.

"Museli to být ptáci, nějak se asi dostali do auta," odpověděl Jackson. "Asi že byla taková zima."

"Proč si to myslíte?" zeptal se Hawes.

"Všude bylo peří a hovna," vysvětloval Jackson. "Museli jsme říct Abdulovi, aby to uklidil, než si ten chlap přijde auto vyzvednout. Nikdy v životě jsem neviděl takovej bordel. Ptáci jsou chytrý, víte. Někde jsem četl, že když natáčeli ten film, ptáci si normálně otvírali zámky na klucích, tak jsou chytrý. Museli se do toho auta prostě nějak dostat."

"Jak? Všiml jste si, že by bylo otevřené okýnko?"

"Jo, zadní okýnko na pravý straně bylo otevřené asi na patnáct čísel."

"Myslíte si, že někdo nechal okýnko otevřené přes noc?"

"Asi musel."

"A nějaký pták se dostal dovnitř, ano?"

"Nejmíň několik ptáků. Všude tam byly spousty hoven a peří."

"Kde všude?" zeptal se Carella.

"Na zadním sedadle."

"A vy jste teda požádal Abdula, aby to uklidil?"

"Hned jak v sobotu ráno přišel. Viděl jsem ten bordel a hned jsem ho poslal, ať se dá do práce."

"Byl v autě sám?"

"Jo, sám."

"Neviděl jste ho, že by otvíral přihrádku na rukavice?"

"Ne."

"Nebo se motal kolem předního sedadla?"

"Ne, uklízel ten bordel vzadu."

"Sledoval jste ho celou tu dobu, co auto uklízel?"

"Ne, to ne. Měli jsme spoustu jiný práce."

"Jak dlouho byl v autě?"

"Asi tak hodinu. Luxoval tam a utíral to. Byl to pořádný bordel, tomu věřte. Ale když si ten chlap přišel auto v deset vyzvednout, bylo bez poskvrnky. Vůbec nepoznal, že se mu tam přes noc uhnízdili ptáci."

"Když jste si všiml toho otevřeného okénka, ptáci už byli pryč?"

"Jo, dávno. Jen tam nechali všechno to peří a hovna."

"Prosím tě, dávej si pozor na pusu," zamračila se paní Jacksonová.

"Myslíte si, že se dostali ven stejnou cestou jako dovnitř?" zeptal se Hawes.

"No... asi museli, nezdá se vám?"

Hawes se v duchu podívoval, jak se ptákům takový kousek povedl.

Carella také.

"No, děkujeme," řekl nakonec. "Moc si ceníme toho, že jste si na nás našel čas. Kdybyste si vzpomněl na něco dalšího, tady je moje..."

"Jako na co?" zeptal se Jackson.

"No jako třeba na někoho, kdo se motal kolem té přihrádky na rukavice."

"Už jsem vám povídal, že jsem u té přihrádky nikoho neviděl."

"Ale stejně, tady je moje vizitka," zopakoval Carella. "Když si vzpomenete na něco, co by nám mohlo pomoci..."

"Hlavně už sem nechoďte v pět ráno," řekl Jackson.

Paní Jacksonová přikývla.

"Rádi bychom k vám někoho poslali pro auto, aby ho naši lidi mohli prohlídnout."

Carella hovořil do telefonu.

"Cože?" divil se Pratt.

Bylo tři čtvrtě na šest a Carella telefonoval z přístroje ve služebním sedanu. Hawes řídil. Byli na cestě do Calm's Point, kde bydlel Abdul Sikhar.

"Kdy se trochu vyspím?" zeptal se Pratt.

"Já jsem nemyslel, že někdo přijde zrovna teď. Jestli můžeme..."

"Mluvíme o tom, že mě budíte právě teď."

"Mrzí mě to, ale potřebujeme si prohlídnout vaše auto a zjistit, jestli..."

"To jsem pochopil. Ale proč?"

"Chceme zjistit, co se uvnitř stalo."

"Stalo se to, že mi někdo ukradl revolver."

"Právě na tom pracujeme, pane Pratte. A právě proto chceme, aby naši lidi pořádně prohlídli vnitřek vašeho vozu."

"Jaký lidi?"

"Naši technici."

"A co budou hledat?"

Carella málem řekl, že peří a hovna.

"Všechno možný," odpověděl neurčitě.

"Máte štěstí, že je neděle." zavrčel Pratt.

"Prosím?"

"Dneska nejdu do práce."

Tři Richardové začínali strážlivě a dobrá nálada je opouštěla. Jeli celou tu dálku až sem do Diamondbacku - a teď nemohli na ulicích najít žádné holky. Snad proto, že každý jen trochu rozumný člověk v pět dvacet ráno spí. Richard I. se černochů nebál. Věděl, že Diamondback je černošské ghetto nechvalně proslulé svou nebezpečností, ale byl tu už dřív, když sháněl kokain - ne nadarmo měl přízvisko Lví srdce. Navíc mu připadalo, že ví, jak se má s Afroameričany jednat.

Richard I. tvrdil, že každý černoch (nebo v tomto případě černoška) během okamžiku uhodne, jestli je někdo rasista, nebo ne. Jediní černoši, které znal, sice byli překupníci drog a prostitutky, ale to jistotu jeho přesvědčení nijak neoslabovalo. Černoch se podívá do očí bělocha a buď uvidí ty ledové modré oči, které očekával, nebo může zjistit, že běloch, před nímž stojí, je barvoslepý. Richard I. si o sobě rád myslel, že je takhle barvoslepý, což byl důvod, proč byl teď, v tuto hodinu v Diamondbacku a hledal černou holku.

"Problém je v tom, že jsme sem přijeli moc pozdě," sdělil druhým dvěma Richardům. "Každej už spí."

"Problém je v tom, že jsme tu moc brzo," poznamenal Richard II.

"Nikdo se ještě neprobudil."

"Lidi, tady je děsná zima!" otřásl se Richard III.

Kousek dál na ulici si nad ohněm, plápolajícím ze starého sudu od nafty, ohřívali ruce tři černoši, zcela lhostejní ke třem klukům v bundách s kapucou. Světla nočního bistra na protější straně ulice vrhala na chodník teplé žluté čtyřúhelníky. Slunce se mělo objevit až za hodinu a padesát pět minut.

Tři Richardové se rozhodli, že se vymočí do kanálu. Asi to byla chyba.

Stáli tam s penisy v rukou. Co má bejt, je půl šestý ráno a ulice jsou opuštěné, až na ty tři starý černý prdoly okolo toho sudu. Chlapci v kapucích vypadali jako tři mniši. Jistě svým počínáním nechtěli nikoho urazit, jenom za temné a klidné noci uposlechl hlasu přírody. Tak to ale nevnímal černoch, který se vynořil z noci, osamělý strážce veřejných mravů, jediný člen hlídky proti močení na veřejnosti, oblečený v černém, v barvě téhle noci, v černých džínách, černých botách, černé kožené bundě, v černé námořnické pletené čepici, přetažené přes uši. Přišel k nim přesně v tu chvíli, kdy o dva kilometry dál směrem k centru nastupovala Yolanda do taxíku.

"Na funebrácký šichtě nenávidím nejvíc to, že když už si na ni člověk zvykne, zase se octne zpátky na denní směně," posteskl si Hawes.

Carella vytáčet telefonní číslo svého bytu.

"Funebrácká šichta" byla totéž co "pohřební služba". Oficiálně se nazývala ranní služba, ale člověk při ní musel být vzhůru celou noc.

Fanny zvedla sluchátko po třetím zazvonění.

"Jak mu je?" chtěl vědět Carella.

"Líp. Horečka už zmizela, spí jako andílek." Na kratičkou chvíli zmlkla. "Přesně to bych si taky ráda dopřála," dodala.

"Omlouvám se," řekl Carella. "Už nebudu volat. Na shledanou za pár hodin."

To si ale jenom myslel.

"Pracujete?" zeptal se taxikář.

"Jste snad policajt?" odpověděla Yolanda.

"Jasně, policajt."

"Tak se starejte o sebe."

"Jenom tak uvažuju, jestli vůbec víte, kam jedete."

"Vím, kam jedu."

"Bílá dívka do Diamondbacku..."

"Řekla jsem vám..."

"V tuhle noční hodinu..."

"Vím, kam jedu. A je ráno."

"Podle mě není ráno, dokud nevyjde slunce." Yolanda pokrčila rameny. Byla to pořádně náročná noc a cítila se vyčerpaná.

"A proč jedete do Diamondbacku?" nedal si pokoj taxikář.

Na licenci v plastickém obalu na palubní desce vedle taxamtru stálo jeho jméno: MAX R. LIEBOWITZ. Žid, pomyslela si Yolanda.

Poslední z vymírajícího rodu velkoměstských taxikářů. Dneska je většina taxikářů z Indie nebo ze Středního východu. Někteří z nich ani neumí anglicky. Žádný z nich neví, kde je Duckworth Avenue. Yolanda to věděla. Jednou v Calm's Point na Duckworth Avenue vykouřila jednoho kolumbijského překupníka. Dal jí za to pět set dolarů. Na Duckworth Avenue nikdy v životě nezapomene. Uvažovala, jestli Max Liebowitz ví, kde Duckworth Avenue leží. Uvažovala, jestli Max Liebowitz ví, že ona je taky židovka.

"Neslyšel jsem, co jste odpověděla, slečno."

"Bydlím tam."

"Vy že bydlíte v Diamondbacku?" střelil po ní pohledem ve zpětném zrcátku.

"Ano."

Ve skutečnosti v Diamondbacku bydlel Jamal. Ona pouze bydlela s Jamalem. S Jamalem Stonem, který není v příbuzenském vztahu se Sharon Stoneovou, co se proslavila tím, že se na plátně objevila bez kalhotek. Yolanda si kalhotky stahovala tisíckrát za den. Škoda že neuměla hrát.

Ačkoliv spousta hereček taky hrát neumí, ale dokážou si v pravou chvíli sundat kalhotky.

"Jak to, že bydlíte tam?" zeptal se Liebowitz.

"Ráda platím malé nájemné."

Což nebyla tak úplně pravda. Nájemné platil Jamal. Ale taky si do posledního pětníku bral, co vydělala. I když jí dával pořádný drogy. To jí připomnělo, že se její chvíle už blíží. Podívala se na hodinky. Půl šesté a pět minut. Byla to těžká noc.

"A stojí vám to za to, bílá dívka a bydlet tady?" divil se Liebowitz.

Navíc hezká židovská dívka, pomyslela si Yolanda, ale neřekla to, protože by nesnesla pohled na plačícího dospělého muže. Taková pěkná židovská dívka jako ty? A vykouří kterýhokoliv cizího chlapa za padesát babek? Židovská dívka? Cože si to strká do pusy? Skoro se usmála.

"Tak co leda děláte?" ptal se znovu Liebowitz. "Jste tanečnice?"

"Jo," odpověděla. "Jak jste to uhodl?"

"Hezká holka jako vy, v tuhle noční hodinu, představuju si, že jste tanečnice z jednoho z těch barů, kde se tancuje nahoře bez."

"To jste trefil přesně."

"Jasnovidce nejsem," zahihňal se Liebowitz. "Ale stála jste před Stardustem, když jste na mě mávla."

Právě tam nějakému chlápku z Connecticutu odvedla ruční prácičku za dvacet babek, zatímco holky na pódiu se kroutily a vlnily.

"No jo," přikývla.

Dala vedoucímu dvě stě babek, aby jí v podniku pro tu noc nechal volné pole. Naštvala tím sice místní holky, které tam chodily pravidelně, ale co, jděte se vycpat, pusinky.

"Takže odkud pocházíte?" zeptal se Liebowitz.

"Z Ohia."

"Věděl jsem, že nejste odsud. Nemáte místní přízvuk."

Málem mu řekla, že její otec má malé lahůdkářství v Clevelandu. Ale neřekla to. Málem mu pověděla, že její matka kdysi byla ve Francii, přímo v Paříži. Ale mlčela. Yolanda Marie, to byl matčin nápad. Yolanda Marie Marxová. Uměleckým jménem Groucho, ne, to je jen vtip. Ve skutečnosti v oboru známá jako Marie St. Claire, s tím přišel Jamal. Jako by to jejím kunčoftům z aut nebylo jedno. Jmenuju se Marie St. Claire, pro případ, že by vás to zajímalo. Těší mě, Marie, strč si ho tam hlouběje.

Trápila ji noční můra, že u ní jednou zastaví modrá dodávka, ona se skloní k okýnku a řekne: "Ahoj, jak se máš? Chceš společnost?" Nastoupí do auta, rozezne řidiči poklopec a v tu chvíli si uvědomí, že je to její otec.

To se jí zdálo průměrně dvakrát do týdne. Vždycky se probudila zalitá ledovým potem. Drahý tatínku, pořád tady pracuju v hračkářství. Je škoda, že se teď, když je maminka upoutaná na lůžko, nedostaneš na krok z Clevelandu. Na Jom kipur možná přijedu domů. Jasně, strč mi ho tam hlouběje, brouku.

"No a neděláte v tom baru ještě něco jiného?"

"Co tím myslíte?"

"Však vy víte," řekl Liebowitz a podíval se na ni do zpětného zrcátka. "Kromě tancování?"

Podívala se na něj. Muselo mu být tak šedesát. Malý plešatý prďola, který sotva vidí přes volant. Bere na ni. Vsadila by se, že jí nabídně kšeft.

Taxametr teď ukazoval šest dolarů a třicet centů. Určitě by to vyměnil za rychlovku na zadním sedadle. Milý židovský chlapík. Rozezne mu poklopec a najednou tu bude její táta.

"Tak děláte?"

"Dělám co jako?"

"Taky jiný věci, kromě toho, že tancujete nahoře bez."

"Jo. Taky zpívám nahoře bez," odpověděla.

"Ale jděte. V těchhle podnicích se nezpívá."

"Já zpívám."

"Děláte si ze mě srandu."

"Ne, chcete slyšet, jak zpívám, Maxi?"

"Ne, nezpíváte."

"Zpívám jako ptáček," řekla Yolanda, ale nepředvedla mu to.

Liebowitz o tom přemýšlel a snažil se odhadnout, jestli to na něj jen hraje.

"Co jiného ještě teda děláte? Kromě tancování a zpívání? Nahoře bez."

Začínala uvažovat, že to vlastně není úplně špatný nápad, udělat cestou domů ještě jeden kšeft. Ale ne za šest devadesát, které teď ukazoval taxametr. Kolik peněz máš asi u sebe, Maxi? uvažovala. Neměl bys chuť na mladou židovskou holku? Můžeš o tom o příští Chanuce vyprávět vnoučatům. Zase si vzpomněla na otce a rozhodla se, že ne. Ale stejně, uvtat starýho Maxe do rychlý foukačky za sto dolarů by možná stálo za to. Je to sice za pouliční holku dvojnásobná taxa, ale takový fajnový zboží... Co bys tomu řekl, dědino?

"Co máte na mysli?" zeptala se ostýchavě.

Černý muž v černých džínách, černé kožené bundě a černé čepici se před nimi objevil jako anděl pomsty. Všichni tři mu málem pomohli boty, jak stál blízko.

"Co má tohle hergot znamenat?"
"To znamená, že chćijeme do kanálu."
"Podle mě to znamená, že nemáte úctu k tćhle ćtvrti. A co znamená to P na vašich bundách? Prasata?"
"Tak se k nám připoj, ne?" navrhl mu Richard III.
"Já jsem Richard," řekl Richard I., zapnul si poklopec a podal černochovi ruku.
"Já jsem taky Richard," prohlásil Richard II.
"Já taky," řekl Richard III.
"To je teda náhoda," zavrtěl hlavou černocho. "Já se jmenuju taky Richard."
Takže teď už byli čtyři.
Ke krvavé vraždě mělo dojít za pouhou hodinu a šestnáct minut.

Abdul Sikhar bydlel v Calm's Point v dvoupokojovém bytě s pěti dalšími muži z Pákistánu. Všichni se znali už ze svého rodného města Rawalpindi a všichni přijeli do Spojených států během posledních tří let.

Dva z nich měli doma manželky. Třetí tam měl přítelkyni. Čtyři z nich pracovali jako taxikáři, což znamenalo, že museli celý den komunikovat pomocí vysílačky. Kdykoliv něco zadrmlili v urdštině, jejich pasažéři získali pocit, že se chystá nějaká teroristická akce nebo únos. Jejich čtyři taxiky se proháněly městem jako vítr velbloudí hřívou. Žádný z nich nevěděl, že houkat na klakson je v tomhle městě proti zákonu. Ale i kdyby to věděli, stejně by troubili. Všichni se nemohli dočkat, až už konečně vypadnou z tohoto zatraceného města a zatracených Spojených států.

Abdul Sikhar se cítil stejně, i když neuháněl jako vítr. On pro změnu pumpoval benzín a myl auta u čerpací stanice Bridge Texaco.

Když za deset minut šest toho rána otevřel dveře, měl na sobě dlouhé vlněné spodky a vlněný nátělník s dlouhým rukávem. Vypadal, jako že potřebuje oholit, ale jenom si nechával narůst vousy. Bylo mu dvacet, a věřte tomu nebo ne, bylo to vychrtlé děcko plné nenávisti k tćhle zemi, které by se v noci počurávalo do postele, kdyby se o ní nedělilo se dvěma dalšími kluky.

Detektivové se prokázali odznaky. Sikhar přikývl, vyšel s nimi do chodby a zavřel za sebou dveře do bytu. Zaseptal, že nechce probudit své druhy, jak je nazval, což je archaický termín z dob, kdy v jeho vlasti vládli ti parchanti Britové. Když zjistil, o co se policistům jedná, omluvil se jim a na chvíli se vrátil do bytu. Pak přišel v dlouhém černém kabátě, který si přehodil přes spodní prádlo, na nohou měl rozvázané černé boty. Stáli v chodbě u špinavého okna, kterým dovnitř odněkud blikalo oranžové neónové světlo. Sikhar si zapálil cigaretu. Ani Carella, ani Hawes nekouřili. Oba si přáli, aby toho spratka mohli zavřít.

"Tak co je s tou pistolí?" zeptal se.

"Každý chce stále o té pistolí cosi vědět."

Jeho angličtina zněla jejich uším přehnaně spisovně.

"Taky o tom peři," řekl Carella.

"A o těch ptačích hovnech," dodal Hawes.

"To byl velký bordel," přikývl Sikhar a potáhl si z cigarety, kterou držel jako Peter Lorre v Maltézském sokolovi. On sám působil trochu jako bordelář, možná proto, že si nechával narůst ty vousy, které na jeho tváři vypadaly jako špinavá šmouha.

"Nevěděl byste, jaký druh peři to byl?" zeptal se Hawes.

"Řekl bych, že holubí."

"Proč myslíte?"

"U mostu je spousta holubů, že ano."

"A vy se domníváte, že holubi se nějak dostali do auta, je to tak?"

"Ano. To si myslím, ano. A zpanikařili. Proto to tam asi celé pokáleli."

"Takže vevnitř byl hroznej nepořádek, jo?" ujišťoval se Carella.

"To ano."

"A jak se podle vás dostali zase ven?" zeptal se Hawes.

"Ptáci vědí, jak na to," řekl Sikhar.

Tajuplně se na ně zadíval.

Také se na něj tajuplně zahleděli.

"A co ta zbraň?" pokračoval Carella.

"Jaká zbraň?"

"Vy víte jaká."

Sikhar upustil cigaretu na podlahu, rozdrtil ji podrážkou své černé boty a z kapsy dlouhého černého kabátu vytáhl pomáčkanou krabičku camelek.

"Cigaretu?" zeptal se a nabídl krabičku nejdřív Carellovi a pak Hawesovi. Oba odmítli a každý z nich při tom trochu prudce zavrtěl hlavou. Sikhar však toto jemné poselství nepostřehl. Hned si zapálil.

Chodbou se vzdouvala oblaka kouře, zabarvená do oranžova blikajícím neónem zvenčí. Carellovi se z nějakého zvláštního důvodu vybavilo Dantovo Peklo.

"Ta zbraň," popohňal Sikhara.

"Ta slavná ztracená zbraň," řekl Sikhar. "Nic o ní nevím."

"Strávil jste asi tak hodinu v autě? Uklízel jste ho?"

"Veliký bordel," přikývl Sikhar.

"Dostali se ptáci taky někam k přihrádce na rukavice?"

"Ne, ten bordel se vyskytoval jenom na zadním sedadle," odpověděl svou vzornou britskou angličtinou.
"Takže jste přibližně hodinu strávil na zadním sedadle vozu?"
"To nejméně."
"Ani jednou jste nebyl na předním sedadle?"
"Ne, ani jednou. Proč bych tam vstupoval? Ten bordel byl v zadní části."
"Myslel jsem, že když jste to auto uklízel..."
"Ne."
".. možná jste taky vepředu utřel palubní desku..."
"Ne."
".. nebo dvířka té příhrádky, abyste tam všechno pořádně uklidil."
"Ne, nic takového jsem nedělal."
"Takže asi nebudete vědět, jestli ta příhrádka byla zamčená nebo ne?"
"Ne, to rozhodně nebudu vědět."
"V kolik hodin jste začal dělat na tom autě?"
"Hned jak jsem dorazil do zaměstnání, Jimmy mi ukázal ten bordel a řekl mi, abych to uklidil. Okamžitě jsem se pustil do práce."
"V kolik to bylo hodin?"
"Asi v sedm."
"V sobotu ráno."
"Ano, v sobotu. Pracuji šest dní v týdnu," pronesl kousavě a podíval se na hodinky.
Teď už bylo skoro šest hodin, neděle ráno. Svítání mělo přijít za hodinu a patnáct minut.
"Přiblížil se k autu ještě někdo, když jste v něm uklízel?"
"Ano."
"Kdo?"
"José Santiago."

Prodávat crack milým mladým hochům jako byli tři Richardové - přesně tohle Richard IV. tady v Diamondbacku provozoval. Teď je vedl ulici k jednomu pokoutnímu baru, kde, jak jim slíbil, měla být spousta holek. Richardovo příjmení bylo Cooper. Někdy mu lidé, kteří s ním chtěli vycházet přátelsky, říkali Coope, ale nevěděli, že tohle oslovení nesnáší.

Vyvolávalo to v něm stejné pocity, jako když nějaký trouba přijde k cizímu chlápkovi, plácne ho do zad a zařve mu do tváře: "Nazdar, Sale, pamatuješ se na mě?" Jenže ten chlápek se nejmenuje Sal. Richard se jmenoval Richard a přál si, aby ho tak lidi oslovovali. Určitě ne Coope ani

Richi, ani Richie, dokonce ani Ricky nebo Ricku. Jenom obyčejně:

Richarde. Zakládal si na tom stejně jako tři Richardové, kterým teď vyprávěl o pár dávkách báječného jumba, které má náhodou v kapse.

Nechtěli by za patnáct babek ochutnat?

Crack a peníze jim proběhly rukama, z černé do bílé a z bílé do černé, když tu u chodníku zastavil taxík a z něj vystoupila dlouhonohá bílá dívka v umělém červeném kožíšku a červených kožených botách. Okénko u řidiče sjelo dolů. Řidič vypadal trochu omráčeně, asi jako kdyby ho přejel autobus.

"Díky, Maxi," řekla dívka, poslala mu polibek a otočila se na chodník.

Pod paži si nesla malou červenou koženou kabelku. Richard Cooper na ni zavolal:

"Hej, Yolando, ty jseš přesně ta holka, kterou hledáme."

Za padesát šest minut byla mrtvá.

Trojku už zažila, ale tohle se slibovalo vyvíjet jako čtyřka, anebo možná pětka, jestli do toho Richard vrazí taky dvě kila. Richarda zná tady ze sousedství, prodává dobrý drogy. Dokonce jel určitou dobu v nějakých kšeftech s Jamalem, než se rozešli. Nebyla by nijak zvlášť nadšená, kdyby se z toho vyvinula pětka, ale Jamal má rád úsloví kšeft je kšeft. Jenže to byla rušná noc, díkybohu. A ona je opravdu moc ospalá a nic by se jí nelíbilo víc, než se vrátit domů, předvést Jamalovi dnešní výdělek a pak se s ním trochu pomazlit. Je v mazlení moc šikovný, když před něj člověk položí skoro dva tácy. Ale Richard teď mluví o šesti stovkách od těch kluků, dvě stě za každého na příštích pár hodin, a jeho

horlivost naznačuje, že sám si taky možná bude chtít trochu smočit pero. A v tom případě by dal do placu pět jumb... Takže jeho návrh (a ona o něm vážně uvažuje, i když je k smrti utahaná a navíc jí je zima) zní, že teď půjdou všichni k němu do bytu, dají si trochu cracku a pořádně si užijou. Ségra, slyšíš, co ti povídám? A ona přemýšlí - šest set a pětkrát jumbo, což na dnešním trhu znamená patnáct babek za lahvičku s červeným víčkem. Uvažuje, jak by to vytáhla trochu výš, je přece tak pozdě v noci nebo tak brzy ráno, záleží na tom, odkud přicházíte. Přemýšlí, jestli by šli až na celej táb a desetkrát jumbo.

Rozhodne se, že to je příliš. Místo toho řekne Richardovi (tři kluci chápavě pokývují hlavou, a přitom ji očima svlékají), že už je venku od včerejška od jedenácti a byla to dlouhá noc, brácho. Takže bysme se možná měli rozejít, pokud trochu nepřisolíte, co říkáš? Ptá se jí, kolik myslí, že by měli přisolit, aby to bylo akorát, a Yolanda se rozhodne nepárat se s nima. Za pokus nic nedá.

"Jestli do toho jdeš taky," odpoví, "budu chtít deset jumb..."

"Žádný problém," ihned zareaguje Richard.

Páni, pomyslí si Yolanda.

"A talíř tady od fešáků z univerzity," pokračuje.

Hoši jsou polichoceni, že je otipovala na studenty Yale nebo Princetonu a ne na žáčky nějaké zastrčené chlapecké školy ve Vermontu.

Ale tisíc dolarů, to neskousnou, to sama hned pochopí, a tak rychle dodává:

"Ale když vidím, jaký jste sympatáci, mohla bych to udělat za devět stovek."

Jeden z kluků (Yolanda později zjistí, že se všichni jmenují Richard, to bude tedy pěkně nepřehlednej grupáč) okamžitě smlouvá: "Berem to za osm set." Ale ona ví, že se jen snaží hrát si na svého tátu, který je bankéřem někde v Michiganu nebo kde, a tak neustoupí: "Pod devět kilo nemůžu jít. Hele, jste všichni sympatáci, ale..."

"A co osm set padesát?" zeptá se další z Richardů.

"Devět kilo, jinak mizím."

V tomhle rozhodujícím okamžiku netuší, že kdyby hned teď odešla, za jedenapadesát minut by ještě byla živá. Nezačne si uvědomovat, že je ve vážném nebezpečí, dokud nebude pozdě, dokud se jí všechno nevymkne z ruky. Právě teď se handrkují o ceně, a jestliže hned odejde, má stále ještě šanci přežít. Tři Richardové se v kruhu obejmou kolem ramen, velká P na jejich zádech svítí (Yolanda později zjistí, že jsou všichni hvězdami školního fotbalového týmu) a pak, když je velká finanční porada u konce, s tlesknutím kolečko rozpustí. Jeden z nich se ptá: "Vezmeš cestovní šeky?" Richard IV. vyprskne smíchy. Yolanda se směje s ním: "Domluveno."

Trojku už zažila a vlastně ji to někdy i bavilo, zvláště když šlo o dvě dívky a jednoho muže. S většinou dívek se to dá dobře nahrát. Vydávají spoustu mlaskavých a srkavých zvuků a sténají: "Ach, to je ono, miláčku, to mi dělej!", a přitom nikdo nikomu nic nedělá. Chlápek je celej vzrušený, myslí si, že tu má před sebou dvě rozvášněné lesbičky v úplný extázi. Některý holky ale ve trojce opravdu dělají přesně to, co si ten chlápek myslí, že dělají. A to někdy bývá vážně příjemný, ta hra jazyků, protože taková holka ví, na co se zaměřit, ví přesně co a jak. Takže to fakt někdy může být opravdu, ale opravdu dobrý.

Dva muži a dívka, to je něco jinýho. To holka vždycky přestává být pánem situace. Oba jí předvádějí, jaký jsou chlapáci, jeden ji zezadu píchá, toho druhýho musí kouřit a některý při tom začnou říkat: "Tohle miluješ, vid', ty píš!" a podobný věci. Je ponižující, když si takhle dovolujou, vypínají svaly a snaží se dokázat, jak velký mají ocasy. Ne že by si o sobě myslela, že je princezna, to ne. Ví, co dělá pro obživu, ví, že je hnusná děvka, vážně, ona to ví. Ale když jsou s ní dva chlapi, fakticky si začne připadat zneužitá, opravdu začne cítit, že k ní nemají vůbec žádnou úctu.

Pak odchází s odporným pocitem a je jedno, kolikrát si opakuje, že byla celou dobu nad věcí, že se jí to netýká. Je to proto, že s ní zacházeli tak bezohledně. Prostě ji jen tak, bez velkých círátů použili.

Tak a teď jsou v Richardově bytě. Pamatuje si, že tu byla jednou na mejdanu s Jamalem, když ti dva spolu začali dělat kšefty. Prodávali trávu dětem ze školky. Ne, to je jen vtip, kámo, nikdy se k žádný školce ani nepřiblížili, myslíš, že jsou cvoci? Vzpomíná si na ten mejdan tenkrát.

Bylo to úplně něco jinýho než dneska, kdy ji čeká práce se třema bílejmá studentíkama a černým klukem, co má ocasy dlouhej jako hadici. Jedinej černoch, s kterým to dělá, je Jamal, a to proto, že se o ni stará a ona ho miluje. Ví, jak černý kluci umějí být velký, je vždycky celá bolavá i potom, co si to rozdá s Jamalem, což nebejvá moc často. Protože kšeft je kšeft.

To hlavní, co je s Jamalem spojuje, beztak přesahuje pouhý sex. To on ji vzal pod svá křídla, když vystoupila z autobusu z Clevelandu, to on se stará, aby jí nikdo neublížil. Někdo si na ni dovolí, ona to poví Jamalovi a ten mu zpěráží hnáty. Kromě toho Jamal pravidelně píchá s tou druhou holkou, o kterou se stará. Jmenuje se Carlyle, což vymyslel Jamal. Carlyle je černá a velmi krásná. Yolanda chápe, že ho tak přitahuje. Čas od času si dají trojku, Jamal Stone, Carlyle Yancyová (to vymyslel taky on) a Marie St. Claire. Yolanda se občas diví, kam až se to dostala, ale pak nad tím vždycky mávne rukou. Co má být?

Teď se taky diví, kam se to dostala, když je tak příšerně utahaná. Ale jasně, devět set je devět set a to nepočítá těch deset jumb, který mají cenu dobrejch sto padesáti babek. Navíc se s ní studentici rozdělili o svůj crack.

Sjíždějí se, až tu všichni zfetovaný sedějí jen v prádle a šklebějí se jeden na druhýho. Prokrista, letí Yolandě hlavou, ten Richard má ale ocasy! Černej Richard. To už zjistila, že všichni čtyři mají stejné jméno, Richard, jak roztomilé. Černý Richard teď stojí před ní a pomalu ji přejíždí svým velkým černým ptákem po rtech. Dva studentici jí ze strany osahávají prsa a třetí se jen kouká, připravuje se a honí si ho.

Zatím jí nikdo neřekl děvko ani kurvo. Ani kundo, to je taky dost oblíbené.

Za chvíli se však bude divit, jak se jí všechno vymklo z ruky.

Zdalo se, že nikdo neví, kde je José Santiago.

Ted' bylo půl sedmé ráno a nikdo neměl ponětí, kde je. Jeho matka to nevěděla, jeho sestra to nevěděla, žádný z jeho kamarádů to nevěděl, chlap za pultem v místním bufetu s hamburgery to taky nevěděl. Nikdo nevěděl nic a všichni byli najednou hlší, němí a slepí. Tak to chodí. Policistům bylo jasné, že všichni vědí, kde Santiago je. Jenže ty jsi přece polda, a tak ti nikdo nic nepoví, seňore.

Slabý záblesk jitřního šera se sotva dotkl oblohy. Ještě zbývalo třicet pět minut do svítání, noc odmítala kapitulovat. Mrazivé lednové ráno bylo stále tiché a temné, ale v ulicích už bylo živo. Dokonce i v neděli bylo v tomhle městě potřeba udělat nějakou práci - první ranní chodci se loudali směrem k podchodům metra a autobusovým zastávkám. Míjeli přitom podezřelé živly a flamendry, kteří ted' mířili domů do postele. Bezdomovci ucítili příchod svítání a v předtuše bezpečí, které jim přinese plné světlo, už zalézali do svých lepenkových krabic.

Do krámku na rohu domu, kde bydlel Santiago, nesl jakýsi muž svázaný balík novin. Měl na sobě kabát a na uších chránítka. Na zvlněném okraji srolované markýzy nad vchodem do obchodu stálo:

HERNANDEZOVO HOKYNÁŘSTVÍ - NOVINY - LOTERIE - KÁVA.

Muž působil energicky a zaujatě, takže detektivové usoudili, že to bude sám Hernandez. Světla obchodu za ním teple vábila. Carellu i Hawese ovládla lákavá představa šálku horké kávy.

"Policajti, co?" zeptal se Hernandez, jakmile vstoupili.

"Správně," řekl Hawes.

"Jak jsem to poznal, co?"

Ani stopa po přízvuku. Hawes si ho zařadil jako Portorikánce třetí generace. Jeho pradědeček zřejmě připlul na Marine Tiger s první vlnou přistěhovalců z tohoto ostrova. Děti má asi na vysoké.

"Jak jste to poznal?" zeptal se.

Hernandez pokrčil rameny, jako by mu chtěl naznačit, že nemůže plýtvat svým cenným časem odpověďmi na absurdní otázky. Stále si ještě nesundal kabát ani chránítka na uši. V obchodě byla zima. Toho rána bylo zima všude. Ignoroval je a rozřezával provazy na balících novin. Velký titulek na první straně místního plátku hlásal:

VRAŽDA

PIANISTKY

V takzvaně seriózních novinách byly hlavní titulky zasvěceny válkám nebo velkým katastrofám. Ale menší titulek nad zarámovaným článkem v levé části přední strany oznamoval:

ZAVRAŽDĚNÍ

VIRTUOSKY

Světлана Ďalovičová zastřelena.

Světská sláva, polní tráva.

"Podáváte už kávu?" zeptal se Carella.

"Bude hotová za pár minut."

"Znáte někoho jménem José Santiago?" chtěl vědět Hawes.

Už se zeptali každého v sousedství, tak proč to nezkusit i tady?

Podíval se na Carellu, jestli s ním souhlasí. Carella si prohlížel nabídku teplých jídel na úzké polici za pultem. Vroucí káva stále překapávala do konvice. Její vůně byla téměř nesnesitelná.

"Co udělal?"

"Nic. Jenom s ním potřebujeme mluvit."

Hernandez znovu pokrčil rameny. Jeho gesto naznačovalo, že i tahle věta mu připadá tak absurdní, že na ni nebude reagovat.

"Znáte ho?" trval na svém Hawes.

"Chodí sem," přiznal Hernandez bez váhání.

"Víte, kde je právě ted'?"

"Ne. Kde je?"

Jen malý vtípek. Ha. Ha. Ha.

"Víte to, nebo ne?"

Kromě kávy tu bylo cítit ještě něco.

"Proč? Co udělal?"

"Nic."

Hernandez se na ně podíval.

"Opravdu," řekl Hawes.

"Tak to zkuste na střeše u nich v baráku. Chová holuby."

Yolanda měla sperma černého Richarda po celém obličejí, nebyla z toho sice nadšená, ale je to koneckonců jeho mejdan. Ted' sedí v rohu, zabalený v dece, a dívá se na televizi, takže Yolanda ví jistě, že od něj už má pokoj. Jestli se tenhle mejdan zvrhne v nějakou ztřeštěnost, nebude z toho výjimečně nikdo moct obviňovat černocho.

Napadá ji, že problémy nejspíš nebudou ani se zrzavým Richardem, protože ten si vystačí s tím, jak si pořád hraje s jejím

pravým prsem. Yolanda je na svoje prsa pyšná. Už v Clevelandu o ní říkali, že má fantastický kozy.

Richard s tmavými vlasy jí strká prsty mezi nohy a hledá její klitoris.

Hodně štěstí, hochu, to jsem zvědavá, jak to v tomhle stavu zvládneš. Yolanda má v ruce jeho tvrdý penis a divoce s ním pumpuje, protože doufá, že se ho takhle brzy zbaví. Už s tím skoncovat a dostat se domů do postele. Jenže on jí teď roztahuje stehna a snaží se do ní vniknout. Všichni jsou tak zfetovaní, že nikdo z nich už ani nedokáže šoustat. Jedinej, kdo si užívá, je ten studentík, co jí cucá bradavku jako mimino. Ten ví, co dělá, a zdá se, že ho to těší. Možná se udělá takhle, určitě, Yolanda doufá, že zabije dvě mouchy jednou ranou.

Takže to musí být blondátý Richard, kdo jí přetahuje přes hlavu igelitový pytel.

Hned ví, že zemře.

Ví, že teď se jí splní její nejstrašnější noční můra.

Začíná se v pytli dusit. Je to pevný plastický pytel, jedna z těch praktických věcí sloužících k uložení skopové kýty do mrazáku. Není to takový ten tenký igeliták, který vám přilne k obličeji - Ukládejte mimo dosah dětí. Ne, ona nezemře s igelitákem přilepeným na nos a ústa. Zemře jinak, vyčerpá všechny kyslík uvnitř pytle, přesně tak umře, v pytli už nebude žádný vzduch a ona zemře...

"Počkej, ty pičo," řekne Richard, sundá jí pytel z hlavy a strčí jí do úst penis.

Je za ten penis vlastně vděčná. Tisíckrát radši přijme penis než igelitový pytel přes hlavu. Přijme ten, co má v puse, ten, co má v ruce, i ten ve své vagíně. Vždycky na to myslí jako na svou vagínu. Je to její vagina, stejná jako vagina nějaké dámy v Londýně. Je tak šťastná, že už na hlavě nemá ten igelitový pytel, že by dokonce znovu brala i velký penis černého Richarda, kdyby o to stál. Ale ne. Černý Richard se zdá být spokojený, celý zachumlaný leží támhle v rohu a dívá se na televizi. Yolanda uvažuje, jestli by na něj neměla zavolat, že ten parchant se jí před chvílí pokusil vyděsit tím, že jí přes hlavu přetáhl igelitový pytel...

"Děvko," vykřikne ten kluk.

A znovu jí dává pytel přes hlavu.

Detektivové vyšplhali s kouřícími papírovými pohárky šest pater ke střeše domu, kde bydlel Santiago. Otevřeli požární dveře a vyšli na střechu. Město je zaskočilo. Skoro jim připadalo krásné. Stáli u zidky na okraji střechy, popíjeli kávu a zírali dolů pod sebe, kde se třpytila světla jako šperky ve výkladní skřini klenotnictví. Tmy rychle ubývalo. Na vzdálenější straně střechy slyšeli mírné vrkání Santiagových holubů. Šli za tím zvukem.

Hejno šedobílých holubů se tísnilo ve spodní části holubníku.

Podlahu pokrývaly nánosy peří a trusu.

Santiago nebyl nikde v dohledu. Bylo 6:53.

Za tři minuty měla Yolanda zemřít.

Richard, jehož penis ještě před chvílí svírala v pravé ruce, ji teď popadl za pravé zápěstí, a ten, co ji píchal, ji chytil za levé. Najednou se všichni tři náramně bavili, tři Richardové. Dva ji pevně drželi a třetí se staral o to, jestli má pytel u krku pořádně těsný. Brzy zemře. Ví, že brzy zemře. Ví, že za minutu, půl minuty, dvě vteřiny jí dojde dech a...

"Počkej, ty kurvo."

Strhne pytel a znovu jí strčí do úst penis.

Je to pro ně jen taková hra, myslí si Yolanda. Doufá. Snad je to jenom hra.

Nasadit pytel na hlavu a pak ho zase sundat. Někde si přečetli, že nedostatek kyslíku zvyšuje sexuální vzrušení. Doufá. Ale proč jí tedy nadávají kurvo a pičo a děvko, a proč jí jeden z nich strká...

"Nel!!!" ječí Yolanda, ale už je pozdě.

Už to do ní strčil. Neví, co to je, ale bolí ji to, trhá ji to. Ne, prosím, ne! Teď už má pytel zase na hlavě a přes zvonění v uších slyší černého Richarda, jak z rohu pokoje mumlá: "Hele, lidi, co je...?" A ona se uvnitř pytle dusí, snaží se křičet a slyší, jak černý Richard řve: "Co to do prdele děláte?" Pomoc! letí jí hlavou a ječí: "Pomoc!" uvnitř pytle. V tuhle chvíli už si je jistá, že umře, teď už ji ta bolest dole úplně stravuje. Proč jí tohle dělá? Proč? Proč v ní krouží něčím ostrým a zubatým? Ona umře, prosím, ona chce umřít, nemůže dýchat, nemůže to snést...

"Počkej, ty pičo!" zařve kdosi a strhne jí pytel z hlavy.

Proud kyslíku je tak sladký.

Na rtech cítí něco lepkavého a mokrého.

Pomyslí si, že teď už ta hra skončí. Teď ji nechají na pokoji. Strašně ji to bolí. Je tam dole celá rozervaná, roztrhaná, ví, že krvácí. Prosím!

Nechte mě už být, prosím. To stačilo.

"Zbláznili jste se?"

To byl černý Richard.

Dobrý, pomyslí si Yolanda, teď už to snad skončí.

Ale najednou má přes hlavu zase pytel.

A zase ji drží.

Sotva dvě tři minuty po tom, co se vrátili do auta, obdrželi výzvu, aby se vydali na St. Sebastian Avenue číslo 841.

Dispečerka nemluvila jistě o vraždě. Věděla pouze, že tam v postranní uličce leží mrtvola a nikdo ještě nezná příčinu smrti. Mohl to být třeba infarkt. Mrtvolu našla policejní hlídka a dispečerka si to pro jistotu zapsala jako vraždu. A tak se Monroe a Monaghan dostali podruhé té noci do akce.

Bylo čtvrt na osm a slunce právě vycházelo. Nečekalo je však žádné romantické svítání, to věděli jistě. Bylo to jenom završení další těžké noci.

Služba už málem skončila, až na to, že teď, jak se ukázalo, přece jenom měli v rukou další případ vraždy. Prozradil jim to

igelitový pytel přes dívčinu hlavu.

Dívka vypadala jako prostitutka, ale dnes je těžké oddělit zrna od plev. Hollywoodské hvězdičky se ukazují na předávání Oscarů v šatech, ve kterých vypadají jako pouliční holky, ale taky existují prostitutky, které stojí na rohu, tváře jak jablínka, a vypadají bezelstně jako studentky odněkud z Minnesoty. A teď se v tom vyznejte.

"Šlapka," řekl Monaghan.

"Určitě," dodal Monroe.

"Asi ji oddělal pasák," navrhl Monaghan.

"Proto nemá kabelku."

Což byla skutečně pronikavá dedukce. Carellu napadlo, že kdyby se tu ještě chvíli potloukal, určitě by se něčemu přiučil. Pochyboval, že to udělal pasák. V duchu se ptal, proč by ji ten chlap prostě nepropíchl? Nebo nezastřelil? Proč něco tak šíleného? Proč igelitový pytel přes hlavu? Bylo zřejmé, že ji někdo, pasák nebo kdokoliv jiný, do uličky odtáhl. Ležela na zádech v lepkavé kaluži sražené krve, ale krvavé čmouhy vedly až k chodníku, kde jejich dráha končila. Někdo ji sem asi dovezl a pak ji dotáhl na místo, kde teď ležela, vedle hradby popelnic a stohů černých pytlů se smetím.

"Možná, že byla těhotná," spekuloval Monroe. "Všechna ta krev..."

"Dneska holku klidně zabijou jenom proto, aby jí mohli vyrvat plod z těla," povzdechl si Monaghan.

"Všechno je to zase jako ve starověku," přikývl Monroe.

"Civilizace už neexistuje," dodal Monaghan.

"Po světě choděj hnusný surovci," pronesl Monroe procítěně.

Tak procítěně, že by to do něj Carella nikdy neřekl.

V mdlém světle studeného šedého úsvitu byla dívčina tvář pod igelitem bílá jako led na dlažbě uličky.

Než mrtvou Yolandu snesli dolů do Richardova auta, zabalili ji do prostěradla. Potom ji odvezli asi dva kilometry směrem k centru města, na St. Sebastian Avenue. Tam ji, stále zabalenou v prostěradle, zaveklí do postranní uličky.

Ale černý Richard věděl, že policajti umějí lecos vystopovat podle prostěradel a podobných věcí, takže přesvědčil ostatní, aby mrtvolu vybalili, než ji pohodí u popelnic. Po celé uličce běžaly krysy velké jako kočky. Jenom si na ně vzpomněl a celý se otřásl.

Jakmile ty bílí hajzlové využili jeho auta, aby se tý děvky zbavili, už s ním nechtěli mít nic společného. Jenže jim připomněl, že on ji neudusil, on ji nerozerval. Udělali to oni, tři bohatý bílí smradi ze školy s názvem Pierce Academy. Mají ho přece vyšitej na těch svejch podělanejch bundách. Takže buďto mu pomůžou uklidit auto a byt a zbavit se krvavejch prostěradel, nebo, a starej černej Richard to udělá, poběží rovnou na policajty. Uvěřili mu. Možná taky proto, že jim ukázal vystřelovák delší než ty jejich ubohý bílý péra a vysvětlil jim, že s nima pořádně zatočí, jestli to budou chtít shodit na něj.

Takže nakonec uklidili byt jako čtyři pilný pracovníci z úklidových služeb. V tuhle noční nebo ranní hodinu, můžete si vybrat, nebyla otevřená žádná myčka aut, ale Richard by tam ani nechtěl jet, když byla krev takhle po celým zadním sedadle. Nikdy nezažil, že by někdo tak strašně krvácel.

Vzpomněl si, že jednou viděl film, kde se střílelo v autě, a to auto pak bylo samá krev a sajrajt. Tak hrozně to u něj v autě sice nevypadalo, ale stejně tam byla všude spousta krve a on neznal žádnýho velkého gangstera, kterému by zavolal, aby přijel a sprovodil celou záležitost ze světa. Ty bílí parchanti mu prostě musej pomoci, nebo je s nima ámen. V kině a v televizi jsou černý a bílí kámoši, ale to je jen na oko. Ve skutečným životě člověk sotvakdy vůbec vidí černý a bílý pohromadě. V tom filmu, kde byl mozek rozstřílený po autě, byli hlavní hrdinové, běloch a černoch, kámoši až za hrob. Jenže to je vejmysl. Říkali si mezi sebou negře, černoch říkal bílému negře, běloch tomu černému taky říkal negře. Richard by teda urazil palici každému, kdo by mu zkusil říct negře. Ten film byl vůbec celej na hovno. Napsal ho pitomej běloch, kterej o černejch lidech neví nic.

Realita je taková, že v týhle zemi svobody, v týhle vlasti odvážnejch a spravedlivejch, nikdy žádná rovnost neexistovala. Žádný černoch nikdy nevěřil bělochovi a naopak. Nikdy. Richard nevěřil těmhle třem bílejším hajzlům a ani oni nevěřili jemu. Jenže teď se vzájemně potřebují, protože v jeho bytě byla zavražděna bílá holka. A zavraždili ji oni. Ty bílí kluci.

Ne on. Ale stalo se to v jeho bytě, a policajti mají ve zvyku nezapomínat na malý nehody, jako je tahle. Posraný policajti.

Byl to dost nesourodý čtyřlístek spojenců. Nesourodý, přesně tak to stálo v knize, kterou nedávno Richard četl. Jo, je sečtělej, to mu nikdo nemůže upřít. Čte knihy, kouká na filmy, dokonce se šel jednou mrknout do města na divadelní hru o vojácích. Hráli v ní samí černoši. Podle jeho názoru jsou černoši nejlepší herci na světě, protože vědí, co je skutečný utrpení. Za ten film s mozkem po celým autě by ten černej herec měl dostat cenu Akademie.

Takže byli čtyři. Tři bílí kluci, kteří o ničem neměli ani páru, a černoch, který jim radil, jak v tomhle zkaženém velkoměstě přežít. Ti tři však netušili, že jakmile uklidí auto a zbaví se prostěradla, do kterého zabalili mrtvolu, bude jim to jejich černý pomocník chtít všechno přišít na triko.

Dívka se jmenovala Yolanda Marie Marxová. Zjistili to podle jejích otisků. Když si z počítače nechali vyjet záznam z trestního rejstříku, byl sice o něco kratší než její paže, ale pořád dost dlouhý na děvče, kterému bylo teprve devatenáct. Většinou byla zadržena kvůli prostituci. Ale dvakrát také za krádeže v obchodě a asi šestkrát za držení omamných látek. Šlo o samé menší přestupky, za něž jako mladistvá dostala celou řadou lehkých trestů - útloní soudci se totiž vždy spokojili s tím, že jí pouze pohrozili prstem. Když jí bylo osmnáct, tak si nakonec odkroutila tři měsíce v Hopevillu, což je jedno nápravné zařízení pro ženy. Jako prostitutka pracovala pod jménem Marie St. Claire, tak to stálo v záznamech. Jméno jejího pasáka tam měli také.

Došlo ke střídání služeb.

Ve tři čtvrtě na osm vystřídal osmičlenný tým detektivů denní směny šest detektivů ranní směny, ale ne Carellu a Hawese, kteří byli stále ještě v terénu.

Byli v terénu a ne doma, protože měli stopu a s ní i naději, že možná pokročí v případě Yolandy Marie Marxové. Její vražda by se nikdy nemohla objevit v novinových titulcích, nebyla Světlana Ďalovičová.

Dokonce i kdyby chytili toho, kdo ji tak brutálně zavraždil, v médiích by se mihla nanejvýš pouhá zmínka. Ale o to jim nešlo. Teď znali jméno jejího pasáka. A tenhle muž měl vydatné záznamy, včetně trestu za jakousi vraždu v New Orleansu asi před deseti lety, kvůli které si nějaký čas pobyl v Louisianském státním vězení v Angole. Teď poctil svou přítomností tohle město a policie z toho nebyla právě nadšená.

Nadšení nebyli ani Carella s Hawesem, když v osm hodin ráno zatukali na dveře Jamala Stona a místo odpovědi dveře provrtaly čtyři kulky. A to dokonce ještě dřív, než stačili oznámit, že jsou od policie.

"Má zbraň!" vykřikl Hawes, ale Carella už zareagoval.

Hawes se vrhl na zem ihned po něm. Oba muži vedle sebe leželi na chodbě před dveřmi do bytu, ztěžka dýchali a hrozně se potili, přestože byla taková zima. Hlavy měli těsně u sebe a v rukou pistole.

"Ten chlap je jasnovidec," zašeptal Hawes.

Carella v duchu uvažoval, kdy přijdou další výstřely.

Hawes uvažoval o tomtěž.

Dveře se k jejich překvapení otevřely.

Málem ho zastřelili.

"Co tady doprdele děláte? Co jste zač?" zeptal se Jamal.

Čekal prý někoho jiného - alespoň tak to vysvětloval ve vyšetřovací místnosti ve druhém patře budovy 87. revíru - tak to bylo. Místo toho ale na dveře zabušili dva policajti. Na úsvitu. Dva poldové.

"To pokaždý střílíte na lidi, který zaklepou na vaše dveře?" zeptal se Hawes.

"Jenom když čekám, že chtějí zastřelit oni mě," odpověděl Jamal.

Teď to začínalo být zajímavé. Bert Kling byl vlastně rád, že jeho a Meyera požádali, aby se zúčastnili výslechu. Bylo ještě docela brzy, takže měli čas vypít si šálek kávy s kolegy, kteří strávili celou noc v mrazivé zimě venku. Ale kromě kamarádství, kolegiality a příslibu nějaké zábavy od muže, který seděl už párkrát za mřížemi a který se na policejní stanici cítil jako doma, v tom byl i profesionální zájem. Pokud na tom budou pracovat společně, je naděje, že se rychleji vyřeší alespoň jeden ze dvou případů vraždy, které Carellovi s Hawesem nadělila uplynulá noc.

Na zdi služebny býval nápis (než ho detektiv Andy Parker v záchvatu dotčené pýchy strhl), na kterém stálo: JE TO TVŮJ PŘÍPAD! VYŘEŠ SI HO! Vražda Ďalovičové i vražda Marxové, tyto případy opravdu náležely Carellovi a Hawesovi jako detektivům, které zastihly ve službě. Ale oba se měli vrátit do práce až v 11:45 večer, a do té doby měly proběhnout dvě dlouhé osmihodinové služby. Při policejním vyšetřování však může v případě dojít k náhlému zvratu během okamžiku, a proto je schůzka, při které si střídající směny předávají informace, důležitý rituál, který policisté většinou zachovávají.

Jamal si představoval, že dva nově přichozí policisté jsou mozky, které vedou vyšetřování. Ti dva, co mu kladou otázky, se málem nechali zastřelit, takže to asi žádní chytráci nebudou. Ale ten velký plešatý chlap, na jehož jménovce stojí DET. 2. TR. Meyer Meyer, (to asi musí být nějaká chyba) vypadá mazaně. Vysoký blondák, který připomíná farmáře, DET. 3. TR. Bert Kling, zřejmě hrává Hodného poldu tomu plešatému Zlému poldovi, když mají někoho v prádle. Ale teď oba dělají jako by nic, jen pozorují a poslouchají.

"A kdo sis myslel, že tě chce zastřelit?" zeptal se Carella.

Tohle byla jen obratná předehra. V podstatě je vůbec nezajímalo, kdo ho chtěl zastřelit. Škoda rány, která padne vedle, jak ráda říkávala Carellova matka. Ve skutečnosti chtěli vědět jediné - jestli ten, kdo Yolandě navlékl igelitový pytel přes hlavu, byl právě Jamal. Než to zjistí, nechají ho hodiny mluvit o jeho skutečných nebo imaginárních nepřítelích, dají mu pocit pohodlí, budou ho zásobovat cigaretami a kávou a počkají si, až se nějakým slovem nebo gestem prozradí. Až se ukáže, že dobře ví, proč si pro něj detektivové přišli. To mu totiž ještě nikdo nefekl a on se na to zatím vůbec nezeptal. Což by mohlo, ale zároveň nemuselo něco znamenat. U zkušených zločinců člověk nikdy neví.

Jamal si potáhl z cigarety.

Meyer a Kling ho pozorovali.

Jejich přítomnost ho trochu zneklidňovala. Začal uvažovat, jestli snad nejsou z velitelství nebo něco takového. O co asi jde, když tu postávají dva poldové z velitelství a sledují výsledek? Ale moc dobře věděl, že se nemá ptát, co na něj vlastně mají. To si člověk snadno nadělá do bot.

Tak potahoval z cigarety, upíjel kávu a vyprávěl jim všechno o svém kolumbijském dodavateli, který si myslí, že mu ukradl nějaký drogy, což není pravda. Kolumbijec se však nechal slyšet, že po něm půjde a že ho zabije. Takže když v osm ráno (slunce sotva vyšlo) zaslechl, jak někdo buší na dveře, napadlo ho, že by měl udělat první krok, protože na druhý krok už by vůbec nemusel mít šanci. Proto vypálil čtyři rány skrz dveře.

Když pak za dveřmi neslyšel žádný zvuk, myslel si, že dotyčného trefil, a otevřel v očekávání, že tam najde ležet Manuela Diaze, jak krvácí na podlahu...

"Tak se totiž jmenuje, Manuel Diaz. Vidíte, přece jenom jste ze mě něco vymáčkli."

Jako by neznali jména všech překupníků ve většině revírů.

"Jenže místo něj jste tam byli vy dva. Málem jsem vás zastřelil, ale mimochodem, neohlásili jste se, že jste od policie."

Jamal pokrčil rameny.

"A teď jsem tady."

"Jo, teď jsi tady," souhlasil Hawes.

Jamal moc dobře věděl, že se mu nevyplatí ptát se, kvůli čemu tohle všechno. Ten velký plešatý chlap i ten blondák teď oba vypadali přísně, jako by před chvílí řekl něco špatného. Uvažoval, co to mohlo být. Jděte do háje, pomyslel si. Můžu čekat tak dlouho jako vy. Zapálil si další cigaretu. Meyer přikývl. Kling také. Jamal se podivil proč. Tihle dva chlapi ho dost znervózňovali. Když mu Carella položil další otázku, pocítil úlevu.

"Kdo byla ta holka s tebou?"

Carlyle Yancyová byla jedna ze dvou holek, které pásł. Její skutečné jméno znělo Sarah Rowlandová, změnil jí ho hned, jak ji poslal na ulici.

Jamal tu nehodlal diskutovat o její nebo své profesi.

"Moje přítelkyně," odpověděl mnohoznačně.

"Kolik jí je?" zeptal se Hawes.

Také mnohoznačně. Policajti se vždycky ptají, kolik je holce, a představují si, že se člověk podělá, když není plnoletá.

"Dvacet," odpověděl Jamal. "Žádná školačka."

"Co dělá?"

"Jak to myslíte, co dělá?"

"Je to prostitutka?"

"Ale prosím vás! Co je tohleto za otázku?"

"No, Jamale, když se podíváme do tvých záznamů..."

Takže takhle se k němu dostali. Ale proč? A když člověku říkají křestním jménem, tak to taky není samo sebou. Tenhle policajtskej figl Jamal dost dobře zná. O nic takovýho nestojí.

"Tenhle druh práce už dlouho nedělám," ohradil se.

Meyer zvedl obočí. Udivilo ho, že někdo považuje kuplířství za práci. Stejně to udivilo i Klinga. A Carellu. A Hawese.

Jamal to četl v jejich tvářích a pomyslel si, že je to banda cyniků.

"A co vražda?" zeptal se Carella. "Tenhle druh práce jsi někdy v poslední době dělal?"

"Svůj dluh společnosti jsem splatil," pronesl Jamal důstojně.

"To víme. Byl jsi propuštěn loni v dubnu, není to tak?"

"Správně. Mám čistej štít."

Stále ta důstojnost.

"Co jsi dělal od té doby?"

"Prostě... různý druhy práce."

"Prostě jsi pásł holky?" zeptal se Hawes.

"Prostě jsi vraždil?" zeptal se Carella.

"Prostě různý práce, no! Tu a tam se něco naskytlo."

"Tu a kde?"

"Tady ve městě."

"To máme štěstí," poznamenal Hawes.

"Co jsi teda dělal?" ptal se Carella.

Teď ho zastrašovali. Snažili se ho znervóznit. Věděl to on, věděli to oni. Zůstal klidný. S policajty přicházel do styku už od dvanácti. Na světě by se nenašel polda, který by ho vyvedl z míry.

"Jezdil jsem s taxikem, s dodávkou, dělal číšníka," odpověděl.

"Takový různý kšefty."

"Mimochodem," prohodil Hawes, "máme tu taky jiný spis," a otočil složku k němu, takže Jamal uviděl jméno napsané na deskách.

MARXOVÁ, YOLANDA MARIE a pod tím stálo v závorce: alias MARIE ST. CLAIRE.

"Znáš ji?" zeptal se Carella.

Jestli májí její spis, vědí, že jí dělá pasáka. Má snad ta holka zase nějakej malér? Naposledy kradla v obchodě. Řekl jí, že ještě jednou na sebe takhle upozorní poldy, tak jí zpřeráží hnáty. Ať už to bylo cokoli, došlo mu, že je čas kápnout božskou.

"Znám ji," přikývl. „Jseš její pasák, že jo?"

"Znám ji."

"A paseš ji, ne?"

Jamal přikývl, pokrčil rameny, zavrtěl hlavou, zammul si prsty.

Všechno to dělal, aby zakryl nejistotu, tak se jim to alespoň jevilo. Mlčky se na něj dívali a čekali, co z něj vypadne. On se zatím v duchu ptal, co asi Yolanda provedla tentokrát.

Proč vytáhli její spis? Neříkal nic. Nechám je vydusit, myslel si.

Budeme pokračovat v týhle hře.

"Kdy jsi ji viděl naposledy?" zeptal se Hawes.

"Proč?" chtěl vědět Jamal.

"Můžeš nám to říct?"

"Jasně, můžu, ale proč?"

"Tak nám to řekni."

"Odvezl jsem ji k mostu okolo desátý."

"Vysadils ji na ulici v deset?"

"No... jo."

"Kde přesně?"

"U Majesta Bridge."

"Co měla na sobě?"

"Krátkou černou sukni, umělej kožíšek, černý punčochy, červený boty, červenou kabelku."

"Viděls ji ještě potom?"

"Ne. Je zavřená?"

Detektivové se podívali jeden na druhého.

"Je mrtvá," řekl Carella a položil na stůl fotografii.

Byl to snímek z uličky na St. Sebastian Avenue. Černobílá fotografie s adresou místa činu na dolním okraji a s přesným datem a hodinou v pravém rohu.

Jamal se na snímek podíval. Tak takhle je to! Mrtvá šlapka, tak jdeme za pasákem.

"Takže?" zeptal se Hawes.

"Takže mě to mrzí. Byla to hodná holka. Měl jsem ji rád."

"Proto jsi ji včera v noci vysadil na ulici pomalu ve spodním prádle?"

Bylo tam minus pětadvacet, sakra, a tys ji měl rád, jo?"

"Copak snad umrzla?" zeptal se Jamal.

"Nech si ty vtipy!" varoval ho Hawes.

"Nikdo ji k ničemu nenutil," pokrčil rameny Jamal. "Co se jí stalo? Předávkovala se?"

"To nám pověz ty."

"Myslíte si, že jsem ji oddělal já? Proč bych to dělal?"

"Kdes byl dneska ráno okolo sedmý?"

"Doma v posteli."

"Sám?"

"Ne, se svou přítelkyní. Viděli jste ji přece."

"Carlyle Yancyová, tak se jmenuje?"

"Vždyť vám to řekla, ne?"

"Je to její pravý jméno?"

"Ještě nikdy nebyla zašitá, to jste vedle."

"Jak se jmenuje doopravdy?"

"Sarah Rowlandová."

"My si to ověříme, jasný?"

"Ověřte. Je čistá."

"Od kolika do kolika?" zeptal se Carella.

"Co tím myslíte?"

"Byla s tebou?"

"Vrátila se domů tak v půl čtvrtý. Byl jsem s ní od té doby až do chvíle, kdy jste u nás zabušili na dveře. Vlastně jsme čekali na Yolandu."

"To si taky ověříme, neměj strach."

"Potvrdí vám to."

Meyer se otočil na Carellu.

"Jde ti o nezákonný držení zbraně?"

"Jde mi o vraha."

"Tak běž domů. Tohle je jenom paragraf 265.01."

Obrátil se k Jamalovi.

"Ty běž taky," řekl. "Tvoji bouchačku si tady necháme, díky."

Když táhnete funebráckou šichtu, dostanete se domů v osm nebo v devět hodin ráno. Nebo i později, pokud se vám během služby připlete do cesty mrtvola. Řekněme však, že máte štěstí a dostanete se domů v devět v půl desáté, to záleží na dopravní zácpě. Políbíte ženu a děti, dáte si sklenku mléka a topinku a pak se svalíte v deset v půl jedenácté do postele. Po několika takhle naruby převrácených dnech se přizpůsobíte. Zvyknete si, že máte místo noci den, dokážete spát plných osm hodin a probouzíte se osvěženi. V šest v půl sedmé večer už jste zase na nohou a dáte si oběd nebo večeři, můžete si vybrat, jak to nazývat. Pak máte volno asi do jedenácti. Dostat se na revír by v tuhle noční dobu nemělo trvat víc než půl nebo tři čtvrtě hodiny.

Ale i když spíte nebo se chvíli věnujete rodině, revír je stále vzhůru a v pohybu. Policejní stanice je v činnosti dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, každý den v roce. Proto taky vypadá tak omšele. Zločinci nikdy neodpočívají a policejní stanice také ne. Takže zatímco Carella a Hawes spali, denní směna pracovala od 7:45 až do 15:45, kdy nastoupila noční služba. A když Carella večeřel společně s Teddy a dvojčaty a Hawes se míloval s Annie Rawlesovou, noční směna zjistila nová fakta a objasnila řadu okolností. Ale jenom některé z nich měly něco společného s oběma jejich případy vraždy.

Mezi 9:15 toho nedělního rána, kdy Carella a Hawes opustili služebnu, a 22:45, kdy se hlásili zpět do služby, se udála spousta věcí.

O některých z nich se měli dovědět později.

O některých z nich se neměli dozvědět nikdy.

V půl desáté toho nedělního rána stáli dva Richardové na zbořeništi proti opuštěné tržnici a čekali, až další dva Richardové přijdou s kbelíky čisté vody. Dali si velkou práci a vyčistili kufr auta černého Richarda, ale chtěli ještě pořádně umýt celé auto, aby nenechali žádné krvavé skvrny někde jinde. Ti druzí dva šli pro další kbelíky vody a hadry k benzinové pumpě pod autostrádou, vzdálené asi tři bloky. Tato část Riverheadu byla v neděli v půl desáté prakticky pustá. Po autostrádě nad nimi projelo sotva pár vozů. Okenní rámy s rozbitými tabulkami skla zíraly z opuštěných budov jako prázdné oční důlky. Slunce nyní jasně zářilo, ale ve vzduchu bylo cítit sníh. Richard Lví srdce poznal, když mělo začít sněžit. Tenhle smysl se u něj vyvinul, ještě když byl dítě. Doufal, že sníh nepokazí jeho plány. Vysvětlil Richardovi II., jak to všechno vidí.

"Že ta holka umřela, to byla nehoda," řekl. "Byla to jenom taková hra."

"Jenom hra," zopakoval Richard II.

"Měla nám říct, že se jí blbě dejchá."

"To by od ní bylo rozumný."

"Ale ona nic neřekla. Tak jak jsme to měli vědět?"

"Nemohli jsme to vědět."

"Svým způsobem si to zavinila sama."

"Byl jsi?" zeptal se Richard II.

"Jo, byl."

"Já ne."

"To mě mrzí, Richarde."

"Za tři sta babek, to by se člověk měl udělat."

"Já mám dojem, že ty prachy si vzal on, víš."

"Kdo?"

"Ten černoch. Vzal si peníze i ty jumba, co jí dal předtím. Devět set babek a deset jumb. Tys nikde neviděl tu její kabelku? Když jsme ji nesli dolů do auta?"

"Ne, neviděl, když na to teď vzpomínám."

"Jsem přesvědčenější, že ukradl kabelku i s penězma a deseti jumbama. Takže to na něj můžeme krásně shodit."

"Co na něj chceš shodit?"

"Tu nehodu. Tý holky. Yvonne, nebo jak se jmenovala."

"Claire se myslím jmenovala. Škoda, že jsem se neudělal, než bylo po ní."

"No, byla to její vina."

"I tak je to škoda."

"Musíme tu tašku najít, Richarde."

"Jakou tašku?"

"V autě není. Už jsem se díval. Musí být v tom bytě."

"Jaká taška, Richarde?"

"Ta kabelka. Co v ní jsou prachy a ty jumba. Jakmile ji najdeme, můžeme na něj hodit tu nehodu."

"Jak?"

"Jestli tu kabelku šlohnul, budou na ní jeho otisky prstů."

"Možná že je otřel."

"To se dělá jenom ve filmech. Kromě toho by na to neměl čas. Byli jsme všichni spolu, to se nepamatuješ? Balili jsme tu holku do prostěradla, nesli jsme ji dolů do auta. Neměl by čas."

"Byla těžká."

"To byla."

"Vypadala taková malá. Ale byla těžká."

"Zdání klame."

"Pořád tomu nerozumím s tou kabelkou."

"Čemu nerozumíš?"

"Jak to chceš na něj navlíct? Co s tím má co dělat ta kabelka?"

"No přece jsou na ní ty jeho otisky."

"Jo, ale..."

"Ty otisky ho usvědčej."

"Ale když půjdeme s tou kabelkou na policii..."

"Ne, ne, ne, to nemůžeme."

"Tak co teda?"

"Necháme tu kabelku ležet u mrtvolky."

"Ty si myslíš, že tam ještě je? Ta už teď bude určitě v márnici, nezdá se ti?"

"Richarde, já nemluvím o její mrtvole."

Paul Blaney se snažil určit, co bylo první, jestli slepice nebo vejce.

Byla bílá žena, jejíž mrtvola ležela před ním na pitevním stole, udušena, nebo její smrt způsobilo silné krvácení z oblasti pohlavních orgánů? Už zjistil, že krev dívky obsahovala značné množství kokainu. Dívka sice nezemřela na předávkování, to bylo jasné, ale detektivové budou přesto chtít vědět o přítomnosti drogy v jejím organismu. Mohlo by to totiž znamenat, že vražda nějak souvisí s obchodem s drogami, což by nebylo žádné překvapení. Moc nevěřil tomu, že policisty bude jen za mák zajímat, jestli její zranění bylo tak vážné, že vykrvácela, nebo jestli byla udušena igelitovým pytle. Ale byla to jeho práce, určit příčinu smrti a stanovit, kdy k ní došlo.

Nebyl placený za spekulace. Byl placený za to, aby prozkoumal ostatky a shromáždil fakta, která povedou k odbornému závěru. Udušení bylo v jeho slovníku popsáno jako "traumatická asfyxie způsobená zabráněním proudění vzduchu do plic". Ale kde jsou pak všechny charakteristické příznaky? Kde je cyanóza, modravé zbarvení pokožky, které vždy považoval za děsivé, dokonce i po všech těch letech, co dělá pitvy? Kde jsou malé tečkovité ekchymózy ve vlasech, maličké modřinky, které ukazují na uskrvení, udušení nebo zalknutí? Kde jsou drobné krevní sraženiny v bělmu očí? Postrádal všechny tyto jasné příznaky, a tak otevřel dívčinu hrud'

Když černý Richard táhl kbelíky s vodou od benzínové pumpy, myslel na to, jak půjde za policajty a poví jim, co provedli ty tři bohatí kluci z nějaký přípravky někde v Massachusetts, nebo Connecticutu, nebo kde. Jsou ze školy, která se jmenuje Pierce Academy, mají to vyšitý zepředu na bundách. Tak tyhle tři bílí bohatí fotbalisti za ním přišli, jestli by jim neprodal nějaký drogy, což on samozřejmě udělal. Vždyť vy přece všichni víte, že čas od času něco takovýho prodám, nemusíme si hrát na schovávanou. Nepřišel jsem, abych vám lhal, pánové, jsem tu, abych vám pomohl.

Policajti se na něj budou dívat asi takhle - To určitě, negr nám přišel pomoci. Začínal v týhle čtvrti jako malej tipař, teď prodává drogy za pět šest stovek denně. Ten že sem přišel, aby nám pomohl? Zmiz odsud, negře.

Tak bacha, pánové, já viděl ty kluky, jak spáchali vraždu.

Cože?

Ted' našpicujou uši.

"Čemu se usmíváš?" zeptal se Richard III.

Čněl vedle něj ve své modré bundě s velkým bílým P na zádech jako telegrafní sloup. Stejně jako černý Richard nesl dva kbelíky vody. Oba měli kapsy nacpané čistými hadry. Ploužili se pod autostrádou. Kdyby byla noc, hrozilo by jim v téhle části města, že je někdo zavraždí.

"Myslím na to," odpověděl Richard, "že až tady s tím skončíme, půjdete si svou cestou a já taky."

Jenže budete na mě vzpomínat, pomyslel si.

"Je to směla, co se stalo tý holce," prohodil bílý Richard.

"Hm."

"Ale naše chyba to nebyla."

Jenže je taky nad slunce jasný, že to nebyla moje chyba. Vy jste ji drželi, vy jste jí dávali na hlavu ten pytel. Proto klidně půjdu na policii. To už bude moje auto jak ze škatulky a byt bude jako klícka. Z povlečení a hadrů, který jsme ušpinili, tou dobou už bude popel. Tenhle táboráček si uděláme hned, jak skončíme s autem. Koukneme se, jak to všechno zmizí v ohni. Pak si s klukama dám pusku na rozloučenou a půjdu rovnou na policajty.

"Ale stejně," pokračoval Richard II., "mrzí mě to."

Člověče, a to ještě nevíš, jak tě to teprve bude mrzet, pomyslel si Richard. Protože já vás prásknu poldům, přesně to

udělám. Prodám vás za prachy, ty bílej smrade. Za co nejvíc. To bude pořádná pecka, tři bílí hošáci z nóbl přípravky oddělali bílou šlapku! To bude fantastická pecka, poldově klidně vypláznou tři čtyři tácy z tajného fondu, kterej maj ulítej na odměňování žhavejch novinek. Možná že by takováhle informace stála i za pět táců. Tři bohatý bílí kluci! Už vidím ty hajzly policajty, jak slintaj.

Jenom se do toho nenamočit, to je všechno.

Zůstat mimo.

Jasně jim vysvětlit, že já s tím neměl nic společného.

Já jenom viděl, jak to dělaj.

Což je nakonec pravda.

"Přestaň se takhle usmívat," řekl mu Richard II. "Vypadáš jako hyena."

To jo, to sedí, pomyslel si Richard.

Na té fotce, kterou mu policajti ukázali, Jamala pořád něco zneklidňovalo. Jasně, Yolanda byla mrtvá, to ho zneklidňovalo. Jak tam ležela na zádech v postranní uličce, sukni vyhrnutou nad zakrvácené nohy, plastkový pytel na hlavě, to ho zneklidňovalo. Vidět ji takhle. Krásná mladá holka, takhle zamordovaná. Koho by to napadlo?

Ale na té fotce ho zneklidňovalo ještě něco jiného, a nedokázal si uvědomit co. Došlo mu to, až když přišel zpátky domů a vyprávěl Carlyle o celém svém setkání se Zákonem.

"Představ si, že mě chtěli vydušit, počkat si, až se prokecnu. Jako že vím, že maj nějaký důvod, proč mě přišli sebrat. Jako bych byl nějaký pitomej negr z Alabamy, co přijel na návštěvu k babičce do velkého města. Nakonec na mě vytáhli Yolandu."

"Chceš říct, že je mrtvá?" zeptala se Carlyle.

Seděla v kuchyni u stolu a jedla housku, kterou jí Jamal přinesl z pekařství. Popíjela kávu barvy své kůže. Bílá káva, tak by se dala popsat Carlyle Yancyová, která se jmenovala Sarah Rowlandová, když ji Jamal poprvé potkal. Tenkrát to byla svěží devatenáctiletá dívka kypící zdravím.

Teď jí bylo dvacet, šlapala chodník a bez cracku nedala ani ránu. Díky tobě, Jamale Stone.

"Jo, je mrtvá," přikývl Jamal a nasadil vážný tón a truchlivý výraz.

Carlyle dál jedla máslem namazanou housku. Chvilí vypadala zamyšleně, což je u prostitutky velká chyba. Nikdy se nevyplácí, když holky začnou myslet na rizika svého povolání. Ale pak mírně pokrčila rameny a ukousla si další sousto housky. Jamal se vrátil ke svému vyprávění. Popisoval, s jakou bravurou a odvahou čelil nebezpečí, a nešetřil při tom slovy chvály.

"Měli tam dva frajery z velitelství a já věděl, že jde o něco velkého, ještě než vyrukovali s Yolandiným jménem. Pak se na mě vytasili s jejím spisem a ptali se mě, kdy jsem ji viděl naposledy, co měla na sobě a tyhle voloviny. A pak vytáhli takovou nechutnou fotku. Ležela mrtvá v nějaký uličce na Saint Sabu a krvácela z pindy."

"Fuj," řekla Carlyle a znovu si kousla do housky.

"Jo," přikývl Jamal, "a přes hlavu měla plastkovéj pytel."

Carlyle se zvedla a šla ke sporáku. Měla na sobě jen krátký hedvábný župánek s květinovým vzorem, který jí koupil v obchodě Victoria's secret, a pantoflíčky na vysokém podpatku. Vypadala k nakousnutí jako křupavé housličky na stole. Páni, tuhle holku miloval. Yolanda uměla vydělávat prachy, ale tuhle miloval. I kdyby mu už nikdy nevydělala ani deseták, nechal by si ji a staral by se o ni. No, možná. Pozoroval ji, jak si dolévá kávu do šálku. Vlastně spíš pozoroval její malý pevný zadek. Bylo by mu jedno, kdyby mu už nepřinesla ani pětník, tahle holka.

V tu chvíli si uvědomil, co bylo divného na fotce, kterou mu ukázali policisté.

"Ta kabelka," vyhrkl.

Carlyle se zmateně otočila od sporáku.

"Yolandina kabelka. Ta červená kabelka, co měla."

"Z lakovaný kůže," přikývla Carlyle.

"Včera v noci si ji brala."

Carlyle se napila kávy.

"Ale na tý fotce nebyla."

"Na jaký fotce?"

"Na tý, co mi ukazovali. Nemají snad fotky z místa činu zachycovat všechno přesně, jak to bylo?"

"Já nevím."

"Nemůžou se přece ničeho dotknout, než udělají fotky, ne snad?"

"Já nevím."

"Tak kam se poděla ta kabelka?"

"Musel ji vzít ten, kdo Yolandu oddělal."

"Jo. I s mejma prachama, do prdele," dodal Jamal.

Začal telefonovat deset minut po desáté.

"Dobrý den," ozval se hlas ze záznamu, "dovolali jste se do

Kontrolního úřadu městského zastupitelstva. Voláte-li z tlačítkového telefonu a chcete pokračovat v angličtině, stiskněte jedničku."

Předtím vymačkal 300-9600 a teď stiskl jedničku.

"Pokud nevíte, kam se obrátit s vaší připomínkou, rádi vám poradíme. Pečlivě zvážíme vaše názory a podněty, a máte-li nějaký problém, pomůžeme vám. Nemůžeme vám slíbit, že vyřešíme vždy všechno, ale spolehněte se, že se o to budeme snažit ze všech sil. Tato služba pracuje dvacet čtyři hodin denně a zmáchnutím stanovených tlačítek můžeme

zodpovědět řadu vašich dotazů, aniž byste hovořili s naším operátorem. Prostřednictvím této služby nám také můžete sdělit svůj názor na městskou politiku. Chcete-li hovořit přímo s jedním z našich pracovníků, kdykoliv mezi devátou a pátou hodinou stiskněte nulu. Pokud si však zvolíte tuto možnost, pochopte prosím, že možná budete muset chvíli čekat na spojení."

Zvolil tuto možnost. Zmáčkl nulu.

"Linka je v tuto chvíli obsazena. Prosíme, nezavěšujte."

Nezavěšil. "Dobrý den, dovolali jste se na Kontrolní úřad městského zastupitelstva. Všichni naši pracovníci teď vyřizují záležitosti občanů, kteří se dovolali před vámi. Naš pracovník se vám bude věnovat hned, jak to bude možné. Jste první v pořadí. Ujistěte se, prosím, zda máte u sebe všechny materiály související s vaší záležitostí. Čím přesnější informace nám poskytnete, tím rychleji vám budeme moci vyhovět."

Čekal přesně třicet vteřin.

"Všichni naši pracovníci jsou stále zaneprázdněni. Prosíme nezavěšujte a vyčkejte, až bude některá z linek volná. Jste první v pořadí."

Čekal dalších třicet vteřin.

V telefonu se zopakovala stejná výzva.

Počkal znovu.

Pět minut naprostého ticha.

"Kontrolní úřad. Co pro vás mohu udělat?"

"Dobrý den. Jmenuji se Randolph Hurd. Chci si stěžovat na ohrožování životního prostředí hlukem."

"O jaké ohrožování hlukem se jedná?"

"O troubení klaksonů v blízkosti Hamilton Bridge. Ale myslím si, že je proti předpisům všude ve městě."

"Troubení čeho?"

"Klaksonů. Aut, taxíků, nákladňáků..."

"Pak chcete ochranu životního prostředí. Já vám dám na ně číslo."

Dala mu to číslo. 337-4357. Vyťukal ho.

"Zde je odbor ochrany životního prostředí. Pokud voláte kvůli problémům s vodou, kanalizací, znečištěním vzduchu nebo kvůli hluku..."

Dobrý, pomyslel si.

"... chemickým látkám či jiným nebezpečným materiálům, nezavěšujte. Naši pracovníci vyřizují hovory v pořadí, v jakém přišly, dvacet čtyři hodin denně. Váš hovor vyřídíme tak rychle, jak jen to bude možné. Děkujeme vám za trpělivost."

Čekal asi tak minutu.

"Všichni naši pracovníci jsou stále zaneprázdněni," ozval se hlas ze záznamu. "Prosíme vás, čekejte a nezavěšujte."

Za chvíli se toto prohlášení opakovalo. Pak bylo minutu nebo dvě ticho.

"Ochrana životního prostředí," ozval se mužský hlas.

"Dobrý den," řekl Hurd. "Rád bych získal nějaké informace o ohrožení hlukem."

"O jaký typ ohrožení hlukem se jedná?"

"O troubení klaksonů. Taxíků, nákladňáků, osobních aut. V okolí Hamilton Bridge."

Ticho.

A pak:

"Ještě jednou, prosím, o jaký typ hluku se jedná?"

"O klaksony. Klaksony taxíků, nákladňáků..."

"Pak potřebujete mluvit s odborem pro taxislužbu a autodopravu," přerušil ho muž. "To je 307-8294."

Navolil číslo.

"Zde je odbor pro taxislužbu a autodopravu," ozval se hlas ze záznamu. "Telefonujete-li z tlačítkového telefonu, stiskněte jedničku a dostanete další informace."

Zmáčkl jedničku.

"Jestliže chcete ohlásit stížnost, stiskněte jedničku. Jestliže chcete nahlásit předměty zapomenuté ve vozidle taxislužby, stiskněte dvojku. Ve všech ostatních případech stiskněte trojku."

Měl stížnost. Zmáčkl jedničku.

"Všechny stížnosti musí být podávány písemně," vysvětlil mu hlas ze záznamu a pak mu nadiktoval adresu, na kterou může psát.

"Pokud jste provedl špatnou volbu," poradil mu hlas ze záznamu,

"pak stiskněte osmičku."

Zmáčkl osmičku.

Znovu si vyslechl nabízené možnosti. "Všechny ostatní případy" mu teď zněly slibně. Zmáčkl trojku. Hlas ze záznamu pravil: "Jestliže voláte kvůli udělení licence nebo informacím pro majitele vozidel taxislužby, stiskněte jedničku. Pokud máte dotaz ohledně slyšení, předvolání nebo odvolání, stiskněte dvojku. Pokud máte dotaz ohledně obnovení licence..."

Na chvíli se zamyslel a pak si řekl, že ze všeho nejvíc se chce domoci slyšení jakéhokoliv druhu, a zmáčkl dvojku. Tam byly nahrané další možné volby. Chce přeložit datum slyšení? Chce si prověřit úřední obsílku? Chce...?

"Pokud voláte ohledně odvolání," oznámil mu hlas ze záznamu, "stiskněte čtyřku."

Zmáčkl čtyřku.

"Zůstaňte u aparátu, prosím. Nastane krátké ticho."

Připadal si, jako by stál před hrobem neznámého vojína.

Čekal.

Uplynulo krátké ticho.

"Odvolání," ozvalo se v telefonu.

"To je záznam?" zeptal se.

"Ne, pane, mluvím s vámi osobně."

"Zaplat'pánbůh!"

Dychtivě jí vysvětlil, že nevolá sice vlastně kvůli odvolání jako takovému, ale že chtěl mluvit s nějakou lidskou bytostí, která by byla schopná poskytnout mu jakékoliv informace o motorových vozidlech, která troubí na klaksony v okolí...

"Tak to potřebujete oddělení veřejných záležitostí," řekla. "To je číslo 307-4738."

"A to je pořád odbor pro taxislužbu a autodopravu?"

"Ano, pane."

"Děkuji vám," povzdechl si a vyt'ukal číslo.

"Veřejné záležitosti," ozval se skutečný mužský hlas. Teď přišla jeho chvíle.

"Pane," spustil, "je to proti zákonu, když taxikáři troubí na klaksony?"

"Ano. Kromě případů, kdy je to nezbytně nutné," odpověděl muž. "Je to součástí vyhlášky o silničním provozu."

"A řekl někdo taxikářům, že je to proti zákonu?"

"Předpokládá se, že to vědí, pane."

"Ale kdo je o tom informoval? Je ta informace v nějaké brožuře nebo tak?"

"Předpokládáme, že se seznámí se zákonem sami."

"Jak?"

"Měli by to zkrátka vědět."

"No, ale nezdá se, že by o tom byli informováni."

"Máte stížnost na nějakého taxikáře, který nadměrně používá klakson, pane?"

"Mám stížnost na deset tisíc taxikářů, kteří nadměrně používají klaksony."

"Jedenáct tisíc sedm set osmdesát sedm," opravil ho muž. "Ale jestli máte na mysli nějakého konkrétního taxikáře, můžete svou stížnost zatelefonovat na číslo 307 TAXI"

"Nemám na mysli konkrétní taxik."

"Pak byste mohl zavolat číslo DEP HELP. Tam by měli přijímat všeobecné stížnosti."

Zavěsil a ihned navolil číslo DEP HELP. Až poté si uvědomil, že se vlastně jedná o číslo 337-4357...

"Zde je odbor životního prostředí. Pokud voláte kvůli problémům s vodou, kanalizací, znečištěním vzduchu nebo kvůli hluku, chemickým látkám či jiným nebezpečným materiálům, prosím..."

Přečkal další dvě oznámení, že všichni jsou zaneprázdněni, a nakonec se mu ozval ženský hlas. Vysvětlil jí, že by chtěl přednést všeobecnou stížnost ve věci nadměrného používání klaksonů v blízkosti Hamilton Bridge v době od...

"Používání čeho?"

"Klaksonů! Klaksonů osobních aut, taxiků, nákladňáků."

"A jakou stížnost jste to říkal, že chcete předložit?"

"Všeobecnou. Právě jsem byl informován, že je to proti předpisům a že vy vezmete mou stížnost na vědomí."

"Já nevím, jestli to je nebo není proti předpisům. Jestli chcete Vyhlášku o ochraně životního prostředí před hlukem, zašlete nám čtyři dolary sedmdesát pět centů na tuto adresu. Máte tužku?"

"Nechci výtisk té vyhlášky! Na odboru pro taxislužbu a autodopravu už mi potvrdili, že nadměrné používání klaksonu je proti Vyhlášce o silničním provozu."

"Tak to potřebujete mluvit s dopravou," poradila mu.

"Počkejte, dám vám číslo."

Nadiktovala mu číslo a on na ně zavolal. Linka byla čtyři minuty obsazená.

Pak se ozval hlas: "Služba zákazníkům."

"Dobrý den," pozdravil. "Volám, protože si chci stěžovat na používání klaksonů..."

"To chcete dopravu," vysvětlila mu žena.

"Tohle není doprava?"

"Ne, tady je přeprava."

"No, ale... a nemáte číslo na dopravu?"

Dala mu číslo na dopravu. Vyt'ukal ho.

"Dobrý den, volám, abych si stěžoval na troubení klaksonů v okolí..."

"My tady přijímáme jenom stížnosti na semaforey a pouliční osvětlení."

"Aha. A s kým bych mohl mluvit o..."

"Počkejte, dám vám dopravu."

"Myslel jsem, že tohle je doprava."

"Ne, přepojím vás."

Počkal.

"Dopravní oddělení."

"Chtěl bych si stěžovat na troubení klaksonů v okolí..."

"Tak to chcete OOŽP."

"Cože chci?"

"Odbor ochrany životního prostředí. Nezavěšujte, dám vám číslo."

"Já to číslo mám, děkuji."

Znovu zavolal na ochranu životního prostředí. Všichni pracovníci byli opět zaneprázdněni. Po asi šestiminutovém čekání konečně jakási žena zvedla telefon. Sdělil jí svůj problém. Poslouchala velice trpělivě.

Pak řekla: "Klaksony se nezabýváme."

"Chcete mi namluvit, že odbor životního prostředí nemůže nic dělat proti ohrožování hlukem?"

"Netvrdím, že tady neřešíme problémy ohrožování hlukem," vysvětlovala. "Já jen říkám, že klaksony se tady nezabýváme."

"A COPAK SE TROUBENÍ KLAKSONŮ NEPOVAŽUJE ZA OHROŽENÍ HLUKEM?"

"Ne v tomto odboru. Denní stavby, noční stavby a podobné věci. To považujeme za ohrožení hlukem."

"Ale troubení klaksonů ne?"

"Troubení klaksonů ne."

"I když je to proti zákonu?"

"Já nevím, jestli je to proti zákonu nebo ne. Můžete si to ověřit na vašem místním okrsku."

"Děkuji," řekl.

Vyhledal si číslo okrsku nejbližšího k Hamilton Bridge. Revír 87,

Grover Avenue číslo 41. Telefon 387-8024. Zavolal tam.

Hlas ze záznamu mu sdělil: "Pokud se jedná o neodkladnou záležitost, zavěste a vytočte číslo 911. Pokud se nejedná o neodkladnou záležitost, nezavěšujte a vyčkejte. Za chvíli se vám ohlásíme."

Nezavěsil.

"Osmdesátý sedmý revír, seržant Murchison."

Rozhodl se jít rovnou k věci.

"Troubení na klakson je proti zákonu. Není to pravda?"

"Kromě nutných případů je, ano, to určitě je."

Dobře, pomyslel si.

"Ale je to zákon, který se velmi obtížně prosazuje," pokračoval seržant Murchison. "Protože nemůžeme nikdy s jistotou určit, kdo přesně na klakson troubí, víte, pane? Odkud se to troubení ozývá, chápete? Kdybychom mohli zjistit, kdo přesně houká, poslali bychom mu předvolání."

Nezmínil se o tom, že kdyby si kterýkoliv policista stoupl na roh Silvermine a šestnácté a poslouchal tu příšernou neustávající kakofonii klaksonů, mohl by bezchybně a s obrovským přehledem přesně určit, který taxikář, řidič nákladáku nebo osobního auta, popojíždějícího v dopravní zácpě, troubí na klakson, někdy i několik minut bez přestání.

"A co se stane, když dostane předvolání?"

"Jde k soudu. A dostane pokutu, když se ovšem prokáže jeho vina."

"Jak velká je ta pokuta?"

"No, to bych se musel jít podívat."

"Mohl byste to udělat, prosím?"

"Myslíte hned teď?"

"Ano."

"Ne, teď hned nemůžu. Zrovna teď tu máme spoustu práce."

"Děkuji vám," řekl a zavěsil.

Zůstal dlouho sedět s rukou položenou na telefonním sluchátku, hlavu měl skloněnou. Zvenčí se ozýval nemilosrdný hluk. Konečně se zvedl, šel k oknu a otevřel ho dokořán. Do obličeje ho udeřil prudký závan chladného vzduchu a do uší jakot klaksonů.

"Bud'te zticha," zašeptal k autům dole na ulici. "Bud'te zticha, bud'te zticha, bud'te zticha, bud'te zticha, bud'te zticha, bud'te zticha, bud'te zticha, bud'te zticha!" křičel.

O deset minut později zastřelil taxikáře, který hlasitě troubil na nájezdu na Hamilton Bridge.

Auto vypadalo, jako by právě přijelo z výstavní síně. Černý Richard ani nepamatoval, kdy naposledy takhle zářilo. Řekl těm zazobanejm bílejm hajzlům, že by si spolu měli otevřít myčku aut. Všichni se smáli.

V obchůdku nedaleko od benzínové stanice si koupili láhev lihu a pak si našli starý začazený sud, který byl na rozdělání ohně použit už stokrát předtím. Když je zima, tak se v téhle čtvrti scházejí bezdomovci kolem podobných

velkých starých sudů a rozdělavají si ohně. Někdy si na mříži nad plameny pečou brambory, ale většinou se jen snaží udržet v teple. V jejich skrýších je možná tepleji, ale hrozí tam větší nebezpečí, že je někdo přepadne a ublíží jim. Když takhle stojíte venku okolo ohně v sudu a ohříváte si ruce i zadek, připadáte si jako kovboj uprostřed nekonečné prerie.

Rozdělavali oheň z věcí, které našli na zbořeníšti, ze starých novin, rámu na obrazy, z dřevěných židlí s polámanými nohama, z prádelníku, kterému chyběly všechny zásuvky, ze skroucených zažloutlých telefonních seznamů, z násad od košťat, ze všeho, co dokázali najít a co hořelo. Na mnoha ulicích tohoto města se na většině opuštěných parcel povalovaly takové odpadky a trosky nábytku, které připomínaly stopy po válečných uprchlících. Když oheň hučel a praskal, naházeli do něj zakrvácené povlečení a hadry. Násadou od smetáku pak oheň prohrabávali, aby lépe hořel.

Richard I. zanotoval: Jedna fuška za náma, druhá fuška před náma a

Richard II. se přidal: ať všechno shoří jak sláma, což černý Richard považoval za nějaký druh studentského popěvku. Stáli okolo sudu, dokud všechno v něm neshořelo na popel. Na dně zůstalo jen pár žhavých kousků dřeva, uhlíků, které začaly čoudit. Ale všechno, co jim dělalo starosti, už teď patřilo minulosti. Už žádná krvavá prostěradla, žádné zakrvácené hadry. Je to pryč.

"Teď je čas na oslavu," prohlásil Richard I.

Muž, který seděl u stolu Meyera Meyera se jmenoval Randolph Hurd. Byl to malý štíhlý chlapík, skoro stejně plešatý jako Meyer. Měl na sobě hnědý oblek s vestičkou, se kterým ladila kravata v nenápadných tónech, hnědé boty a hnědé ponožky. Tenhle bezvýrazný pán v hnědém chladnokrevně zastřelil taxikáře a byl zadržen dopravním policistou šest kroků od místa činu. Na Meyerově stole ležela zabalená a štítkem označená vražedná zbraň. Hurd Meyerovi právě dovyprávěl o všech telefonních hovorech, které uskutečnil toho rána. Jeho hnědé oči byly zvlhlé, když se zeptal: "Copak není houkání na klakson proti zákonu?"

Ve skutečnosti existovala dvě ustanovení proti používání klaksonů a Meyer je obě znal. První byl oddíl 34 vyhlášky městského zastupitelstva.

Oddílem 34 se řídil odbor dopravy. Kapitola 4 oddílu 34 se zabývala dopravními předpisy. V kapitole 4, odstavci 12 stálo:

Klaksony se smí používat jen v případě nebezpečí. Nikdo nebude používat klakson vozidla s výjimkou případů, kdy je třeba varovat před nebezpečím osobu nebo zvíře.

Pokuta za porušení této vyhlášky byla 45 dolarů.

Druhé ustanovení bylo ve sbírce zákonů. Oddíl 24 se jmenoval "Ochrana životního prostředí a veřejné služby".

Paragraf 221 spadal do kapitoly 2 s názvem "Omezování hluku" a podkapitoly 4, která se nazývala "Předpisy omezující nadměrný hluk". V paragrafu 221 stálo:

Zařízení na zvuková znamení. Žádná osoba nepoužije, nebude manipulovat ani nepřispěje k manipulaci či zneužití zvukových zařízení, aby vytvářela zbytečný hluk, s výjimkou zvukových signálů upozorňujících na bezprostřední nebezpečí.

Pokuty ukládané za porušení tohoto paragrafu se pohybovaly v rozmezí od 265 dolarů do 875 dolarů.

"Ano, pane," souhlasil Meyer. "Používání klaksonu je proti zákonu. Ale pane Hurde, nikdo nemá právo brát..."

"Nejhorší jsou taxikáři a řidiči nákladáků," přerušil ho Hurd. "Ti to porušují nejvíce. Každý z nich tak příšerně spěchá, aby už vysadil zákazníka nebo vyložil náklad. Ostatní motoristé se k nim přidávají. Je to nakažlivé, víte. Jako chřipka.

Nebo mor. Každý se opírá o klakson. Nedovedete si představit ten rámus, detektive Meyere. Rve to uši! A tohle do očí bijící porušování zákona probíhá pár kroků od dopravních strážníků, a ti nad tím mávnou rukou. A policisty, kteří sedí v hlídkových vozech, to taky nezajímá. Něco by se s tím mělo dělat."

"S tím souhlasím," přikývl Meyer. "Ale, pane Hurde..."

"Já s tím něco udělal," řekl Hurd.

Meyer si pomyslel, že to svým způsobem byla ospravedlnitelná vražda.

Priscilla Stetsonová měla pocit, že jí Georgie Agnello a Tony Frascati slouží jako sexuální hračky. Georgiemu a Tonymu naopak připadalo, že je to výhra, mít takovou krásnou blondýnku, které se líbí je spoutat, zavázat jim oči a pak jim to udělat pusou.

Byla to oboustranně výhodná dohoda.

Každému, kdo by se k ní přiblížil, by urazili hlavu. Byla jejich. Na druhou stranu oni patřili jí. Mohla je zavolat, kdykoliv je potřebovala, a poslat je domů, kdykoliv jich měla dost. Byla to tichá dohoda, kterou nikdo ze zúčastněných raději příliš nerozebíral z obavy, aby se to nepokazilo. Podobně jako baseballový hráč s darem bleskového nadhozu s falší nebo spisovatel s talentem pro dobré dialogy neradi rozpitvávají, proč jim to tak jde.

Když toho dne v jedenáct hodin dopoledne všichni tři společně snídali v posteli, Priscilla se zmínila o své babičce.

Georgie a Tony snídáně v posteli nesnášeli. Drobky se dostanou všude, člověk se celý polije kávou, nesnášeli to.

Priscilla seděla mezi nimi nahá, dobře se bavila, pila kávu a labužnický si olizovala z prstů sýr Danish Blue. Chlapci, jak jim říkala, si před necelými dvaceti minutami stejně pochutnali na ní. Teď čekali, že jim to nějakým způsobem aspoň trošičku oplatí, k čemuž zatím neprojevila ani náznak ochoty. Tohle dělala, aby chlapcům ukázala, kdo je tu pánem. Na druhé straně s ní i oni příležitostně zacházeli pěkně zobra (i když jí nikdy nezranili ruce ani obličej). Ale dovolovala jim to jen tehdy, když o to vyloženě stála. Což nebyvalo moc často. To záleželo na její náladě.

Byla to součást jejich dohody.

Jako to apartmá, které jim poskytoval hotel, v němž vystupovala. To byla jiná dohoda. Nebylo to sice prezidentské apartmá, ale stálo čtyři sta padesát na noc, což nebyl úplný pakatel. Takže teď leželi v apartmá Richarda Moora, pojmenovaném po známém lyžaři, který zde pobýval v dobách, kdy sem tam vyhrál zlatou medaili. Apartmá Richarda

Moora v hotelu Powell. Priscilla mezi nimi leží nahá, pije kávu a uždibuje sýr Danish Blue, Georgie a Tony, každý jen v černém hedvábném kabátku od pyžama, takže vyniká jejich erekce. Oba se snaží, aby se nepolíli kávou a neposypali drobčky. Po snídani a potom, co se o ně trochu postará, jestli se rozhodne, že se o ně postará, by si mohli dát pár lajn koku, kdo ví?

Priscilla má občas prima zboží. Georgie a Tony se rádi nechávali držet v tomhle stavu intenzivního očekávání. Nikdy si nemohli být jisti, čím je Priscilla překvapí. Priscillu bavilo takhle je napínat. Mohla se rozhodnout, že je pošle domů, jakmile dopije druhou konvici kávy, kterou jim přinesla pokojová služba, proč ne? Ven, chlapci! Mám co dělat. Neděle je můj volný den. Nebo něco úplně jiného. Záleželo jenom na tom, jak se bude cítit za deset minut od téhle chvíle.

"Já vím, že měla peníze," pronesla.

Chlapci se k ní otočili. Dvě hory svalů v černém hedvábní. Pokrývka stažená až k pasu, mezi nimi nahá Priscilla, prsa vystavená. Chlapci po sobě hodili spiklenecký pohled.

"Myslíš tvou babičku?" zeptal se Georgie.

Priscilla přikývla. "Proč by jinak pořád říkala, že o mě bude postaráno?"

"A co kdyby ses postarala trochu o tohle?" vybídl ji Tony a pohlédl dolů na příkrývku.

"Tvoje babička? Když bydlela v takový díře na Lincoln Street?" podivil se Georgie.

"Postarej se trochu o tohle," zopakoval Tony, pobaven svou vlastní vtipnou poznámkou.

"Myslela, až po její smrti," pokračovala Priscilla. "Že po její smrti o mě bude postaráno."

"Jak?" zeptal se Georgie. "Vždyť měla tak leda koleje zadek."

"Já nevím jak. Ale říkala, že o mě bude postaráno."

"Postarej se trochu o tohle," nechal se znovu slyšet Tony.

"Možná měla bankovní konto," navrhla Priscilla.

"Možná, že po sobě nechala poslední vůli," dodal Georgie.

"Kdo ví?"

"Možná ti nechala milióny."

"Kdo ví?"

Tony si pomyslel, že to dost přehánějí.

"V jednom domově důchodců bydlej dva starý lidi," začal vyprávět.

"Tomu chlapovi je devadesát dva, tý ženský devadesát. Začnou spolu chodit. Vypadá to asi takhle - on vždycky přijde do její ložnice, vlezte si k ní do postele a koukají se spolu na televizi. A ona přitom drží jeho penis v ruce. Dál to mezi nimi nejde, jenom mu drží penis v ruce a koukají se na televizi."

"Myslíš ty vůbec někdy na něco jiného?" zeptala se Priscilla.

"Ne, počkej, tohleto je dobrý vtip. Jednou v noci jde ta ženská kolem pokoje své kamarádky - tý je taky devadesát, tý kamarádce. A heleme se, co nevidí? Ten její chlapík je v posteli s tou kamarádkou. Dívají se na televizi a ona drží v ruce jeho penis. Ta ženská se rozzuří. 'Jak mi tohle můžeš dělat?' chce vědět. 'Je snad lepší než já? Je snad hezčí než já? Má něco, co já nemám?' Ten chlapek odpoví: 'Parkinsona'."

"To je hnusný," vrtí hlavou Priscilla, ale směje se.

"Jenže srandovní," dodá Tony a směje se s ní.

"Já to nechápu," ozve se Georgie.

"Má Parkinsona," vysvětluje Tony.

"Jo, jasně, Parkinsona. Ale stejně to nechápu."

"To se klepeš," říká Priscilla.

"Cože?!"

"Když máš Parkinsona."

"Ta bába mu ho honí," vysvětluje Tony.

"A co teda dělala ta druhá?"

"Jenom ho držela v ruce."

"Myslel jsem, že ta mu ho taky honila..."

"Ne, ta mu ho jenom držela v ruce," významně pronesl Tony a podíval se na Priscillu. "Což je pořád lepší než nic, nemyslíš?" naznačil pichlavě.

"Vsadím se, že všechny ty peníze jsou ještě pořád u ní v bytě," řekla Priscilla.

V tu chvíli se ozvalo zaklepání na dveře.

Jamal věděl něco, co nevěděli policisté. Totiž to, kde byla Yolanda před svou smrtí. Volala mu okolo půl šesté, že právě odjíždí ze Stardustu a domů dorazí, jen co chytí taxík. Zeptal se jí, kolik vydělala a ona odpověděla, že skoro dva tácy. Vybídl ji, ať si pospíší domů. Carlyle už se vrátila, budeme na tebe čekat. Ze Stardustu do Diamondbacku to netrvá déle než pět, nanejvýš deset minut, takže se tam mohla octnout tak za dvacet minut šest, ve tři čtvrtě na šest, podle toho, jak dlouho jí trvalo, než sehnala taxík. Jenže čas v rohu fotografie uváděl 7:22:03. Jamal tedy věděl, že Yolanda musela být někde v Diamondbacku skoro hodinu a půl předtím. Ale kdo byl s ní?

Jamal znal noční život města.

Znal lidi, kteří se v noci pravidelně objevují v ulicích. Políbil Carlyle na rozloučenou a vydal se do sluncem zalitého chladného zimního rána.

Nemusel chodit moc daleko.

Richard I. koupil šest lahví drahého šampaňského a v jedenáct hodin deset minut toho nedělního dopoledne už spolu s

dalšími třemi Richardy vypili tři láhve. Tak to alespoň připadalo černému Richardovi. Nevěděl však, že ostatní Richardové vůbec nepijí a jenom to hrají. Občas se jeden z nich nenápadně vytratil do koupelny a tam za jeho zády vylil šampaňské, v ceně 107.99 dolarů za láhev, do záchodu. Jejich záměrem bylo černého Richarda opít. Jejich záměrem bylo černého Richarda utopit. Poslíček doručil do Priscillina apartmá obyčejnou bílou obálku nadepsanou Priscilliným jménem. Okamžitě rozpoznala roztřesený rukopis své babičky. Dala poslíčkovi dolar spopitného a obálku ihned roztrhla. Uvnitř obálky byl nějaký klíč. Na přiloženém lístku stálo babiččiným rukopisem: Priscilla šla k telefonu, zvedla sluchátko a vytočila číslo recepce. "Tady je Priscilla Stetsonová," ohlásila se recepčnímu. "Teď mi byl doručen nějaký dopis..." "Ano, slečno?" "Můžete mi říct, kdo ho nechal v recepci?" "Nějaký vysoký blondák." "Řekl vám své jméno?" "Ne, jenom se ujišťoval, jestli ho určitě doručíme do vašeho apartmá. Nebo tak něco." "Co myslíte tím nebo tak něco?" "Víte, nebylo mu moc rozumět, měl takový silný přízvuk." "Jaký přízvuk?" "Nemám tušení." "Děkuji," řekla Priscilla a zavěsila. "Co má tohle být?" podivila se nahlas. "Nějaký špionážní film?"

Běloch, který přistoupil k Jamalovi, jakmile Jamal vyšel z domu, se jmenoval Kudrnáč Joe Simms a zabýval se tady v Diamonbacku sázkařením. Jamal ho znal, protože s ním každou chvíli vyměnil dívku za koně, aby se tak řeklo. Což znamenalo, že požádal Kudrnáče Joea, aby za něj vsadil dvě stovky na nějakého koně a na oplátku strávil hodinku s jednou z jeho holek. Jamal nikdy nepásl víc než dvě holky najednou. A nikdy žádnou mladistvou, díky, to tedy ne. Věděl totiž, že zákon posuzuje kuplířství různě - jako lehký přestupek nebo třeba i těžký zločin - podle toho, jestli osoba provozuje kuplířství se dvěma nebo více prostitutkami, nebo jestli profituje z prostituce osoby mladší devatenácti let. Představoval si, že takhle by k němu soudce přistupoval shovívavěji, než kdyby měl ve své stáji, ha, ha, řekněme pět šest holek. A navíc, i dvě holky daly dost práce a upřímně řečeno, celkem brzy jich mival plné zuby a vždycky se rozhlížel po nějakém čerstvém talentu.

Kudrnáč Joe byl plešatý a za tohoto strašlivě mrazivého rána měl chránítka na uších a ruce zastrčené v kapsách hnědého vlněného kabátu, zapnutého přes zelenou šálu. Oči mu slzely, nos měl červený. Nečekal na Jamala, ale když ho zahlédl vycházet z domu, zamířil přímo k němu.

"Jamale, počkej..."

Jamal ho hned poznal a pomyslel si, že má asi zálsusk na nějakou holku.

"Jak to jde, kámo?"

"Dobrá, a co ty?"

"Nic moc," odpověděl Jamal.

"Zima jak v prdeli, co?"

"To jo."

"To byla tvoje holka, ta včera v noci?" zeptal se Kudrnáč Joe. "Co se nechala odkráglovat na Saint Sabu?"

"Jo," přikývl Jamal opatrně.

"Myslel jsem si to. Pamatuju si na ni, jak jsme tenkrát..."

"No jo."

"Je to škoda, co?"

"No jo."

"Jak se dostala až tam, nevíš?" Jamal se na něj podíval.

"Jak to myslíš?"

"Protože já jsem ji ráno viděl tady," vysvětloval Kudrnáč Joe.

"Jak to myslíš?" zeptal se znovu Jamal.

"No, muselo bejt okolo šestý ráno. Byl sem v bufáči na kafi. Vystoupila z taxíku."

Jamal čekal.

"Znáš Richieho Coopera?"

"Znám," přikývl Jamal.

"Odešla s ním a se třema bilejma klukama, co tu chcali do kanálu. Viděl jsem je z bufáče."

Nakonec se opil a oni ho odtáhli do koupelny a napustili vanu vodou.

Nebyl úplně v bezvědomí, ale nametený byl tak, že nemohl chodit ani stát na nohou. Nevěděl, co se s ním děje, jenom mával rukou ve vzduchu jako dirigent symfonického orchestru, s tím rozdílem ovšem, že zpíval "Chci tě držet za ruku". A oni ho za nohy táhli po podlaze. Něco mu vypadlo z kapsy, byl to vystřelovací nůž, kterým jim vyhrožoval. Richard I. se pro něj sehnul, sebral ho z podlahy a strčil si ho do kapsy. Silně se potil. Vždyť se chystali někoho zabít. Ale musí se to udělat. To s tou dívkou, to byla nehoda, ale tohle bude vražda. Jenže se to musí udělat. Všichni to věděli.

Tři Richardové teď byli jako jeden Richard, táhli za jeden provaz. Vlekli dalšího Richarda do koupelny, kde čekala plná

vana vody.

Voda vypadala zahnědle, tak to v tomhle městě chodí. Richard III., nejsilnější z nich, popadl černého Richarda v podpaží, druzí dva ho chytli každý za jednu nohu. "Raz... dva... tři," odpočítal. Zvedli ho z podlahy a hodili do vany. "Co je?!" zařval černý Richard. Příliš pozdě.

Jamal věděl, že Richard si jako překupník vydělá denně tak pět šest set, možná talíř, když jdou kšefty dobře. Před mnoha měsíci v tom jeli spolu, než Jamalovi došlo, že dělat překupníka s drogami je daleko hazardnější povolání, než žít z potu a dřiny ženského plémě. To bylo méně namáhavé a zdaleka ne tak nebezpečné.

Jamalovi teď vrtalo hlavou, proč se Yolanda vybavovala s Richardem a třema bílejma frajerama v šest ráno, když mu chvíli před tím volala, že už je na cestě domů. Rozhodl se snad Richard, že si trochu zapase na vlastní pěst? V tom případě by ho měl poučit o nepsaných pravidlech a o tom, že se kolegovi neleze do zelí. Nebo se Yolanda a Richard rozhodli, že si s třema bílejma hubama zaskoče na kakao a na koblihu? Kam se ale v tom případě poděla ta červená lakovaná kabelka, která - podle Yolandina vlastního přiznání do telefonu - obsahovala skoro dva tisíce dolarů?

Teď, když byla Yolanda mrtvá, už nemělo cenu dávat Richardovi lekce z obchodní etiky.

Hned vzápětí si však Jamal uvědomil, že cenu má kabelka s penězi.

O tu teď hlavně jde. Pomyšlení na kabelku a na to, co je v ní, Jamala tak pohánělo, že bral schody po dvou, aby se dostal co nejdříve do Richardova bytu ve třetím patře.

Bylo za tři minuty poledne.

Ve chvíli, kdy ho hodili do vany, začal bojovat. Neuměl plavat.

Okamžitě ho napadlo, že nějak spadl do bazénu a že se utopí.

Jenom druhá část této domněnky byla pravdivá.

Jamal uvažoval o tom, že jestli mu Richard nepředá tu kabelku hned, jak si mu o ni řekne, začne ho mlátit jako smyslů zbavený.

Žádná cyanóza.

Žádné modřiny ve vlasech.

Žádné tečkovité krevní sraženiny v bělmu očí.

A teď ani žádná tmavá krev v srdci, ani nadměrné množství serózní tekutiny v plicích.

Takže žádné udušení.

Když Blaney zvážil, jak dívka krvácela, napadlo ho, jestli nezemřela na zhudlařený potrat.

Pokud ji zastánci hnutí Pro život (připadalo mu to jako ten nejpokrytečtější název, jaký kdy slyšel, a neposílejte mi žádné dopisy, pomyslel si) zastrašili natolik, že se bála vyhledat pomoc v nějaké legální klinice ve městě, tak si možná našla nějakého pokoutního řezníka. A nebo, což by bylo ještě horší, si to možná zkusila udělat sama. Příliš mnoho zoufalých žen se pokouší protrhnout blánu plodu, aby uvolnilo plodovou vodu a tím vyvolalo děložní stahy a vypuzení plodu. Používají na to nejrůznější dlouhé a tenké předměty, jaké jim přijdou pod ruku. Ne jenom ramínko na šaty, vykreslované jako odstrašující příklad v propagandě zastánců potratů - hnutí Pro svobodnou volbu (ani vy mi nepište, pomyslel si), ale také dráty z deštníku a pletací jehlice.

Blaney byl lékař.

Připadalo mu, že nejlepší a jediné vhodné místo k provádění gynekologických zákroků je nemocnice.

Tečka.

A měl by je provádět školený lékař.

Tečka.

Ale tady v tichu márnice nešlo o vyjadřování morálních a náboženských soudů ani o polemiku s politickými programy.

Zde šlo jen o hledání a nacházení.

Jak dívka zemřela? To je jeho práce.

Tečka.

Blaney nenašel plod ani části plodu v genitálním traktu a břišní dutině. Navíc, když změřil tloušťku, délku a šířku dělohy, zkontroloval děložní stěnu, obvod děložního hrdla a délku dolní části dělohy, nenašel jediný příznak toho, že by dívka před svou smrtí byla těhotná. Nic ani nenaznačovalo tomu, že by děložní klenba byla propíchnuta, a že by se tedy pokoušela přivodit si potrat. To ho nijak nepřekvapilo, protože tam nic k potratu nebylo. Místo toho však objevil rozsáhlé poškození dělohy ostrým ozubeným předmětem. Nástroj prošel cervixem a pronikl do dutiny břišní, kde způsobil smrtelná zranění, Blaney našel pětáctýřicet centimetrů dlouhý kus utrženého tenkého střeva, část ho byla v děloze. Musela to být ukrutná bolest. Krvácení určitě bylo mohutné. Dívka asi zemřela během několika minut.

Což pro ni zřejmě bylo požehnáním, dohadoval se.

Pouze jediný ze tří Richardů věděl, že jen tak pro zábavu dívce strčil do vagíny nůž na chleba se zubatým ostřím. Druzí dva ani neviděli, že se něco takového stalo, a i když si později všimli, jak jí po nohách stéká spousta krve, domnívali se, že ji asi nějak zranil ten černocho svým dlouhým penisem. Dokonce ani ten, co experimentoval s nožem, si neuvědomil, že právě to ji zabilo. Myslel si, že zemřela kvůli tomu pytlí na hlavě a kvůli své hlouposti. Měla je přece upozornit, že hra zašla příliš daleko. Měla jim to říct. Nikdo si nepřál její smrt.

Ale každý z nich si teď přál smrt černého Richarda.

Černý Richard je spojoval s mrtvou dívkou, která zemřela při nehodě, nic víc to nebylo. Kvůli ní si rozhodně nehodlali zkazit život.

Všichni tři byli přijatí na Harvard. Tak co!

Takže když kolem sebe Richard mlátil rukama ve snaze udržet hlavu nad vodou, tři ostatní Richardové ho silou strkali zpět pod hladinu a vyhýbali se jeho bušícím pěstem. Nechtěli se nechat celí zmáčet, chtěli ho proboha jenom utopit. Přesně to se jim podařilo. Richard konečně podlehl jejich mocnému náporu. Naposledy se potopil pod hladinu vody, jeho ruce konečně uvolnily křečovitě sevření a z jeho úst unikla poslední malá bublinka vzduchu a stoupala a stoupala, když tu za nimi jakýsi hlas zařval:

"Co to do prdele děláte?"

Každý z Richardů byl na okamžik zcela ochromen mocným pocitem déjà vu. Stál tam nějaký černocho a ve tváři se mu zračila zuřivost a překvapení. Jenomže tentokrát měl Richard I. nůž a ihned ho zmáčknutím palce otevřel. Protože to poslední na světě, co mohli potřebovat, byl další pitomec, který by je mohl usvědčit z vraždy.

Jamal si příliš pozdě vzpomněl na ponaučení, které mu jeho zkušená máma dala o životě v ulicích tohoto města: "Starej se sám o sebe, synu, a drž se stranou, když se děje nějaký bezpráví." Tohle ale nebyla ulice, to byla koupelna bývalého parťáka a někdy i kamaráda, a toho utopili ve vaně tři bílí hajzlové odněkud z univerzity, nebo co byli zač. A jeden z nich teď má v ruce nůž a blíží se k Jamalovi s téměř nezatelným úsměvem na tváři. V tu chvíli si Jamal uvědomil, že to je vážné. Člověk s velkým nožem v ruce a úsměvem na tváři, to je nebezpečné. Ale samozřejmě, na všechno tohle už bylo pozdě. Pozdě si vzpomněl na matčinu výstrahu, pozdě si vzpomněl na úsměvy, které viděl na tvářích jiných nastávajících vrahů, jichž bylo v téhle části města, v téhle zemi, na tomhle světě víc než dost.

Richard I. Jamalovi s úsměvem prořízl krční tepnu, jediným mávnutím nože. Pak nůž upustil, jako by ho pátil v ruce.

Druzí dva Richardové zbledli.

A to je začátek pohádky o kabelce.

Dveře bytu Světlany Ďalovičové byly opatřené visacím zámekem a úřední pečeti. Ale Meyer a Kling měli klíč, takže vpochodovali rovnou dovnitř.

"To je teda doupě," zašklebil se Meyer.

"Taky to tu smrdí," přidal se Kling.

"Jo, kočičí moči," souhlasil Meyer.

Byt skutečně stále páchl, i když dvojice uniformovaných strážníků už mrtvou kočku staré paní odvezla ke spálení do Spolku pro ochranu zvířat.

Ale o tom Kling a Meyer nevěděli. Věděli však, že Carella a Hawes a pravděpodobně i technici z výjezdové jednotky provedli pečlivou prohlídku celého bytu. Jenže toho rána Carella naznačil, že jim možná něco uniklo - konkrétně sto dvacet pět tisíc dolarů v hotovosti - a že by další prohlídka nemusela být od věci.

Meyer i Kling chvilku přemýšleli o takové částce peněz.

Sto dvacet pět tisíc dolarů bylo přibližně o třetinu víc než oba jejich roční platy dohromady.

Pak to pustili z hlavy. Začali hledat.

Ve vaně ležel mrtvý černocho a další mrtvý se válel v koupelně na zemi. Jeden z nich byl utopený a druhý měl prořízlé hrdlo. Téměř se vtíraly různé komické myšlenky. Jaká škoda například, že ten, co zakrvácel celou dlaždičkovou podlahu v koupelně, se taky nejmenoval Richard. Pak by tu v bytě bylo pět Richardů místo čtyř. Tři z nich teď běhali po bytě a hledali červenou kabelku z lakované kůže. Ten čtvrtý vůbec neběhal. Ten čtvrtý už víckrát běhat nebude. Ani plavat, což se beztak nikdy nenaučil. Žádný ze tří Richardů nevěděl, kdo je ten další mrtvý muž, a bylo jim odporné prohledat mu kapsy, aby to zjistili.

Podříznout toho chlapa byla jedna věc, prošacovat ho jiná.

Richard I. věděl, že kabelka musí být někde v bytě. Přece nemá nohy, nebo jo? Ta holka si sem kabelku donesla a oni tu holku vynesli ven bez kabelky. Tak kde heřgot je? Moc chtěl tu kabelku najít, protože obsahovala cestovní šeky s jejich podpisy. A ty by je mohly docela snadno uvést do souvislosti s mrtvou dívkou a následně s tím chlapem, co ho utopili. I s tím, co mu podřízli krk.

Podle něj všichni tři Richardové, předtím i teď, jednali v naprosté shodě. Už to nebyl on sám, kdo tomu druhému černochovi prořízl hrdlo.

Teď to byli všichni tři. Stejně jako všichni tři hledali červenou kabelku z lakované kůže. Ta by je neodvolatelně uvedla do souvislosti s dívkou, co zemřela díky nehodě, protože byla tak nesdílná a neřekla jim, že má potíže s dýcháním. Tuhle profesi by neměly provozovat astmatičky. Může je přece napadnout, že si muži budou přát, aby jim ústy dělaly nejrůznější věci.

Ani jeden z ostatních dvou Richardů však nesdílel pocity, které měl Richard I. z druhé vraždy. První vražda, utopení černého Richarda ve vaně, to byla samozřejmě nutnost. Ta dívka zavražděná nebyla, ta se jako oběť vraždy nedala počítat. Všichni pevně věřili, že její smrt byla nehoda.

Avšak jak Richard II., tak Richard III. věděli sakra dobře, že ani jeden z nich neprořízl krk tomu cizímu černochovi, ať už to byl kdokoli. Za to nesl odpovědnost jedině Richard I. Takže když poslušně zpěvřaceli celý byt vzhůru nohama ve snaze najít tu nepolapitelnou kabelku, dělali to jen proto, aby už mrtvou dívku mohli pustit z hlavy. Ale co se týkalo vraždy toho cizího černocho, kdyby to jednou prasklo (ačkoliv by si ani jeden z nich netroufl vyslovit takové rouhání nahlas), celkem ochotně by Richarda Lví srdce předhodili lvům.

Po půlhodinovém hledání kabelku stále neměli. Bylo za dvacet minut dvě.

"Kde bys byl, kdybys byl červená lakovaná kabelka?" zeptal se Richard I.

"No, kde?" přidal se Richard II.

Richard III. stál uprostřed pokoje, drbal se na zadku a přemýšlel.

"Pojďme si to přehrát minutu po minutě," navrhl. "Od chvíle, kdy jsme ji poprvé potkali na ulici, až do okamžiku, kdy jsme ji odsud vynesli."

"Jo, to je skvělejší nápad," pronesl Richard II. sarkasticky. "Dva mrtví negři v koupelně, každou chvíli můžeme čekat, že přijdou nějaký jejich kámoši. Na to fakt máme spoustu času."

Richard I. už strašně dlouho neslyšel slovo negr.

"Určitě měla tu kabelku v ruce, když vystoupila z taxíku," vzpomínal.

"Měla ji taky tady v bytě," dodal Richard III. "Strčila si do ní naše cestovní šeky a ty jumba. Viděl jsem to na vlastní oči."

"Dobře, tak kam tu kabelku teda dala, když jsme se začali milovat?"

To, že Richard II. použil takového eufemismu, s oběma trhlo. Viděl jejich překvapené výrazy a pokrčil rameny.

"Pamatuje se na to někdo?"

Nikdo se nepamatoval.

Začali byt prohledávat ještě jednou.

Meyer a Kling měli s prohlídkami bytů řadu zkušeností. Věděli, kam lidé peníze a šperky obvykle schovávají. Spousty starších lidí totiž nevěří bankám. Znáte to - uklouznete třeba ve vaně, zraníte se a nikdo vás nenajde, dokud nejste kost a kůže a doslova neumíráte hladu. Jak si pak v takovémhle stavu můžete jít vyzvednout peníze do banky? Odpověď zní nijak. Navíc když jste starý člověk a křečkovat prachy pro svoje vnoučata, nestojíte o účet v bance, protože o takovém účtu jsou vedeny záznamy a po vaší smrti vstoupí na scénu Strýček Sam a skoro všechno si shrábne na dědických daních. Takže spousta starých lidí si peníze a šperky schovává v nejrůznějších skrýších.

Nádobky na led patří k nejoblíbenějším. Každý si představuje, že žádného zloděje by ani ve snu nenapadlo hledat diamanty v nádobce s kostkami ledu. Až na to, že nějaký autor druhořadých detektivek napsal před časem knihu, ve které jakýsi druhořadý zlodějíček zmrazí drahokamy právě do kostek ledu. A hned už o tom ví každý na světě, včetně všech skutečných druhořadých zlodějíčků. Meyer a Kling nebyli zloději, ani druhořadí, ani žádní jiní, ale figl s nádobkou na led znali také. Takže schovávat diamanty do nádobky na led je dnes trochu zbytečné, protože právě tam se většina zlodějů podívá nejdřív. Otevře dveře ledničky, prohlídne mrazák - a kde jste byli, milánkové?

Další oblíbená skrýš je uvnitř spodní tyče na žaluzii. Tyč je dutá a na každém konci opatřená krytem. Ten můžete sundat a do dutiny tyče vsunout náramkové hodinky nebo složené bankovky. To by docela pěkně fungovalo, až na to, že i o tom ví každíčký zloděj na světě. Také se ví, že lidé schovávají peníze nebo šperky do pytlíku vysavače nebo do nádrže na toaletě nebo do koule stropního osvětlení, ze které je vyšroubovaná žárovka, takže když někdo zmáčkne vypínač, nevidí sklem prosvítat obrys náhrdelníku.

Meyer a Kling vyzkoušeli všechny tyhle oblíbené skrýše. A nenašli nic.

Tak se podívali pod matraci.

Ani tam nic nebylo.

Obálka vypadala, jako by prošla Krymskou válkou. Snad ji Georgie a Tony neměli otvírat, ale co. Priscilla jim svěřila klíč od schránky číslo 136 na autobusovém nádraží v Rendell Road, a jestliže nechtěla, aby si prohlíželi, co ve skřínce najdou, měla jim to výslovně říct. Kromě toho, obálka nebyla zalepená. Byla to obyčejná silná zažloutlá obálka, na níž bylo napsáno Priscilla, napěchovaná obálka, jejíž chlopeň byla zajištěná gumičkou.

V obálce byly peníze. Stodolarovky. Bylo jich přesně tisíc.

Georgie a Tony to věděli, protože obálku odnesli na pánský záchod a bankovky spočítali.

Tisíc stodolarových bankovek.

Což nebylo nic máň než sto tisíc dolarů v hotovosti. Čistých, jistých a poctivých sto tisíc.

V obálce byl také dopis.

Ten je nezajímá tolik jako peníze, ale stejně si ho přečetli, i když už ne na záchodě.

Kabelku našel Richard III.

"Mám to!" zaječel.

Našel ji pod matrací. Ten pitomec černý Richard si asi myslel, že jsou tak tupí a nepodívají se pod matraci, kam si snad prokristapána každý na světě schovává své věci. Domysleli si, že nejspíš musel kabelku strčit mezi matraci a drátěnku ve chvíli, kdy strhávali prostěradla, aby do nich zabalili mrtvolu.

Nikdo se kabelky zatím nedotkl.

Richard III. stál vedle postele, stále ještě v bundě, protože v bytech téhle části města byla třeskutá zima, pokud si člověk nepřitopil kuchyňským sporákem nebo kamny na uhlí. Smál se, pusou od jednoho pihatého ucha k druhému, v ruce držel roh matrace, aby všem ukázal červenou kabelku z lakované kůže, jak tam leží, lesklá a placatá.

Richard II. si z kapsy bundy vytáhl rukavice a navlékl si je se sebejistotou chirurga chystajícího se provést operaci mozku. Opatrně zvedl kabelku z místa, kde na drátěnce odpočívala, rozeplnul ji a sáhl dovnitř.

V kabelce bylo devatenáct set dolarů v hotovosti.

Plus deset lahviček jumba, kterými černý Richard zaplatil dívce za svou účast na večíрку.

Plus devět set dolarů v cestovních šecích podepsaných jmény Richard Hopper, Richard Weinstock a Richard O'Connor. Každý z nich si hned uložil svůj šek do kapsy a pak diskutovali o tom, zda mají v kabelce nechat všechny peníze a crack, nebo jestli si mají něco z toho vzít za všechny ty trable, kterými prošli. Richard I. navrhl, že nejlepší

způsob, jak se z toho úplně vyvlíknout, je přišít mrtvou dívku těm dvěma mrtvým černochům. Když nechají kabelku v koupelně, přítomnost takové částky peněz, nemluvě o cracku, by mohla policisty přivést na myšlenku, že prostitutka byla zavražděna při loupeži. Nebo alespoň doufal, že by si policisté mohli takovou hypotézu vytvořit.

Všichni tři šli do koupelny.

Jamal, jehož jméno pořád neznali, stále ležel na zádech na podlaze s proříznutým hrdlem. Přestal však už krváčet. Černý Richard ležel na dně vany. Richard II. navrhl, že by mohli nechat kabelku otevřenou na zemi a okolo ní poházet pár stodolarovek a několik jumb, jako by se o ni ti dva prali, než zabili jeden druhého.

Richard III. vypadal zmateně.

"Co je?" zeptal se Richard I.

"Jakej byl podle tebe průběh?"

"Průběh?"

"Jo, jak se to jako stalo?"

"Já vím, jak to myslí," vložil se do hovoru Richard II.

"No bodejť. Prostě se prali o tu kabelku a zabili se navzájem."

"Jak může jeden chlap podříznout druhýho, když ten ho při tom topí?"

"Tak se to taky nestalo."

"Tak jak se to leda stalo?"

Richard I. si to chvíli promýšlel.

"Prali se o tu kabelku...," zopakoval.

Druzí dva čekali.

"A Richard ho podříznul, toho cizího chlapa."

Stále čekali.

"Pak šel do vany, aby ze sebe smyl krev."

"Oblečenej?"

"Byl přece opilej," vysvětloval Richard I. "Proto taky spadl do vany, celej oblečenej. Vlastně proto se taky utopil. Chtěl se umejt, ale spadl do vany. Byl opilej."

Podíval se na druhé dva s očekáváním.

"To zní docela dobře," přikývl Richard II.

"Takže padáme," řekl Richard III.

Richard I. se zašklebil a mrknul na svůj obraz v zrcadle nad koupelnovým umyvadlem. Když opouštěli byt a vydali se směrem k autobusovému nádraží, sněžilo.

Bylo za deset minut dvě.

do očí mu tak nikdo neřekl. Obě mrtvoly byly nalezeny v bytě na 88. revíru, což byl náhodou jeho píseček. Přišla na to Cooperova sousedka. Náhodou procházela okolo jeho dveří a všimla si, že jsou dokořán otevřené. Zavolala dovnitř a pak vešla do bytu. Všimla si nepořádku, oblečení poházeného po zemi všude, kam se podívala, a vytažených zásuvek. Připadlo jí, že byt asi někdo vykradl, a tak sešla dolů a oznámila to správci. Správce s ní šel nahoru, našel v koupelně dvě mrtvoly a utíkal zpátky dolů zavolat na 911. Přivolání policisté vysílačkou oznámili na okrsek dvojnásobnou vraždu a Ollie a jeden další detektiv z 88. revíru, Wilbur Sloat (jehož jméno znělo černošsky, ale ve skutečnosti to byl vysoký hubený blondáš s nepěstěným světlým knírem), odjeli na Severní Jedenáctou. Dorazili tam ve tři čtvrtě na šest.

Ollie byl nesnášenlivý - v tom nejširším slova smyslu - jinak řečeno nenáviděl každého. Byl proto přirozeně k smrti rád, že vidí, jak se dvě odporná černá individua z jeho revíru navzájem sprovodila ze světa.

Protože tak to aspoň vypadalo na první pohled.

"Jsou to nějaký známý firmy?" zeptal se Sloat.

Byl to nový detektiv a měl zálibu v chování a mluvě poldů z televizních seriálů. Ollie by byl mnohem radši, kdyby Sloat zůstal ve služebně, zvedal telefony a dloubal se v nose. Ollie byl samotář. Radši byl samotář. Tak člověk nemusí pořád jednat s pitomci.

V muži s proříznutým hrdlem poznal okamžitě bezvýznamného pasáka jménem Jamal "Šakal" Stone, dříve známého jako Jackson Stone, než si zvolil jméno, o kterém se domníval, že zní africky. Jamal, doprdele, pomyslel si Ollie a vybavil se mu článek, který nedávno četl v Newsweeku. Čtyřicet pět procent barevných obyvatel Ameriky dává prý přednost tomu, aby byli nazýváni černými Američany, zatímco jenom dvacet osm procent chce být nazýváno Afroameričany. Tak proč si všichni ti negři (takový název si vybral Ollie a důsledně ho používal pro sto procent těchto obyvatel) dávají africký jména a pořád oslavují africký svátky, nosí fezy a strakatý hávy? Tak jak to ksakru je?

Ollie se na to díval asi takhle - realitou amerického života je, že ze tří mužů černé pleti má v současné době vždy nejméně jeden co dělat s trestně právním systémem. To znamená, že třicet tři a jedna třetina procenta černé mužské populace je buď ve vězení, nebo vyšetřována na svobodě, anebo čeká na soudní proces. To jsou fakta. Takže jestliže běloch přejde ulici, když vidí, jak se k němu blíží tři černoši, je to proto, že dva z nich sice mohou být bezúhonní občané, ale ten třetí je zaručeně kriminálník.

Tak, a teď tu v koupelně leželi dva mrtví černoši.

Velké překvapení.

Ollie se na to díval asi tak, že po celém světě by měly být nastoleny dvě instituce. Jedna z nich je diktatura a druhá otroctví. Řekl Sloatovi, kdo je ten mrtvý na podlaze.

"Nechal se pěkně vobtáhnout," poznamenal Sloat.

Vobtáhnout, pomyslel si Ollie, panebože!

Toho ve vaně nepoznával, protože voda deformovala rysy jeho obličeje. Ale když policejní lékař vytáhl mrtvolu z vany, aby ji mohl prohlédnout, Ollie ho ihned identifikoval. Byl to drobný překupník drog Richard Cooper, který jednou zlomil nějakému chlapovi obě nohy za to, že mu řekl Richie. Lékař se prozatím radši nevyjadřoval k tomu, jestli smrt nastala utopením, protože před lety se nechal napálit podobným případem a nakonec se ukázalo, že oběť nejdříve zastřelili a potom jí strčili hlavu do záchodové mísy. Ale ten na podlaze byl určitě podříznutý, takže u něj lékař nebude mít žádné problémy s určením příčiny smrti. Tou bylo zjevně přerušení krční tepny.

Dva detektivové z oddělení vražd, kteří měli službu, se jmenovali Flaherty a Flanagan. Ollie jim sdělil, že oba mrtvé zná, jednoho osobně, druhého z fotek a podle špatné reputace. Sloat navrhl, že se možná začali rvát kvůli kabelce, která ležela na podlaze. Jedno souvisí s druhým a tak dále a tak dále, pořád ta samá stará písnička.

Pořád ta samá stará písnička, pomyslel si Ollie znechuceně. Ten pitomej kretén je detektivem sotva tři měsíce a mluví o pořád stejný starý písničce.

"Psaníčko," poznamenal Flaherty.

"No, já nevím, jestli šlo o nějaký dopis nebo ne," pokračoval Sloat.

"Jenom mě napadá, že asi udělali jeden druhýho."

Udělali jeden druhýho, pomyslel si Ollie.

"Myslím tu kabelku," vysvětloval Flaherty. "Psaníčko."

"Říká se tomu psaníčko," přidal se Flanagan.

"Tomuhle typu kabelky," dodal Flaherty.

"Psaníčko. Kabelka bez uší."

"Myslíte, že zrovna tohle je tak důležitý?" zeptal se Ollie netrpělivě.

"Jen tak pro přesnost," vysvětlil mu Flaherty. "Do vaší zprávy. Měli byste to nazývat psaníčko."

"Červené psaníčko z lakované kůže," dodal Flanagan.

Většina detektivů z oddělení vražd měla v oblíbě černou barvu, smuteční barvu, barvu smrti. Ale k Flanaganovi a Flahertymu se černá hodila ještě mnohem víc než k mnoha jejich kolegům. Oba byli vysocí, hubení, s bledou pletí a štíhlýma jakoby voskovýmá rukama. Podobali se upírům, kteří sem zabloudili ze zasněžené tmy, ramena černých kabátů měli navlhlá, černé boty promočené, jejich oči byly vodnatě modré a rty bezkrevné. Oba měli bílou vlněnou šálu, což byl chabý pokus dodat si trochu elegance.

"Kolik peněz je na té podlaze?" zeptal se Flanagan.

"Pět kiláčů," odpověděl Sloat.

Pět kiláčů, zašklebil se Ollie.

"Nezapomeňte na ty tři jumba," řekl Flaherty.

"Hele, vy tam," zakřičel Ollie na jednoho z techniků. "Můžeme se už kouknout na tu kabelku? Na to psaníčko? Na to

psaníčko z červené lakované kůže?"

Technik vypnul vysavač, přišel k nim a začal poprašovat kabelku kvůli sejmutí otisků prstů. Detektivové bloumali po bytě a čekali, až to dokončí.

"Žádný povlečení ani prostěradla na posteli, všimli jste si?" zeptal se Flaherty.

"Co tyhle lidi vědí o povlečení?" zavrčel Ollie. "Myslíte si, že mají v Africe povlečení? V Africe spěj v chýších s udusanou hlinou na zemi, ve dne v noci maj ty svý zasraný oči zalepený mouchama a pijou kozí mlíko nadojený i s krví. Tak co doprdele asi vědí o povlečení?"

"Tohle není Afrika," podotkl Flanagan.

"A přesto na posteli není povlečení," dodal Flaherty.

"Vypadá to, že to tu někdo pěkně probral," pronesl Flanagan, když se rozhlížel po oblečení rozházeném po celém bytě, po otevřených zásuvkách a skříňkách v kuchyni a převrženém koši na odpadky.

"Možná ho vyrušil při vloupačce," navrhl Sloat.

"Jamal byl přece obyčejnej pasák," řekl Ollie. "Proč ten by se pouštěl do vloupání?"

"Kterej z nich je Jamal?"

"Ten, co nám ukazuje mandle."

"Tak se sem vloupal ten druhý. Jamal se vrátil domů a nachytl ho tady.."

"Ne, to těžko. Na schránce je jasně napsaný Cooper. To je ten, co neměl rád, když mu někdo říkal Richie. Copak vám to s tím posraným psaníčkem bude trvat celej den?" zaječel Ollie na technika.

"Už si to můžete vzít," odpověděl technik a podal mu kabelku.

"Co jste našel?"

"Některý jsou pěkný. Lakovka je dobrej povrch."

"Jak vypadaj?"

"Ty menší možná budou ženský. A ty další? Kdo ví?"

"Kdy mi řeknete něco pořádnýho?"

"Dneska, ale až později."

"Kdy později? Jdu domů o půlnoci."

"Ve tři čtvrtě na dvanáct," opravil ho Sloat.

"Hned jak ty otisky zpracujeme," řekl technik.

"Porovnáte je taky hned s kartotékou, jo?" ujistil se Ollie.

"Uvidíme, co nám vyjde."

"Jasně."

"Tak v kolik?"

"Nač ten spěch? Nikam vám neutečou," ušklíbl se technik a podíval se směrem k otevřeným dveřím do koupelny, kde policejní fotograf dělal polaroidové snímky.

"Jsem jenom zvědavěj, co se tady doopravdy stalo, to je celý," řekl Ollie. "Dejte mi vědět, co jste zjistil, hned jak to budete mít, jo? Revír osmdesát osm. Oliver Weeks."

"Jasně," přikývl technik, pokrčil rameny a vrátil se k vysavači.

"Já si myslím, že se tu stalo přesně to, co říká ten kluk," prohlásil Flaherty.

Sloat vypadal polichocně.

"Že zabili jeden druhýho, to myslíte?" zapochyboval Ollie.

Začal prohlížet kabelku, kterou mu předal technik. Pardon, psaníčko.

Vypadá to, že tu jsou další stodolarovky...

"Ten frajer se chystá, že se vykoupe," navrhoval Sloat, "slyší, že někdo přišel do bytu, popadne nůž..."

"Myslím, že ten kluk to má!" souhlasně se usmál Flaherty.

Posraný kretění z vražd, pomyslel si Ollie. Čtrnáct set v kabelce a pět set na podlaze, to dělá devatenáct set. Takový peníze, to znamená drogy nebo prostituci. A v kabelce další jumba. To čím dál tím víc vypadá, že za tím budou drogy. Vylovil z kabelky řidičák s fotografií vydaný v Ohio.

"Co to máte?" zeptal se Flanagan.

"Řidičák z Ohia."

"Takže někdo přespolní," bystře poznamenal Sloat.

"Asi ji přepadli, jeden nebo druhý, a pak se porvali o její kabelku."

"Kdy to podle tebe bylo?" zeptal se Ollie. "Předtím než někdo převrátil celej byt vzhůru nohama, nebo až potom?"

"Cože?"

"Je mi fuk, kterej z nich byl mrtvej první. Jen mi řekni, v jakým sledu se to všechno odehrálo, Wilbure."

Vyslovil to jméno, jako by to byla nadávka.

"Začni s tím přepadením," poradil Sloatovi Flanagan.

"Cooper ji přepadl a donesl si kabelku do bytu...", spustil Sloat.

"Kterej je Cooper?" zeptal se Flaherty.

"Ten utopenej."

Ode dveří se ozval lékař, který si právě nasazoval klobouk:

"Neřekl jsem, že je utopenej!"

"Tak ten patrně utopenej," opravil se Sloat.

"Z toho, co zatím vím, mohl být klidně otrávený," dodal lékař.

Jo, to víš, že jo! Hovno! pomyslel si Ollie.

"Dobrou noc, pánové," rozloučil se lékař a zamířil po schodech ven, do sněhu a větru.

Ollie se podíval na hodinky.

Tři čtvrtě na sedm.

"Takže pokračuj, Wilbure," vyzval Sloata.

"Mám dokonce ještě lepší nápad," prohlásil Sloat.

"Ještě lepší než ten první?" podívil se Ollie překvapeně.

"Přepadli ji oba."

"To je moc dobrý," pochválil ho Flaherty.

"Přišli sem, aby to oslavili. Co všechny tyhle prázdné flašky od šampaňského? Pili šampaňský."

"Opili se, začali řádit a házet tady všema věcmi," navrhoval Flanagan.

"To se mi líbí," přikývl Flaherty.

"Opileckej mejdan," pokračoval Sloat. "Cooper jde do koupelny napustit si vanu. Jamal tam jde za ním a začnou se hádat, jak si rozdělí peníze."

"Čím dál tím líp," zammul si ruce Flaherty.

"Cooper vytáhne nůž, podřízne Jamala. Jamal padá a přitom do něj strčí. Cooper spadne do vany a utopí se."

"Případ je uzavřený," usmál se Flaherty.

Kretění, pomyslel si Ollie.

"Hele, vy tam," zařval znovu na technika.

Technik opět vypnul vysavač.

"Chci, abyste vzal otisky z toho nože a taky z těch láhví od šampaňského. Chci, abyste vzal otisky z každého podělaného povrchu v tomhle doupěti. Chci srovnání otisků těch dvou černejších ksindlů tam v koupelně se všema otiskama, co tu najdete. Chci vzorky jejich vlasů a vláken z jejich oblečení a chci, abyste to porovnal se vším, co tady vytáhnete tím svým podělaným luxem, co dělá takovej kravál. Kde jste ten krám vůbec koupil? V nějaký samošce v Majestě?"

"To je standardní vybavení našeho oddělení," odpověděl uraženě technik.

"Tak už mě s tím moc neserte," vyštěkl Ollie. "Chci vědět, jestli v tomhle doupěti nebyl kromě těch dvou hnusnejch hajzlů v koupelně ještě někdo jinej. Nic by mi neudělalo větší radost, než kdybych mohl zabásnout nějakýho dalšího parchanta tady z Diamondbacku. Je vám to jasný?"

Technik na něj zíral.

"Ve tři čtvrtě na dvanáct mizím," dodal Ollie. "Do té doby to chci vědět."

Technik na něj stále zíral.

"Je vám to jasný?" upřel na něj Ollie vztekklý pohled.

"Je mi to jasný," odsekl technik.

"Ty sude plnej hoven," zamumlal a měl velké štěstí, že ho Ollie neslyšel.

Přibližně v tu dobu se Steve Carella probudil.

Georgie a Tony před sebou měli vážný problém.

"Podle mě si ta babka možná ani nepamatovala, že dala ty peníze do schránky," uvažoval nahlas Georgie.

"Bodejt'. Taková stará bába, kolik jí asi tak mohlo bejt? Jak by si to mohla pamatovat?" přikyvoval Tony.

"Vždyť se jen koukni, v jaký to je obálce."

Obálka odpočívala v pravé náprsní kapse Georgieho saka. Sako bylo vybroušené, jako by ukrýval zbraň, což nebyla pravda. Georgie nosil zbraň, jenom když v klubu chránil Priscillu. Jinak mu připadalo nošení zbraně nebezpečné. Lidé by si o něm ještě mohli myslet, že je ozbrojený lupič nebo něco takového. Georgie dával přednost jemnějším způsobům nesouhlasu se Systémem, s normami společnosti, v níž žil. Obcházel pravidla Systému kde to jen šlo, to bylo jeho krédo. Teď se však nějakým záhadným způsobem stala součástí Systému i Priss Stetsonová.

"I ta obálka vypadá stará," dodal Georgie a ztlumil při tom hlas.

Oba muži seděli v restauraci na autobusovém nádraží, jedli časnou večeři a snažili se vymyslet, co udělají s tou velkou částkou peněz, která jim přišla do ruky. Teď, chvíli po sedmé tu nebylo moc lidí, celkem asi tak dvanáct. U vedlejšího stolu seděl jakýsi černoch se ženou, která vypadala jako jeho matka. Tři kluci v modrých bundách, snad studenti odněkud z univerzity, se bavili u stolu na druhé straně místnosti. Někáký starší chlap, tak šedesátník, se držel za ruku s mladší blondýnou, mohlo jí být kolem třiceti čtyřiceti. Bud' to byla jeho dcera, nebo nějaká štětka. Dva chlápci, shrbení nad dostihovými sázenkami, se snažili vykoumat zítřejší vítězné koně.

Sněžilo už od dvou odpoledne. Za vysokými okny restaurace divoce vinily ve světle pouličních lamp malé zřetelné vložky s ostrými obrysy, ty co se lepí. Na zemi už leželo asi dvacet centimetrů sněhu a sněžení nejevilo žádné známky toho, že by chtělo polevit. Uvnitř restaurace panovala příjemná a útulná atmosféra, která vyzařovala z lidí skloněných nad dobrými jídly v bezpečí vytopené místnosti. Venku přijížděly a odjížděly autobusy. Sto tisíc dolarů v zažloutlé obálce páliho Georgieho v kapse, jako by v látce za chvíli měla prohořet díra.

"Otázka zní," řekl, "jaká je naše povinnost?"

"Naše morální povinnost," přikývl Tony.

"Jestli teda ta babka zapomněla, že tam měla peníze."

"Moje babička pořád na všechno zapomíná."

"Moje taky."

"Sama to i říká. Prostě o tom ví, Georgie. Tvrdí, že kdyby neměla hlavu na ramenou, zapomněla by, kam si ji dala."

"Oni dost zapomínaj. Stárnou a pak zapomínaj."

"Znáš ten o tom dědkovi v domově důchodců?"

"Jo, ten jsi nám vyprávěl."
"Ne, tenhle ne."
"Ten o tom Parkinsonovi? Ten jsi nám říkal."
"Ne, tohle je jinej. Jeden děda je v domově důchodců, do jeho pokoje přijde doktor a povídá mu: 'Mám pro vás špatný zprávy.' Ten chlápek se ptá: 'Jaký?' Doktor povídá: 'Tak zaprvý máte rakovinu a zadruhý máte Alzheimer.' A ten chlápek povídá: 'Uf, díky Bohu, že nemám rakovinu.'"
Georgie se na něj podíval.
"Já to nechápu," zavrtěl hlavou.
"Ten dědek už to zapomněl," vysvětloval Tony.
"Co zapomněl?"
"Že má rakovinu."
"Jak může někdo zapomenout, že má rakovinu?"
"Protože má Alzheimer."
"Tak jak to, že nezapomněl, že má Alzheimer?"
"Zapomeň na to."
"Ne, počkej. Když si pamatuje, že má jednu nemoc, tak jak to, že si nepamatuje, že má druhou?"
"Protože pak by to nebyl žádný vtíp."
"Takhle to stejně není vtíp."
"Spousta lidí to za vtíp považuje."
"Jak by to mohl bejt vtíp, když to není legrační?"
"Spousta lidí si myslí, že to je legrační."
"Spousta lidí je teda pěkně praštěnejch," řekl Georgie a nesouhlasně se zamračil.
Oba muži se napili kávy.
"Takže co teď uděláme?" zeptal se Tony.
"S tou obálkou?" zajímal se Georgie a znovu ztlumil hlas.
"Jo."
Oba teď šeptali.
"Řekněme, že ji tam ta babka dala třeba před deseti lety a dávno zapomněla, že tam je."
"Proč by pak ale Priscille posílala klíč?"
"Kdo ví, proč starý ženský dělaj různý věci? Možná měla zjevení, že ji někdo sejme."
"Prosím tě!"
"To je jedno, na tom nesejde. Ted' je bába mrtvá. Takže nemůže Priscille říct, co v té skřínce bylo."
"V tom jejím dopise nebylo napsaný, co je ve skřínce. Stálo tam jediné, aby zašla vybrat tu schránku. To je všechno."
"Přesně tam stálo, aby šla vybrat schránku 31 na autobusový nádraží v Rendell Road."
"Jasně, to tam bylo."
"A teď mi pověz," pokračoval Georgie, "kdyby Priss věděla, že v té skřínce je sto táců, myslíš, že by nám věřila a poslala nás pro ně?"
"Nás? To by jí muselo přeskočit."
"Přesně tak. Takže... to znamená, že o tom nevěděla."
"To znamená, že o tom neví."
Ticho. Jen cinkání příborů a šálků s kávou o talířky. Trylek smíchu černošky od vedlejšího stolu. Šum konverzace chlapečů na druhé straně místnosti. Pár dalších tlumených hlasů. Pak reproduktor oznamující příjezd autobusu z Philadelphie na nástupiště číslo sedm. A uprostřed toho všeho zamyšlené mlčení Georgieho a Tonyho.
"My jsme jediný, kdo o tom ví," řekl Tony nakonec.
"Tak proč bysme jí to měli dávat?" zeptal se Georgie.
Tony se jen usmál.
Příští autobus zpátky do školy měl jet až za hodinu. To jim poskytlo spoustu času promyslet si detaily související s pozadím celé události.

Za nezvratný fakt považovali, že všichni lidé, s nimiž se setkali poté, co je vyhazovač vykázal z Jammeru, jsou teď mrtví. To Richardové pokládali za nesporné plus. Jestliže od té doby, co se pohádali s vyhazovačem, s nikým dalším nemluvili, pak nebyl naživu nikdo, kdo by mohl prozradit, že se potom v Diamondbacku zapletli se třemi lidmi, kteří si později navzájem způsobili potíže. S tou holkou, co je nedokázala upozornit, že se dusí, a se dvěma černými ožraly, kteří se porvali o její peníze a drogy, jeden z nich skončil utopený a druhý podříznutý.
"A co ten taxikář?" zeptal se Richard II.
"No jo, ten taxikář," přitakal Richard III.
"Co je s ním?" ozval se Richard I. "Nabral nás v centru a vysadil nás na předměstí. A co?"
Okolo jejich stolu prošli dva chlapíci, kteří vypadali jako nějací gangsteři z filmu Martina Scorsese, a vydali se ven z restaurace. Chlapci ztlumili hlas a odvrátili oči. V tomhle městě bylo lepší chovat se opatrně. Sami přece byli svědky toho, co se stalo na předměstí, když se dost neopatrně skamarádili se těmi lidmi, ze kterých se nakonec vyklubali dost problematické typy.
"Viděls tu bouli, co měl pod sakem?" zašeptal Richard III., hned jak muži vyšli dveřmi do prostoru nádraží. Ačkoliv tolik sněžilo, venku stále přijížděly a odjížděly autobusy.
Dva muži zmizeli ve vířících vločkách.

"Jak by se vám líbilo potkat takovýhle chlápky někde v temný uličce?" zeptal se Richard II. Nezdálo se, že by si některý z Richardů uvědomoval, že oni sami teď byli nejžhavějšími kandidáty na typ lidí, které by člověk dost nerad potkal někde v temné uličce. Nebo kdekoliv jinde, kdyby na to přišlo. Zabili tři lidi. Kvalifikovali se. Bylo však zvláštní, že všechno, co se stalo, jim teď připadalo pouze jako příběh, který četli nebo viděli v televizi, v kině nebo v divadle. Prostě neměli pocit, že se to stalo jim.

Ačkoliv tedy chvíli diskutovali o tom, zda taxikář, který je odvezl do Diamondbacku, pro ně znamená nějakou hrozbu, nakonec zavrhlí jakékoli obavy. Seděli přece na zadním sedadle temného taxíku, takže jim nemohl pořádně vidět do tváře. Mezi nimi a sedadlem řidiče byla navíc tlustá plastická přepážka, která mu ještě zhoršovala výhled. Jízdné a rozumné spropitné dali do plastického šuplíku, který před ně s cvaknutím vyjel. Mezi nimi a taxikářem nepadlo jediné slovo, Richard I. mu pouze sdělil, kam má jet. Do Ainsley a Severní Jedenácté, tak to řekl. Taxikář dokonce ani nezareagoval zabručením.

Richard I. teď ostatním dvěma Richardům vysvětloval svůj názor na taxikáře v tomhle městě. Zajímají se jen o jediné - kolik dalších měsíců ještě budou muset pracovat, než si našetří dost, aby se mohli vrátit domů.

Proto nikdy s nikým nemluví. Nikdy ani nekývnu, aby naznačili, že vás slyšeli. Nikdy neřeknou děkuju, chraň pánbůh. Mají moc práce s počítáním pěťáků a desetníků, které potřebují, aby si mohli vystavět své skvostné paláce někde uprostřed pouště.

"S tím taxikářem nebude žádný problém," tvrdil Richard I.

Avšak žádný nebral v potaz události, které následovaly po jejich osudné vyjížďce na předměstí. Žádný z nich dokonce ani šeptem nezmínil možnost, že si jich někdo mohl všimnout, když vstupovali do domu, kde bydlel černý Richard. Že je mohl někdo vidět ve společnosti té nešťastné holky, která byla později tak plachá nebo tupá, že je neupozornila na své potíže s dýcháním. Kdyby si připustili jakýkoliv důvod k obavám, museli by zároveň sami sobě přiznat svou odpovědnost za spáchané zločiny. Se všemi důsledky.

Ale ne.

Chlapci byli čistí.

Autobus jim měl jet za tři čtvrtě hodiny.

Za hodinu a tři čtvrtě budou zpátky ve škole. Tam bude všechno bílé, klidné a čisté.

"Nic se nestalo," prohlásil Richard I.

"Nic se nestalo," zopakovali druzí dva Richardové.

"Přísahajte!" vyzval je Richard I. a bouchl zaťatou pěstí do stolu.

"Přísahám," řekl Richard II. a položil na jeho pěst svou dlaň.

"Přísahám," přidal se Richard III. a udělal stejné gesto.

Z reproduktoru zazněla poslední výzva k nastoupení do autobusu do Poughkeepsie, čas odjezdu 7:32.

Chlapci si objednali další mléčné koktejly.

Do služebny přišly v poslední hodině noční služby dvě významné informace. Oba telefony bral detektiv Willis, který seděl v přetopené místnosti v košili s vyhrnutými rukávy a pozoroval vločky kroužící venku.

První telefonát se odehrál ve čtvrt na dvanáct. Volal detektiv Franz Schulz a chtěl mluvit buď s Carellou, nebo s Hawesem. Nakonec se spokojil s Willisem, když mu Willis slíbil, že jim informaci předá.

Schulz byl jeden z techniků, který prohlížel cadillac registrovaný na Rodneyho Pratta. Informoval Willise, že limuzína již byla vrácena majiteli.

Potvrzení o tom má Schulz u sebe. Chce Willis, aby mu potvrzení poslal faxem, nebo stačí, když ho dá do pošty? Willis odpověděl, že má potvrzení poslat poštou.

"Spoustu peří jsme tam našli," řekl Schulz. "Teď si nejsem jistý..."

Víte, jaký je rozdíl mezi svrchním a spodním peřím..."

"Ne, nevím," skočil mu do řeči Willis.

"Pak vás nebudu otravovat s vysvětlováním, protože oba máme dost práce," řekl Schulz a vychrlil ze sebe dlouhou zasvěcenou přednášku o peří, brkách, osách ptačích per, paprscích per, praporcích na perech a spoustě dalších věcí, jimiž se odlišují rozličné čeledi ptáků. Neviděl Willis náhodou ten film, co napsal Alfred Hitchcock?

Willis si pomyslel, že ten film nenapsal Hitchcock.

"Určit původ peří, to je při mnoha vyšetřováních důležité," pokračoval Schulz.

Jako třeba při tomhle, pomyslel si Willis.

"Já tedy nevím, jestli ten cadillac byl použitý při nějaké trestné činnosti, navíc to není moje parketa..."

Parketa. Willis obrátil oči v sloup.

"Vím ale jistě, že peří, které jsme odebrali ze zadního sedadla auta, je slepičí. Ten trus, to si může každý jen tipnout."

"Slepičí peří," opakoval Willis.

"Vyřídte to," řekl Schulz.

"Vyřídím."

"Už vás nebudu zdržovat. Vím, že máte hodně práce," poznamenal na závěr Schulz a zavěsil.

Druhý telefonát proběhl asi o deset minut později. Volal kapitán Sam Grossman. Řekl Willisovi, že zkoumal oblečení zavražděné Světlany Ďalovičové a nenarazil na nic, co by mělo nějaký význam. Kromě toho, co našel na jejím norkovém kožichu.

Willis zadoufal, že nebude muset poslouchat další přednášku, tentokrát o kožešinách tohoto štíhlého masožravého savce z čeledi kunovitých. Jenže Grossman chtěl místo toho mluvit o rybách. Willis se připravil na nejhorší, ale Grossman šel přímo k věci.

"Na tom kožichu byly skvrny od ryb. Což by samo o sobě nebylo neobvyklé. Lidé mívají na svých svršcích různé druhy skvrn. Na těchhle skvrnách je však zvláštní jejich umístění."

"Kde jsou?" zeptal se Willis.

"Až nahoře na kožichu. Na zádech, z rubu i z lícu, blízko límce. Z umístění skvrn se zdá, že někdo držel kožich v obou rukách, na každé straně límce v jedné, palci dovnitř, ostatními prsty ven."

"To si nedovedu představit," zavrtil Willis hlavou.

"Máš po ruce nějakou knihu?"

"Co třeba Sborník předpisů pro vedení vyšetřování?"

"Fajn. Zvedni ho oběma rukama, dlaně dej přes hřbet, palce na zadní stranu desek, ostatní prsty na přední stranu."

"Počkej, položím si telefon."

Odložil sluchátko a zvedl knihu. Přikývl. Vrátil knihu na stůl a znovu zvedl sluchátko.

"Chceš leda říct, že na tom kožichu jsou nějaký otisky?"

"Takové štěstí nemáme," odpověděl Grossman. "Nejsou to zřetelné stopy po prstech. Ale skvrny na rubu jsou menší, což by mohlo být od toho, jak někdo kožich uchopil palci u límce. A ty větší na líci mohly zůstat po ostatních prstech."

"Takže ty si myslíš..."

"Tvrdím, že někdo, kdo měl na prstech rybí tuk, držel ten kožich způsobem, který jsem ti popsal. To je všechno," ukončil hovor a zavěsil.

Rybí tuk, pomyslel si Willis. A slepičí peří.

Byl rád, že to není jeho případ.

9

"Stalo se něco, když jsme tu nebyli?" zeptal se Carella.

"Všechno při starém," odpověděl Willis.

"Jaký jsou ulice?"

"Zacpaný."

Hodiny na zdi služebny ukazovaly za pět minut tři čtvrtě na dvanáct.

Cotton Hawes právě procházel brankou v laťkové přepážce, která oddělovala služebnu od chodby. Za ocelovým pletivem vysokého okna služebny stálo sněžilo. To znamenalo, že si mohou přidat půlhodinu možná čtyřicet minut ke každému výjezdu, který provedou.

"Je tam zima jak na Sibiři," prohlásil Hawes a sundal si kabát.

Carella se probíral zprávami na svém stole.

"Slepičí peří, jo?" zeptal se Willise.

"Aspoň tak to tvrdil ten chlap z laborky," odpověděl Willis.

"A skvrny od ryb na kožichu?"

"Jo."

"Jakej druh ryby, to Grossman neříkal?"

"Neptal jsem se."

"Tos měl. Jen pro zajímavost." Willis zamrkal.

"Meyer a Kling znovu prohledali byt té pianistky. A nic," pokračoval.

"To znamená, že nám pořád někde lítá sto dvacet pět talířů."

"Kling si myslí, že podle všeho bysme se měli držet hypotézy o vyloupení."

"Proto přece pátráme, kdo ukradl tu zbraň," podotkl Hawes.

"Pokud ji někdo ukradl," dodal Carella.

"Jinak je v tom Pratt až po uši."

"Má přece alibi jak řemen."

"Jasně, jenže od svojí manželky."

"Páni, práce detektiva je tak vzrušující," prohlásil Willis, nasadil si klobouk a chystal se k odchodu.

"Slepičí peří," povzdychl si Carella.

"A co říkal o tom trusu?" zajímal se Hawes.

"Že si každé může tipnout."

"Takže když vynecháme nezákonný lov..."

"Jasně, nikdo neloví slepice."

"...zbývá nám už jen krádež na slepičím trhu."

"Dneska tu moc slepičích trhů nenajdeš."

"V Riverheadu a Majestě jich je spousta. Některý přistěhovalci mají rádi, když je slepice čerstvě zabitá. To je zvyk ze starý vlasti, dědictví po předcích."

"Třeba ortodoxní židi. Nezabíjejí snad slepice až těsně před vařením?"

"Myslíš, že v tom autě byla mrtvá slepice?"

"Nebo víc slepic?"

"Tak jak to, že tam nebyly skvrny od krve?"

"To je fakt. Takže to musela být živá slepice."

"Nebo víc slepic."

"Víš, jak se dělá maďarská slepičí polívka?"

"Jak?"

"Nejdřív ukradneš slepici..."
"Dobře, řekněme, že někdo ukradl slepici..."
"... a vzal ji na projížďku na zadním sedadle Prattova cadillacu."
"Viděls někdy v životě větší kravinu?"
"Ani v tom nejpitomějším filmu."
"Nevadí. Řekněme, že někdo byl tak hladovej nebo tak zoufej, že ukradl na trhu slepici..."
"Prodávají se slepice v těch obchodech, kde se kupují děckám zvířata na hraní?"
"Jenom kuřata."
"V lednu?"
"Kolem Velikonoc."
"Jenže slepice není kuře."
"Třeba to nemuselo bejt zrovna na slepičím trhu."
"A co nějaká zoo pro domácí zvířata? Taková jako farma, kde mají kozy, krávy a slepice a kachny..."
"Chovají lidi slepice jako domácí mazlíčky?"
"Lidi slepice vařej."
"Dobře, takže nejdřív ukradneš slepici..."
"Taky slepice obětují."
"Myslíš woodoo?"
"Hmm."
Oba muži ztichli.
Byla půlnoc.
Modré pondělí.
A stále sněžilo.
"Poptáme se," řekl Hawes.

Technik, který nemohl Tlust'ochu Oliemu přijít na jméno, zastihl Ollieho na odchodu ze služebny pět minut po dvanácté. Kromě jmenovek na stolech a rozpisu služeb na nástěnce byla služebna na osmdesátém osmém revíru téměř přesný duplikát té na osmdesátém sedmém nebo na jakékoliv jiné policejní stanici ve městě. I ty nejnovější budovy začaly velice záhy vypadat sešle a ošuměle. Ollie se podíval na flekatý ciferník nástěnných hodin a připomněl si, že technikovi poručil, aby mu výsledky z laboratoře dodal do tří čtvrtě na dvanáct. Ten chlap má štěstí, že tu ještě jsem, pomyslel si. Jinak bych mu to dal sežrat. Roztrhl obálku z hnědého papíru a vyškubl z ní zprávu. Na lahvích od šampaňského ani na noži, který prořízl hrdlo váženého Jamala Stona, se nenašly žádné otisky. Žádné otisky nebyly ani na kohoutcích v koupelně, ani na klikách v celém bytě.

Což znamenalo, že jestli v bytě byla nějaká další osoba, pak šlo zřejmě o člověka, který viděl spoustu filmů a dobře věděl, jak po sobě zamést stopy.

Takže jediné otisky, které v bytě objevili, byly na červeném psaníčku z lakované kůže. Pouze ty mohla laboratoř srovnat s otisky obou mrtvých, jejichž kopie zpráva také obsahovala. Na kabelce byly dva typy otisků.

Menší z nich patřily podle kartotéky ženě jménem Yolanda Marie Marxová, jejíž řidičák z Ohia Ollie v kabelce našel.

Yolanda ted' samozřejmě ležela v márnici v nemocnici Buenavista. Otisky, které technik sňal z kabelky, ji identifikovaly jako bílou devatenáctiletou prostitutku a zlodějku, která měla záznam o výkonu trestu před pár lety.

Další otisky na kabelce se shodovaly s otisky zesnulého Richieho Coopera.

Podle laboratorní zprávy se Jamal Stone kabelky nedotkl.

Ollie četl dál.

Vlasů bylo v bytě nalezeno mnoho a ne všechny se shodovaly s vlasy mrtvých černochů. Některé z nalezených vlasů byly světlé a souhlasily se vzorky odňatými z hlavy mrtvé dívky. Vlákna, která technik vysál v bytě vysavačem, byla totožná s vlákny z černé minisukně a umělého červeného kožíšku, které měla dívka na sobě v době své smrti.

V bytě se však našla ještě jiná vlákna a jiné vlasy.

Našlo se tam výrazné množství tmavěmodrých vlněných vláken.

Neshodovaly se s žádnými vzorky z oblečení obětí. Byly tam zrzavé vlasy.

A černé vlasy.

A blondaté vlasy

Všechny to byly vlasy bělochů.

Všechny to byly mužské vlasy.

Tři běloši, dva mrtví černý frajeři a mrtvá bílá šlapka, pomyslel si

Ollie a hlasitě si říhl.

El Castillo de Palacios by ve španělštině nebylo gramaticky správně, pokud by Palacios například nebylo jméno osoby, což v tomhle případě náhodou bylo. Palacio znamená ve španělštině palác a palacios znamená paláce, a když máte podstatné jméno v množném čísle, mělo by mít člen, který by se s ním shodoval, (ne jako v angličtině, kde je všechno díkybohu splácené dohromady). El Castillo de los Palacios, tak by se správně španělsky řeklo Zámek paláců, ale protože Francesco Palacios byl osoba, El Castillo de Palacios se správně přeloží jako Palaciosův Zámek, což je hra se slovíčky, ať to pítváte, jak chcete, ve španělštině nebo v angličtině.

Ale rozhodně to stojí za zmínku, jako mnoho věcí na tomhle báječném světě, který stvořil dobrotivý Bůh.

Francesco Palacios byl sympatický muž, který vedl bezúhonný život, poté, co si odkroutil tři roky za loupežné

přepadení. Vlastnil a řídil malý příjemný obchůdek, kde prodával léčivé bylinky, snáře, náboženské sošky, příručky pro hráče lotynky, tarokové karty a podobné věci. Jeho tiší partneři se jmenovali Gaucho Palacios a Cowboy Palacios a za jeho krámkem si zřídili jiný obchod. Ten nabízel k prodeji takové "lékařsky doporučené manželské pomůcky" jako umělé penisy, kalhotky s otvorem v rozkroku (bragas sin entrepierna), nejružnější vibrátory (dvacet centimetrové a pětadvacet centimetrové v bílé barvě, třicet centimetrové v černé), kožené masky, pásy cudnosti, bičinky s koženými řemínky, kožená pouta s kovovými cvočky, prodlužovače penisu, afrodisiaka, nafukovací panny v životní velikosti, kondomy různých barev včetně rumělkové, knihy o tom, jak hypnotizovat nebo jinak překonat váhavé ženy, Venušiny kuličky, zlaté nebo z umělé hmoty, a velmi oblíbenou mechanickou pomůcku, která zaručeně přinese uspokojení, nevybíravě nazývanou vakuová pumpa... To jen pro případ, že jste svůj dosavadní život trávili v modlitbách za klášterními zdmi a o tomhle všem jste ještě nikdy neslyšeli.

Prodávání takových věcí nebylo v tomhle městě nezákonné, Gaucho a Cowboy se tedy nedopouštěli žádného trestného činu. Svůj obchod měli ukrytý za krámkem, který vlastnil a vedl Francesco, z jiných důvodů.

Většina z nich spočívala v pocitu odpovědnosti vůči portorikánské komunitě, jejíž byli součástí. Například nechtěli, aby do zadní části obchodu zabloudila nějaká drobná stařenka v černém šálu a tam ji ranila mrtvička při pohledu na hrací karty zobrazující muže, ženy, policejní psy a trpaslíky v padesáti dvou "manželských pozicích", padesáti čtyřech pozicích, když počítáme žolíky. Gaucho i Cowboy cítili stejnou pýchu na příslušnost k této komunitě jako Francesco sám. Francesco, Gaucho a Cowboy byli ve skutečnosti jedna a tatáž osoba a všichni tři dohromady byli spolehlivým policejním informátorem, práskačem, udavačem, špiclem a podle mínění některých dokonce krysu.

El Castillo de Palacios stál v krysami zamořené čtvrti, známé pod názvem El Infierno, která patřila k osmdesátému sedmému revíru a která byla až do nedávného přílivu Jamajčanů, Korejců, Haitanů, Vietnamců a Mart'anů výlučně portorikánská. Nebo jestli se vám to víc líbí, obydlená lidmi španělského původu, což je těžkopádné a neohrabané, ale oblíbenější než strojené Latinců. Oba tyto výrazy však v popularitě nepředchýly jednoduchý popisný termín Hispánci, jemuž dávalo přednost padesát osm procent příslušníků zmíněné komunity. Deseti procentům dotázaných Hispánců bylo celkem jedno, jak jim kdo říká, pokud to nebylo zrovna uzenáč nebo přivandrovalec.

Hádejte, co znamená El Infierno?

Peklo.

Velmi výstižné.

Palacios právě zavíral svůj obchod, když tam policisté asi dvacet minut po dvanácté dorazili - po čtvrt hodinové jízdě městem, která by za normálních okolností netrvala déle než pět minut. Palacios měl černé vlasy vyčesané do vysokého ježka, jaké nosili kluci v padesátých letech. Temně hnědé oči. Zuby jako z reklamy na zubní pastu. V Pekle se proslýchalo, že Palacios má tři manželky, čímž ho, vedle daňových úniků, držela policie v hrsti, protože to je nezákonné. Věděli o tom všichni. Carella i Hawes, každý policista v revíru, prostě všichni. Ale co? Nikdo se nad tím nepozastavoval, nikdo ho zatím neposlal do vězení, dokud jim poskytoval dobré informace.

A to on dělal.

Normální symbióza, pomyslel si Hawes.

Výstižné označení pro takovou praktickou úmluvu. Hawesovi někdy připadalo, že na základě podobných praktických úmluv funguje celý svět.

"Ahoj, maricones," pozdravil je Palacios, "qué pasa?"

Nepochyboval o tom, že policajti by ho mohli zabásnout, kdykoliv si vzpomenou. Ale zatím s nimi přece může přátelsky vycházet, ne?

Maricone znamená "homosexuál" a maricones je množné číslo tohoto slova. Palacios se domníval, že to policisté nevědí. Věděli to. Zároveň jim však bylo známo, že je to mezi Hispánci přátelská forma pozdravu. Bůhví proč a Bůh chraň nějakého nehispance, který by to v oslovení použil.

Přešli rovnou k věci.

"Woodoo."

"Hmm. Woodoo," přikývl Palacios.

"Dělo se něco takovýho tenhle pátek v noci?"

"Jako co?"

"Jako že Papa Legba otvíral bránu."

"Jako že se zjevila Maitresse Ezili."

"Jako že někdo podříznul krk slepici?"

"Znáš přece woodoo, ne?" zeptal se nakonec Carella.

"Un poquito," dodal Hawes.

"Ne, ne muchísimo!" usmál se Palacios a tvářil se tak přehnaně pochvalně, jako by Hawes přeložil Cervantese.

"Takže," přerušil ty nesmysly Carella, "tenhle pátek se nic podobnýho nedělo?"

"Promluvte si s Clotilde Prouteauovou. Je mamaloi..."

"Co že je?"

"Kněžka. Teda někdy. Taky čaruje. Prodávám jí Válečnou vodu, Ocet čtyř zlodějů, Guinejský ráj a Guinejský pepř, Tři Jacky a Krále, Šťastného psa, jasmín a narcisy, bílou růži a různé esence - cokoli potřebuje na čarování. Povězte jí, že vás poslal Francois. Le Cowboy Espagnol, jí řekněte."

Ti tři seděli u stolu stranou od piana a baru. Priscilla se snažila ovládnout svůj vztek, ale úplně jim překypovala.

Georgie a Tony se pokoušeli porozumět tomu, co si rozčileně šeptala. Byla nedělní noc, tedy spíš pondělní ráno, Priscillina volná noc. Ale bar byl otevřený, pití měli zadarmo a dala se tu v klidu proklábosit neděle, obzvlášť když

venku tak šíleně sněžilo a bar byl skoro prázdný.
Priscilla se dusila vzteky, o tom nebylo pochyb.
Dusila se vzteky od osmi hodin, kdy se chlapci konečně vrátili do hotelu s obálkou, kterou vyzvedli z boxu na autobusovém nádraží v Rendell Road.
Obálka obsahovala dopis.
Stálo v něm:

V obálce bylo pět tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách..

"Pět tisíc!" zaječela Priscilla.

"Není to zas tak málo," zamumlal Georgie.

"Tím prej o mě má bejt postaráno?!"

"Pět táců je vlastně docela dost peněz," pokračoval Georgie.

Což byla pravda.

I když ne tolik jako devadesát pět tisíc, které chlapci ze schránky ukradli.

"Pět tisíc mi podle ní mělo zajistit dráhu koncertní klavíristky, jo?"

Pořád se z toho nemohla vzpamatovat.

Bylo za deset minut jedna. Seděli tam a popíjeli dvacetiletou whisky, kterou barman přinesl k jejich stolu jako pozornost podniku. Priscilla pořád jenom znovu a znovu vrtěla hlavou. Chlapci s ní cítili. Priscilla se podívala na hodinky.

"Víte, co si o tom myslím?" zeptala se.

Georgie radši ani nechtěl slyšet, co si o tom myslí. Báł se. Nechtěl, aby si myslela, že obálku otevřeli a ukradli z ní devadesát pět tisíc.

Nervózně stiskl skleničku s whisky, až mu zbělely prsty, ale Priscilla si toho nevšimla.

Bez dechu čekal.

"Myslím si, že ten chlap, co mi donesl klíč, šel do té schránky první," zasyčela.

"To bych se vsadil," ihned přitakal Georgie.

"A pěkně ji vyčistil," pokračovala.

"Nechal tam akorát tolik, aby to nevypadalo divně," přikývl Tony.

"Přesně tak," dodal Georgie.

"Aby to vypadalo, že tvoje babička byla senilní nebo něco takového," pokračoval Tony, "a nechala ti tam pět táců, jako by to bylo bůhvíjaký jmění."

"Jo, přesně tak to musel udělat," přikývla Priscilla.

"Svým způsobem to jmění je," prohodil Georgie.

Priscilla byla čím dál tím rozzlobenější. To pomyslení, že nějaký blondatý zloděj, který dokonce ani neumí pořádně anglicky, vybral schránku, než jí doručil klíč, ji dohánělo k šílenství. A Tony ještě přiléval oleje do ohně jejího hněvu. Georgie jen trnul a ohromeně ho poslouchal.

"Kdo ví, kolik peněz mohlo v té schránce bejt?" uvažoval nahlas Tony.

"No ale, koneckonců, pět táců je docela dost," řekl Georgie a střelil po Tonyem pohledem.

"V té schránce mohlo bejt třebaš dvacet tisíc," pokračoval Tony.

"Víc," vyhrkla Priscilla. "Povídala mi, že po její smrti o mě bude postaráno."

"Klidně tam mohlo bejt i padesát tisíc," připustil Tony.

"Bylo tam pět, na to nezapomínej," upozornil ho Georgie.

"Dokonce tam mohlo bejt i sto tisíc," nedal si pokoj Tony a Georgie si pomyslel, že to už vážně přehání.

Priscilla se znovu podívala na hodinky.

"Musíme toho hajzla najít," rozhodla.

S grácií vstala od stolu, vrhla okouzující úsměv na sedm osm lidí, kteří seděli v podniku, a elegantně vykráčela do haly, následována svými chlapci.

Clotildu Prouteauovou našli v pondělí v jednu ráno, jak sedí u baru v malém francouzském bistru a kouří. Nikdo přesně nerozuměl městské vyhlášce zakazující kouření ve veřejných místnostech, ale všeobecně panovala shoda v tom, že se smí kouřit v restauracích, kde je méně než třicet pět míst. Podnik Le Canard Bleu tomuto kritériu vyhovoval. I ve větších restauracích však bylo povoleno kouřit u barového pultu obsluhovaného barmanem. V Le Canard Bleu sice v tuhle chvíli žádný barman službu neměl, ale Clotilde byla krytá omezeným počtem míst v podniku, a tak kouřila jak o závod. Kromě toho sem nepřišli pro to, aby ji zašili kvůli kouření na veřejnosti nebo kvůli praktikování woodoo.

Dvaapadesátiletá Hait'anka s výrazným francouzským přízvukem a se světle hnědou pletí tu seděla s červenou cigaretovou špičkou v pravé ruce a zdvořile foukala kouř směrem od policistů. Oči měla zelenošedé, zdůrazněné modrými linkami a hustou maskarou. Skutečně smyslná ústa měla namalovaná zuřivě červenou rtěnkou. Přes statné poprsí a boky jí v záhybech splýval hedvábný vzorovaný háv. Z uší jí visely červené emailové náušnice a na krku červený emailový náhrdelník. Venku zuřila sněhová bouře a bylo tam minus patnáct. Ale tady v malém zakouřeném bistru se z reproduktoru linul tklivý hlas Edith Piaf a Clotilde vypadala exoticky, tropicky a francouzsky sladce.

"Woodoo není nezákonné, to přece víte, ne?" zeptala se.

"Víme."

"Je to náboženství," dodala.

"To víme."

"A tady v Americe můžete praktikovat každé náboženství, které si zvolíte, ne?"

Svoboda vyznání vymezená ústavou, pomyslel si Carella a zauvažoval, jestli ta žena vůbec má zelenou kartu.

"Francisco Palacios nám řekl, že občas provádíte obřady."

"Pardon? Že provádím obřady?"

"Nebo vedete obřady, jak chcete."

"Jaké obřady myslíte?"

"Ale no tak, slečno Prouteauová. Mluvíme přece o woodoo. Mluvíme o ženě, která prosí Papa Legbu, aby otevřel bránu, a která obětuje..."

"Obětuje? Vraiment, messieurs..."

"Víme, že obětujete slepice, kozy..."

"Ne, to ne, to je přece proti zákonu!"

"To nás nezajímá," přerušil ji Carella.

Podívala se na ně.

Konkrétní zákon, na který Clotilde poukazovala, byl odstavec 26 paragrafu 353 zemědělského zákona. Ten zakazoval přetěžování, štvání, mučení, surové bití, úmyslné zraňování, mrzačení, zohavení nebo kruté zabití zvířete, ochočeného či divokého. Porušení tohoto zákona se kvalifikovalo jako přestupek a bylo trestáno odnětím svobody v délce nepřesahující jeden rok, nebo pokutou ve výši tisíc dolarů, anebo obojím.

Jako většina zákonů v tomhle městě, byl i tento vytvořen, aby chránil civilizaci, která se vyvíjela po staletí. Ale policisté tento zákon, zakazující také obětování zvířat při náboženských obřadech, prosazovali pouze zřídka. Nechtěli totiž vyvolat nežádoucí odezvu mezi obránci lidských práv, kteří by po nich mohli požadovat, aby se vzdali svých mučících nástrojů, pendreků a zbraní. Clotilde teď zvažovala, jestli s ní tihle dva chtějí jednat tvrdě za něco, co se běžně provádí po celém městě, obzvláště v haitské čtvrti. Proč by se mnou ztráceli čas? uvažovala. To nemáte nic lepšího na práci, messieurs? To nemáte žádný traftquants, který byste zabáslí? Žádný teroristes? A vůbec, jak jste se dověděli o pátečním večeru?

"O co přesně vám jde?" zeptala se.

"Snažíme se najít osobu, která na obřad woodoo přivezla živou slepici," řekl Hawes a najednou si připadal jako blázen.

"Je mi líto, ale já jsem žádnou slepici nikam nevozila," odpověděla Clotilde. "Živou, ani mrtvou. Tak slepici říkáte?"

Hawes si připadal jako blázen čím dál tím víc.

"Snažíme se najít osobu, která ukradla revolver z vypůjčeného cadillacu," vysvětloval Carella.

Neznělo to o mnoho lépe.

"Žádný revolver jsem neukradla," ohradila se Clotilde.

"Ale řídila jste tehle pátek obřad woodoo?"

"Woodoo není proti zákonu."

"Pak se nemáte čeho obávat. Nebo ano?"

"Ne."

"Tak nám o tom povězte."

"Co byste chtěli slyšet?"

"V kolik to začalo?"

"V devět."

Lhostejné pokrčení rameny. Další potáhnutí z cigarety v červené špičce, která ladila s náušnicemi, náhrdelníkem a s vyšpulenými červenými rty.

"Kdo tam byl?"

"Prosebníci. Uctívatelé. Věřící. Můžete si vybrat, jak jim chcete říkat. Povídala jsem vám, že je to náboženství."

"Jo, to nám došlo, díky," poznamenal Hawes.

"Pardon?"

"Můžete nám prozradit, co se stalo?"

"Stalo? Nic neobvyklého se nestalo. Co tím myslíte?"

Myslíme si, že tam někdo dovezl slepici k obětování a přitom ukradl z auta revolver. To si myslíme, že se stalo, uvažoval v duchu Hawes, ale nahlas neřekl nic.

"Přijel tam někdo se slepicí?" zeptal se Carella.

"Ne. Na co?"

"Kvůli obětování."

"My neobětujeme."

"A co děláte?" zajímal se Hawes.

Clotilde si zhluboka povzddechla.

"Scházíme se ve staré kamenné budově, kdysi to býval katolický kostel. Ale jak jistě víte, ve woodoo je mnoho prvků katolického náboženství, i když naše božstva jsou početnější než svatá trojice. Moje úloha, úloha mamaloi, je vyzvat Papa Legbu..."

"Strážce brány," doplnil ji Carella.

"Boha rozcestí," dodal Hawes.

"Ano," zašeptala Clotilde s úctou. "Jak jste se zmínili předtím, prosím ho, aby otevřel bránu..."

"... Papa Legba, ouvrez vos barrières pour moi. Papa Legba, o'sont vos petits enfants?"

Shromáždění věřící ve starém kamenném kostele zavírají oči a v odpověď zpívají: "Papa Legba, nous violá! Papa Legba, ouvrez vos barrières pour le laisser passer!"

"Papa Legbo," prosí Clotilde, "otevři bránu..."

"Otevři bránu," zpívají věřící.

"Papa Legbo, otevři bránu..."

"Abychom mohli projít."

Volání a prosby.

Afrika.

"Až bránou projdeme..."

"Budeme Legbovi děkovat."

"Legbo, který sedíš u brány..."

"Dej nám právo projít."

V tomto náboženství jsou silné africké prvky.

A teď k oltáři zvolna přichází asi sedmiletá dívka. Je celá oblečená v bílém a v obou rukou drží bílé zapálené svíce.

Slabým, vysokým a trochu děsivým hláskem začíná rytmicky zpívat:

"Divoká koza se ztratila

A musí najít cestu zpět domů

Ptám se, co se děje

V Guinei je každý nemocný

Já nejsem nemocná

Ale zemřu

Ptám se, co se děje."

Clotilde ztichla. Detektivové čekali. Znovu si potáhla z cigarety a vyfoukla kouř. Edith Piaf stále zpívala o neopětované lásce.

"Guinea je Afrika," vysvětlila Clotilde.

Znovu zmlkla, jako by se nechala unášet zpět na Haiti a pak až do

Afriky, na Pobřeží slonoviny, Zlaté pobřeží, Pobřeží otroků do říše Fula, do Mandinga, do Ašantské říše, do Hausy a do Konga. Detektivové stále čekali. Clotilde si znovu potáhla z cigarety, vyfoukla nový obláček kouře a začala mluvit hlubokým chraptivým hlasem. Z oblaků cigaretového kouře a zvuku hypnotického, tabákem ochraptělého hlasu se začal znovu zhmotňovat starý kamenný kostel a dívka v bílém stojící před Clotilde.

Kněžka jí polévá vlasy vínem, olejem a vodou, posypává jí oční víčka moukou.

Clotilde pak sfoukává svíčky. Věřící znovu zpívají.

"Paní Ezili, přijď a veď nás!

Jestli chceš slepici,

Dáme ti ji!

Jestli chceš kozu,

Dáme ti ji!

Jestli chceš býka,

Dáme ti ho!

Ale kozu bez rohů...

Kde ji najdeme?

Kde ji najdeme?

Kde ji najdeme?"

Celý bar ztichl.

Clotilde vyfoukla další kouř přes rameno, stranou od policistů.

"Takhle v zásadě obřad probíhá," řekla. "Věřící volají Ezili, dokud se neobjeví. Obvykle k tomu dojde tak, že nějaká žena je vyvolena..."

"Vyvolena?"

"Navštívena by možná bylo vhodnější slovo. Ezili ji ovládá. Bohyně Ezili. Něco jsem vynechala, ale v zásadě..."

"Vynechala jste oběť," skočil jí do řeči Carella.

"No, ano, na Haiti může být obětována slepice nebo koza nebo býk. A v Africe před staletími možná docházelo i k obětování lidí, já opravdu nevím. Myslím, že to by se mohlo skrývat za těmi slovy o koze bez rohů. Ale tady v Americe? Obětování zvířat? Ne!"

"Ano! Tady v Americe," trval na svém Carella.

Clotilde se na něj podívala.

"Ne," řekla.

"Ano," zopakoval Carella.

"Po oleji a vodě..."

"Ne."

"... a vínu a mouce někdo podřízne slepici nebo kozu..."

"Ne tady v Americe."

"Prosím vás, madame Proteauová. Kněžka přece musí ponořit prst do krve a udělat dívce na čele kříž. Potom začíná bubnování. Teprve oběť konečně přesvědčí Ezili, aby se zjevila. Oběť..."

"Povídám vám, že na našich obřadech žádné krvavé oběti nepřinášíme."

"Nechceme nikoho zavřít za porušení paragrafu 353," ujistil ji Hawes.

"To je dobře," odbyla to Clotilde přikývnutím.

"Vyšetřujeme vraždu," vysvětloval Carella, "a jakákoliv pomoc, kterou nám můžete..."

"Mais qu'est-ce que je peux faire?" řekla a pokrčila rameny. "Když tam žádná slepice nebyla, tak tam nebyla."

Vytáhla ze špičky oharek a vložila do ní novou cigaretu. Edith Piaf zpívala "Je ne Regrette Rien". Pak Clotilde vyndala z kabelky zapalovač a podala ho Hawesovi. Připálil jí. Vyfoukla kouř stranou a poznamenala: "V sobotu večer, ale občas i v pátek bývají po celém městě kohoutí zápasy. Věděli jste to?"

Na spisu Jamala Stona bylo zajímavé, že obsahoval seznam několika prostitutek z jeho stáje. Mezi nimi figurovala až do své nedávné smrti i jakási Yolanda Marie Marxová, alias Marie St. Claire. Tedy dívka, která nechala v bytě mrtvého Richarda Coopera svou kabelku a vzorky svých vlasů a vláken z oblečení. "Aha, ano," pronesl důrazně Ollie a provedl tak svou světově proslulou imitaci W. C. Fieldse, i když za skvělou a proslulou ji považoval jen on sám, což je vskutku malý svět. Aha, ano.

Dalším ze Stoneových současných koní byla dívka jménem Sarah Rowlandová alias Carlyle Yancyová, jejíž bydlíště se shodovalo s adresou, na které bydlel Stone, dokud byl mezi živými. Aha, ano.

Ollie nepočítal s tím, že by dívku podobné profese našel doma v tuto noční hodinu. Ale i Bůh Stvořitel přece sedmého dne odpočíval (i když teď už vlastně nebyla neděle, ale pondělí), a tak se Ollie vydal sněhem do ulic, na území 87.

revíru. K domu, kde bydlíval Stone, se dostal ve tři čtvrtě na jednu. Stavil se na kávu v místním bistru a pak vešel do budovy - hala páchla močí - a vystoupil do třetího patra. Zaklepal na dveře. Ale podívejme se, pak že se záznaky nedějí - na jeho zaklepání zareagoval dívčí hlas.

"Ano? Kdo je to?"

"Policie," řekl Ollie. "Omlouvám se, že vás vyrušuju takhle pozdě v noci, ale mohla byste prosím vás otevřít?"

To vše ze sebe rychle vychrlil, protože doufal, že ty zatracené dveře otevře, než začne přemýšlet o písemném povolení k prohlídce, policejní brutalitě, porušování soukromí, lidských právech a všech těch kravinách, na které lidi v téhle čtvrti myslí ve dne v noci.

"Moment," odpověděla.

Zaslechl kroky blížící se ke dveřím.

Čekal.

Dveře se s vrznutím pootevřely, zůstaly však zajištěné na řetěz. Ve vzniklé mezeře se objevila část dívčina obličeje.

Světlá mulatka, vypadala tak na devatenáct dvacet let. Její podezíravé hnědé oči na něj vykukovaly zpoza dveří.

"Co je?"

"Slečna Rowlandová?"

"Ano."

"Jsem detektiv Weeks z osmdesátého osmého revíru," představil se a ukázal jí do škvíry dveří svůj odznak. "Mohl bych na chvíli dál?" „Proč?"

Uvažoval, jestli už ví, že její pasák je mrtvý. Mezi černochoy se novinky šíří rychle, ale možná se to k ní ještě nedostalo.

"Vyšetřuju vraždu Jamala Stona," řekl bez obalu. "Chtěl bych vám položit pár otázek."

Věděla o tom. Poznal to z její tváře. Pořád ještě váhala. Bílý polda zabuší v jednu ráno na dveře černé dívky. Copak si myslel, že se nikdy nedívá na televizi a nezná podobné případy?

"Tak co říkáte, slečno? Chci vám přece pomoci!"

Viděl sotva znatelné přikývnutí. Sundala řetěz. Dveře se otevřely.

Měla na sobě krátký hedvábný župánek s květinovým vzorem, černý podklad a růžové květy, v pase stažený šerpou, černé hedvábné pyžamové kalhoty a černé pantoflíčky s růžovými bambulkami. Vypadala velmi mladě a svěže, ale věděl, že při její profesi jí to nevydrží dlouho. Za to by nedal ani pěták.

"Díky," řekl a vešel do bytu.

Zavřela za ním dveře, zamkla a dala je zase na řetěz. V bytě bylo zima.

"Už tu byla policie?" zeptal se.

"Kvůli Jamalovi ne."

"Jo? A kvůli komu?"

"Kvůli Yolandě."

"Jo? A kdy to bylo?"

"Včera. Dva detektivové z osmdesátého sedmého."

"Aha, aha. Ale já přišel kvůli Jamalovi."

"Myslíte, že to má nějakou souvislost?"

"Ty vraždy jako?"

"Ano."

"No, já nevím, povězte mi to vy."

"Richie byl taky zavražděnej. Je to pravda?"

"Neměl rád, když se mu říkalo Richie."

"To jsem nevěděla."

"Jo. Chtěl, aby se mu říkalo Richarde."

Hnusák jeden, pomyslel si.

"Myslíte, že po všech třech někdo šel?" zeptala se.

"No, nevím, povězte mi to vy."

Ollie se často přesvědčil, jak je tenhle postup efektivní. Nech je uvažovat nahlas a vyžvaní ti všechno možné. Někdy žvaní, až se prožvaní k obvinění z vraždy prvního stupně. Protože si všichni myslí, jak jsou zatraceně chytrý. Podle

jeho zkušeností mohla tahle sladká, nevinně vyhlížející panenka klidně rozpárat tu druhou šlapku, utopit toho hnusáka Richarda i podříznout svého vlastního pasáka. Kdo to hergot může vědět? U těchhle lidí? Kdo může něco s jistotou říct? Takže když se ptají - Myslíte si, že mezi těma vraždama je nějaká souvislost? Myslíte, že po nich někdo šel? - může to všechno být jen divadýlko. Věřit se nedá nikdy nikomu. Podezřelý je vždycky každý.

"Já jsem Jamala viděla naposledy, když šel hledat Yolandinu kabelku. To je všechno, co vím."

"Její kabelku, jo?"

"Takový červený psaníčko, který si brala, když odsud odcházela."

"Kdy to bylo?"

"V sobotu v noci. Jamal ji odvezl k mostu."

"Ke kterému mostu?"

"Majesta."

"V kolik hodin to bylo?"

"Okolo jedenáctý. Přišel mě pak vyzvednout a vzal mě na jeden večírek, kterej sjednal s nějakýma obchodníkama z Texasu."

"Kolik jich bylo?"

"Těch Texasanů? Tři."

"Pamatujete se, jak se jmenovali?"

"Jen jejich křestní jména. Charlie, Joe a Lou."

"Kde to bylo?"

"V hotelu Brill. Měli tam apartmá."

"Na Fawcetu?" „Jo."

"Kdy jste tam přijela?"

"Jamal mě tam vysadil o půlnoci. Zpátky jsem jela taxíkem."

"Kdy?"

"Ve tři."

"Jaký auto měl Stone?"

"Lexus."

"Víte, kde ho nechával?"

"V jedný garáži, tady kousek. Na Ansley. Proč?"

"Možná by v něm něco mohlo být, kdoví."

Myslel přitom na drogy. V autě by možná mohly být drogy. Ty jumba na podlaze v koupelně a v kabelce tý holky, možná jsou za těma vraždama drogy, u těchhle lidí člověk nikdy neví, hergot.

"Víte, jakou má poznávací značku?" zeptal se.

"Ne."

"Znají ho v tý garáži?"

"No jistě."

"Na Ainsley to je, říkáte?"

"Jo."

"Víte, jak se to tam jmenuje?"

"Ne, ale je to hned tady za rohem."

"Dobře. Takže vy tvrdíte, že jste se sem vrátila kolem třetí. Byla Yolanda už doma?"

"Ne. Jenom Jamal."

"V kolik hodin se vrátila Yolanda?"

"Nevrátila se. Pak už jen na dveře zabouchali dva policajti."

"Kdy to bylo?"

"V neděli ráno v osm hodin. Jamal si myslel, že to je ten šílený Kolumbijec, dodavatel cracku, kterej prohlásil, že mu Jamal ukradl nějaký věci a že ho zabije. Jamal to mimochodem neudělal."

"Neukradl mu žádný crack, to myslíte?"

"Správně. No ale Jamal prostě vystřelil čtyři rány skrz dveře, protože si myslel, že je to ten šílený magor Diaz. Jenže místo něj to byli dva poldové."

"Střílel po dvou policajtech, jo?"

"Jo."

"To není moc dobrý nápad."

"To mi povídejte."

"Co to bylo za policajty, nepamatujete se?"

"Dva chlápci z osmdesátýho sedmýho. Jeden měl zrzavý vlasy."

"Hawes? Nejmenoval se Hawes?"

"Nevím."

"Jak se jmenuje ten Diaz křestním jménem? Ten dodavatel."

"Manny. Vlastně Manuel. Myslíte, že je zabil on?"

"No, já nevím, co myslíte vy?"

"Já si myslím, že klidně mohl zabít Jamala. Protože Diaz je cvok, víte, a byl přesvědčený, že mu Jamal ukradl nějaký zboží, což teda Jamal neudělal. Ale nechápu, jakou by to mohlo mít souvislost s Yolandou nebo Richiem."

"Richardem. Zнала jste ho?"

"Jenom jsme si říkali ahoj."
"Byl to překupník, víte to?"
"Jo."
"Myslíte, že mohl znát toho Diaze?"
"Nevím."
"Tak Jamal teda vystřelil čtyři rány skrz dveře..."
"Jo."
"... takže ho přirozeně zatkli."
"Jo."
"Co se stalo pak?"
"Sebrali ho a odvezli ho odsud."
"Jak to, že ho zase pustili na svobodu? Jak to, že ho nezavřeli?"
"Myslím, že si uvědomili, že na něj nic nemají."
"A co ta zbraň? Vystřelil hergot na dva policajty. A oni ho nezavřeli?"
"Myslel si, že to je Diaz."
"Měl na tu zbraň povolení?"
"Myslím, že jo."
"Chlap se záznamem v rejstříku, že by dostal povolení?"
"Tak možná ne."
"Tak proč ho pustili?"
"Nemám ponětí."

Ollie si uvědomoval, že kvůli malému přečinu často ani nemá cenu provinilého vozit na policejní stanici. Mezi takové patřil i paragraf 265.01, podle kterého se za nezákonné držení zbraně dával rok vězení. To není sice úplně zanedbatelné, ale za dobré chování se člověk může ocitnout na svobodě už za tři a půl měsíce.

Ale tenhle pitomec Jamal vystřelil čtyři rány na dva policajty, což by je mělo pořádně vytočit a přimět k tomu, aby ho s plnou parádou poslali před soud. Pokud si ovšem nemysleli, že pro ně bude cennější na svobodě.

Že je třeba dovede k tomu, kdo rozkuchal tu jeho šlapku. Kdo ví, hergot?

Kdyby ale někdo vystřelil po Olliem, tak by sbíral zuby z podlahy. Pak by si na stanici počkal na obžalobu a přitom by se mu zouvaly boty a nestačil by si držet kalhoty, protože jeho pásek, tkaničky i zbrusu nový kradený rolexky by zabavila služba.

Nebo - a to bylo docela možné - si hoši ze sedmaosmdesátého uvědomili, že mají na krku vraždu a konec služby před sebou. Nechtěli se asi otravovat s prováděním zápisu, pořizováním fotografií do rejstříku, snímáním otisků a předváděním před soud, odkud by ten chlap nakonec stejně mohl klidně vyváznout na svobodu, když by třeba narazil na nějakého útlocitného černého soudce. Lepší je nechat toho feťáka jít, zvlášť proto, že se bude snažit odkrouhnout jinýho feťáka, toho grázla Diaze, což se mu tentokrát možná povede, takže hodně zdaru! Je totiž mnoho věcí v policejní práci, milý Horatio, o kterých se vám ve státě Dánském ani nesnilo.

Ale přesto se Ollie divil.

Až se příště dostane na osmdesátý sedmý revír, tak se zeptá, proč toho negra, co nezákonně držel zbraň, klidně nechali odkráčct. Jo, milí hoši, to by mě fakt zajímalo. Proč?

"Takže Yolanda a Jamal odsud odjeli asi ve tři čtvrtě na deset..."

"Jo."

"A Jamal se vrátil okolo jedenáctý..."

"Jo."

"A odvezl vás do Brillu."

"Přesně tak."

"A byl doma, když jste se vrátila okolo třetí..."

"Bylo spíš tak půl čtvrtý."

"Byl doma?"

"Ano."

"Ale Yolanda vůbec nedorazila."

"Ne. Což je divný."

"Proč je to divný?" zeptal se Ollie.

"Protože volala a povídala, že už je na cestě domů."

"Jo? A kdy to bylo?"

"Asi v půl šestý ráno."

"Sem volala?"

"Jo. Řekla Jamalovi, že zrovna odjíždí ze Stardustu..."

"Ze Stardustu? Dole na Coombes?"

"Jo."

"A povídala, že jede domů?"

"Hned jak chytí nějaký taxík," dodala Carlyle.

A je to, pomyslel si Ollie.

Uniformovaní policisté z hlídkového vozu, kteří u chodníku zastavili taxík se značkou 10-69, si nemysleli, že by to auto bylo kradené nebo něco takového, protože jim bylo výslovně řečeno, že se nejedná o porušení zákona. Proč ale potom dispečer hlásil vysílačkou do všech služebních vozů, aby zastavili a na místě zadrželi taxík s touhle poznávací značkou? Zastavit, zadržet a ohlásit to. Takový byl rozkaz.

Takže taxík zastavili, nechali zajet k chodníku a požádali řidiče o řidičský průkaz. A zatímco jeden z policistů doklady pečlivě prohlížel, jako by šlo přinejmenším o velkou zásilku drog z Kolumbie, druhý vysílačkou zavolal základnu, aby oznámil, že muže s vozem zadrželi, a zeptal se, co mají dělat dál. Dispečer chtěl vědět, kde jsou. Pak jim nařídil, aby se ani nehnu, dokud tam nepřijede detektiv Oliver Weeks z Osmdesátého osmého. Celou tu dobu seděl Max Liebowitz za volantem a měl pěkně nahnáno.

Tohle byla dost pustá část čtvrti Calm's Point. Liebowitz před chvílí nedaleko odsud vysadil dva podezřelé černochoy, kteří, jak se později ukázalo, byli dva makléři, vracející se domů z večírku, kde oslavovali mnohamiliónovou fúzi podniků. Liebowitzovi se v téhle části města ve tři čtvrtě na dvě ráno nelíbilo. A nelíbilo se mu ani to, že ho zastavili dva policajti, mimochodem oba také černoši, zvláště když mu neřekli, o jaký přestupek se jedná. Navíc mu utíkaly peníze, když tu tak stál u chodníku.

Konečně před policejním autem zastavil otlučený chevrolet a z něj vystoupil tlustý chlapík v tenkém rozepnutém zimmniku, z kterého mu vyukovalo pивní břicho. Pod jeho kabátem Liebowitz zahlédl kostkované sportovní sako, také rozepnuté, a křiklavou kravatu, která vypadala, jako by na ní muž měl zbytky všech jídel za poslední týden. Kolébavou chůzí přešel k policejnímu autu, které stále blikalo a svítilo, jako by ještě pořád byly Vánoce. Zaťukal na okénko u řidiče a ukázal mu odznak. Liebowitz viděl, jak se zlatě zaleskl. Takže je to detektiv. Policista za volantem stáhl okénko, ale nevystoupil z vozu. Zdálo se, že tlustý muž je zcela odolný proti chladu. Muselo být minus patnáct, sněžilo a on se nakláněl do okénka, kabát měl rozepnutý jako nějaký exhibicionista a povídal si s těmi dvěma černými policajty.

Konečně řekl něco jako: "Beru si ho" nebo

"Vezmu si ho", poděkoval a zamával jim do noci. Za jejich autem se táhla hustá oblaka kouře.

Ollie přistoupil k taxíku.

"Pan Liebowitz?" zeptal se

"Jo, co se děje?" řekl Liebowitz.

"Nic se neděje, pane Liebowitz. Jsem detektiv Weeks a potřebuju vám položit pár otázek."

"Utíkají mi peníze," poznamenal Liebowitz.

"To mě mrzí, ale jedná se o vraždu, víte."

Liebowitz zbledl.

"Můžu si sednout dovnitř?" zeptal se Ollie.

"Jistě," odpověděl Liebowitz.

"O jakou vraždu se jedná?"

"Vlastně jde o tři vraždy," odpověděl Ollie vesele.

Pak obešel auto, otevřel dveře u sedadla pro spolujezdce, nastoupil a pohodlně se usadil vedle taxametru. Přečetl si registrační štítek na palubní desce a zeptal se:

"Max R. Liebowitz, jo? To R. znamená co?"

"Reuven," vysvětlil Liebowitz.

"Vsadím se, že je to židovský jméno, je to tak?" usmál se Ollie.

Něco v jeho úsměvu prozradilo Liebowitzovi všechno, co o Tlust'ochu Olliem Weeksovi potřeboval vědět. Ne nadarmo ztratil půl rodiny v pecích v Osvětimi.

"Správně, židovský," přikývl.

"Prima," řekl Ollie stále s úsměvem. "Tak mi, Maxi, povězte - naložil jste včera ráno okolo půl šestý u Stardustu jednu mladou dámu?"

"Jak bych si mohl pamatovat, koho jsem včera ráno v půl šestý naložil?"

"Podle záznamů na vašem dispečinku jste měl pro někoho přijet na telefonickou objednávku v půl šestý před Stardust. Je to tak, Maxi?"

"Opravdu si nevzpomínám."

Pomyslel si, že je to pořádně prohnáný policajt.

"Mohl byste trochu ztlumit topení?" požádal ho Ollie. "Máte tu hrozný horko. Nepřipadá vám, že je tu horko?"

Maxe zamrazilo.

Ztlumil topení.

"Byla to blondáta dívka," pokračoval Ollie, "devatenáct let. Měla na sobě černou minisukni, umělý kožíšek, červený.

Nesla si lesklou červenou kabelku. Psaníčko tomu říká. Vzpomínáte si na takovou dívku, Maxi?"

"Myslím, že ano. Jo. Když teď o tom mluvíte."

"Je mrtvá, Maxi."

"To mě mrzí."

"Stejně jako dva další lidi, který možná znala, možná neznala."

Myslím tím, že ti dva jsou mrtví stejně jako ona, ne že by je to mrzelo jako vás. No, možná že je to taky mrzí, když uvážíme, že jsou mrtví. Dva černoši, Maxi. Byli s ní nějaký černoši, když jste ji naložil?"

"Ne, byla sama."

"Tak už si vzpomínáte, jo?"

"Jo."

"Bylo to v půl šestý?"

"Asi tak."

"Podle záznamu na dispečinku to bylo v půl šestý."

"Tak to asi bylo v půl šestý. Protože mi to musíme zapisovat, víte."

"Vím, Maxi. A vysadil jste ji na Ainsley a Severní Jedenáctý, jak to je ve vašich záznamech?"

"Ano, vysadil."

"V kolik hodin?"

"Muselo být okolo šestý."

"To vám trvalo půl hodiny, těch pět kilometrů ze Stardustu na Ainsley a Severní Jedenáctou?"

"Jo."

"Jak to, Maxi? V tuhle ranní hodinu by to přece nemělo trvat dýl než deset patnáct minut."

"Asi musel bejt velký provoz," pokrčil Liebowitz rameny.

"V půl šestý v neděli ráno?"

"No a co, někdy je provoz."

"Takže vy tvrdíte, že byl velký provoz, jo?"

Detektiv se naklonil blíž k Liebowitzovi. Na předním sedadle jako by najednou bylo málo místa. Ten muž vydával hrozný zápach. Liebowitz si pomyslel, že by mu neuškodilo, kdyby se čas od času vykoupal. Někteří lidé tvrdí, že to nepáchne člověk, ale jeho oblečení, oblečení, které nebylo už dlouho v čistírně. Ale jak by mohly šaty začít takhle páchnout, kdyby nepáchla osoba, která je nosí? Liebowitz by se s chutí vsadil, že tenhle chlap se nekoupal od svátku Roš ha-šana, který minulého roku připadl na 24. září. I jeho dech páchl, česnekem a cibulí. A kromě toho, co tu vlastně chce, když taxametr netiká?

"Nepamatuju se, jestli byl provoz, nebo ne," odpověděl. "Vím jenom, že to trvalo tak dlouho, jak to trvalo."

"Půl hodiny, říkáte?"

"Když to trvalo půl hodiny, tak to trvalo půl hodiny," odsekl Liebowitz. "A teď poslouchejte, detektive. Já pracuju, musím si vydělávat na živobytí. Jestli o tý holce chcete něco vědět, tak se ptejte. Jinak mě nechte, ať se zase pustím do práce."

"Jasně," přikývl Ollie. "Věděl jste, že to byla prostitutka?"

"Ne, to jsem nevěděl," lhal Liebowitz. "Pověděla mi, že je tanečnice a zpěvačka, že vystupuje polonahá."

"Maxi, moc by mě zajímalo, jestli jste ji náhodou nevysadil u Saint Sabu..."

"Ne, já..."

"...místo na Ainsley a Severní Jedenácté. Neviděl jste ji vcházet do postranní uličky na Saint Sabu?"

"Ne."

"Protože tam ji našli mrtvou, v té uličce, víte. A my uvažujeme, jestli ji opravdu přepadli, oloupili a zabili ty dva černý hajzlové, nebo jestli to byl nějaký jiný grázl. Tohle je vážná věc, Maxi."

"To je mi jasný."

"Takže jestli jste ji vysadil na nějakým jiným místě, než stojí ve vašich záznamech..."

"Ne."

"Nebo jestli chtěla někde zastavit cestou, aby si koupila drogy..."

"Ne, to ne!"

"Protože u sebe měla deset lahvíček jumba."

"Já nevím, co to je, lahvička jumba."

"Crack, Maxi. V lahvičce s červeným uzávěrem."

"Nikde jinde jsem jí nezastavoval. Jen jsem ji odvezl na Ainsley a Severní Jedenáctou."

"Ani na minutku?"

"Ani na deset vteřin."

"Tak proč vám to trvalo tak dlouho, těch pět kilometrů, Maxi?"

V taxíku se rozhostilo ticho.

"Maxi, vy mi lžete!"

"Proč bych vám lhal?"

"No, to já nevím. Co myslíte vy, Maxi?"

Venku na ulici zahoukala do noci siréna sanitky. Liebowitz mlčel a Ollie čekal. Zvuk sirény splýval s nočními zvuky města, s tou nemelodickou hudbou, která co chvíli sílila, pak zase utichala, zvedala se a slábla, podobná nepravidelnému tepu obrovské metropole. Ollie pořád čekal.

"Maxi," zopakoval.

"Tak dobře... Mezi tou dívkou a mnou byl určitý vztah, rozumíte?"

"Myslíte příbuzenský?" dělал Ollie schválně hloupého.

Liebowitz si odkašlal.

"Ne, víte, my jsme měli spolu... My jsme byli..."
"Stejnýho vyznání?"
"Ne, šlo o sex," zašeptal Liebowitz.
"O sex?"
"Ano."
"Chcete tím říct, že jste s ní měl styk, Maxi?"
"Ne, to ne."
"Jak to teda myslíte, Maxi?" "Říká se tomu... ehm... felace."
"Aha."
"Proto nám ta cesta trvala tak dlouho."
"Aha."
"Já už nejsem žádný mladík, víte."
"Chápu."
"Chvilí to trvá."
"Chápu. Maxi, víte, že bych vás za to mohl zavřít? Víte to, Maxi?"
"Vím."
"Udělal jste velkou hloupost, Maxi. Mohl jste chytit AIDS. Víte to, Maxi?"
"Prosím vás, to mi ani neříkejte."
"To bylo nebezpečný, Maxi."
"Já vím, já vím."
"No, ale tím se všechno vysvětluje."
"Ano."
"Že jste pět kilometrů jeli půl hodiny."
"Ano."
"A opravdu jste ji pak vysadil na Ainsley a Severní Jedenáctý? Je to tak?"
"No vážně."
"Žádná zastávka cestou?"
"No, to ano. Zastavil jsem u chodníku, když... m... to dělala."
"Kde?"
"Nepamatuju se. Byla to temná ulice. Vybral jsem ulici, která mi připadala temná."
"A pak jste jeli přímo do Ainsley a Severní Jedenácté, je to tak?"
"Ano. Vysadil jsem ji u chodníku."
"A kam potom šla, to jste si náhodou nevšiml?"
"Ne, to ne. Myslím si, že odešla s těma lidma, co tam na ni čekali."
"Cože?" zeptal se Ollie.
"Čekali tam na ni nějaký lidi."
"Kdo? Co to bylo za lidi?"
"Tři bílí kluci a jeden černoch."
"Povězte mi, jak vypadali," řekl Ollie.

Vedoucí noční směny v hotelu Powell dal Priscille adresy a telefonní čísla recepčního i vrátného, kteří byli ve službě, když ten vysoký blondák přinesl obálku s klíčem ke schránce. Dopis byl doručen něco po jedenácté v neděli dopoledne, teď bylo pár minut před druhou v pondělí ráno.

Priscille však připadalo, že nový den nenastane, dokud nepůjde spát a zase se nevzbudí.

Jenže tento názor nesdílel James Logan, který ve čtvrt na dvě už spal.

V tu dobu mu Priscilla zavolala a oznámila mu, že za ním jede. Když potom v jednu padesát osm zazvonila u jeho dveří, znovu ho vytáhla z postele. Logan zaklel, vstal, přes pyžamo si oblékl župan a s brčením se vydal ke dveřím. Každému jinému by dokázal přesně říct, kam má v tuhle noční hodinu jít, ale slečna Stetsonová byla umělkyně, která do pokladny hotelové kavárny přinášela spousty peněz. Nasadil tedy falešný úsměv, otevřel dveře a přivítal ji, jako by to byla princezna Diana, které se skutečně trochu podobala.

Logan byl homosexuál.

Kdyby věděl, že si Priscilla sebou přivede dva muže (jeden z nich vůbec nevypadal špatně), tak by se učesal. Ale teď tu stál ve dveřích v odřeném županu, ve zmačkaném proužkovaném pyžamu a na nohou měl ošlapané pantofle. S nepřesvědčivým úsměvem přichází pozval, ať jdou dál.

Všichni vstoupili. Logan jim nabídl něco k pití. Ten pohledný (jmenoval se Georgie?) řekl, že by mu nevadila sklenka skotské, jestli Logan nějakou má. To je radost, pomyslel si Logan a nalil mu skotskou. Ten druhý, Tony, prohlásil, že to zvážil a že by mu taky nevadila trocha skotské. Logan nalil další sklenici. S trochou sodovky, prosím, řekl Tony. Logan došel do lednice pro láhev sodovky. Už se to začíná rozjíždět jako normální večírek, jenže ve dvě hodiny ráno. Navíc na něj v ložnici čeká černý kluk jménem Darryl.

"Chtěla bych vědět všechno o tom muži, který mi dneska ráno přinesl ten dopis," začala Priscilla.

"Včera ráno," opravil ji Logan, protože pro něj už to bylo včera.

On přece už spal a pak se vzbudil. Přesněji řečeno, probudila ho Priscilla.

"Pověděl vám, jak se jmenuje?" zajímala se Priscilla.

"Už jste se mě na to ptala včera ráno," prohlásil Logan. "Ne, nepředstavil se."

"Co přesně říkal?"

"Povídal, že chce mít jistotu, že dopis bude doručen do vašeho apartmá."

"Řekl apartmá?"

"Ano."

"Ne pokoj?"

"Doslova řekl apartmá."

"Takže ví, že tam mám apartmá," otočila se Priscilla na Georgieho.

Georgie moudře přikývl a napil se skotské. Měl jedinou starost - aby nikdy nezjistila, kdo ten vysoký blondák je. Blondák by jí totiž sdělil, že když obálku nechával ve schránce, byla hodně tlustá. A je otázka, jestli Priscilla bude věřit nějakému vysokému blondatému cizinci, nebo dvěma Italům, kteří vypadají, jako by právě vystoupili z lodi z Neapole. Podle Georgieho zkušeností blondaté ženské vždycky spíš věří blondatým mužům než snědým Taliánům. Takže by se jich nejspíš hned zeptala, jak to, že je teď obálka tak vyhublá. A než by řekl italsky švec, obvinila by je, že jí ukradli těch podělaných devadesát pět táců. Jenom proto, že jsou Italové! Páni!

"Povězte mi, jak vypadal," požádala Logana Priscilla.

"Vysoký blondák."

"Jak vysoký?"

"Tak metr osmdesát osm."

"Byl to podle vás opravdu blondák nebo byl spíš špinavě blond?"

"Spíš špinavě blond."

"Jako Robert Redford?"

"Ne tak blondatý. Redford se odbarvuje, to bych se vsadil."

"Tak dobře, špinavý blondák, jo?"

"Popelavě blond, bych řekl. Vlastně jinak, ale vypadal jak Redford."

"Robert Redford že doručil tu obálku?" zeptal se Tony užasle.

"Ne, to ne. Jenom se Redfordovi podobal. Až na ten přízvuk."

"Jaký přízvuk?"

"Už jsem vám to říkal. Měl takový silný přízvuk."

"Ruský?"

"Já opravdu nevím. V tomhle městě člověk potkává tolik různých cizinců."

"Co měl na sobě?"

"Tmavě modrý kabát."

"Čepici?"

"Žádnou neměl."

"A šálu?"

"Tu měl, červenou."

"Rukavice?"

"Ne."

"Jakou měl barvu bot?"

"Stál jsem za pultem, neviděl jsem mu na ně."

"Měl vousy nebo bradku?"

"Byl hladce oholený."

Priscilla nevěděla, že v noci, kdy byla zavražděna její babička, policisté kladli naprosto stejné otázky Gregorymu Turnerovi. A samozřejmě neměla ani tušení, že Gregory Turner, Světlanin soused, jim poskytl naprosto stejný popis.

"Vzpomínáte si ještě na něco?"

Čím dál tím víc to připomínalo policejní výslech. Možná se minula povoláním.

"No, víte... Asi to bude znít divně..., " začal Logan.

"Ano?"

"Páchl rybama."

"Jak to myslíte?"

"Když mi přes stůl podal obálku, ucítil jsem z jeho ruky takový slabý závan rybiny."

"Rybiny?"

"Hmm."

"Jamesi?" ozval se hlas z ložnice.

"Ano, Darylle?"

"To tam budeš celou noc, ty protivo?"

"Myslím, že už jsme skončili," zavolal na něj Logan.

Na vysvětlenou dodal: "Můj bratranec ze Seattlu."

Georgie pozvedl obočí.

Protože tentokrát nemohli najít Kovboje Palaciose a opravdu neměli chuť jednat s Fats Donnerem, zavolali třetímu muži z jejich triumvirátu spolehlivých informátorů, Dannymu Gimpovi. Danny neměl na rozdíl od většiny dobrých informátorů u policistů žádný škraloup. Nevěděli na něj nic, za co by ho mohli zavířit. Nebo pokud na něj někdy něco věděli, tak už zapomněli, co to hergot bylo. Danny byl prostě obchodník, nic víc, spolehlivý dodavatel důležitých informací, který se těšil důvěře podsvětí, protože se o něm povíдалo, že je bývalý trestanec, což byla pravda. Pravda však nebyla, že ho postřelili během jedné velké přestřelky gangů a že od té doby kulhá. Danny kulhal, protože měl jako

dítě obrnu, ale to nikdo netušil. Pohádka o tom, že byl kdysi postřelen, mu však dodávala prestiž, kterou pro obchod s informacemi považoval za zásadní. Dokonce i Carella, který byl sám jednou nebo dvakrát postřelen, zapomněl, že Dannyho historka o zranění v přestřelce je výmysl.

"Všiml jste si, že většina případů, na kterých společně pracujeme, se odehrává v zimě?" zeptal se Danny.

"Už to tak vypadá."

"Není to divný?" poznamenal Danny. "Možná je to proto, že tak nenávidím zimu. Taky tak nenávidíte zimu?"

"Není to zrovna moje oblíbené období," řekl Carella.

Seděl za volantem policejního sedanu a vezl Dannyho a Hawese do nočního bistra na Stemu. Přestalo sněžit a oni spěchali, aby pokročili v tomhle zatraceném případě. Ale Danny byl tak trochu primadona a nechtěl, aby s ním zacházeli jako s nějakým laciným donašečem, který své informace předává v postranních uličkách nebo policejních vozech. Hawes seděl vzadu. Jeho se Danny na oblíbené roční období nezeptal, protože Hawese opravdu neměl rád. Nevěděl proč. Možná za tím vězel ten bílý pramen v Hawesových vlasech. Nebo mu možná vadil lehký náznak bostonského dialektu v Hawesově řeči, podobně mluvili ty hajzlové Kennedyové. Ať už to bylo cokoli, v hovoru se Danny většinou obracel na Carellu.

V bistro seděli sotva tři čtyři lidé, ale Danny si místnost prohlížel jako špión, který hodlá obchodovat s atomovým tajemstvím. Nechtěl, aby ho někdo viděl, jak hovoří s policajty, a tak si vybral box až vzadu a sedl si čelem ke dveřím bistra. Vlasy měl prošedivělé a vypadal mnohem statnější, než ve skutečnosti byl - díky mnoha vrstvám oblečení, které měl na sobě. Danny uchopil svůj šálek s kávou oběma rukama a upíjel z něj jako o život, jako by mu jej přinesl sám Svátý Bernard a zachránil ho tak před sněhovou bouří. Noha ho bolela. Řekl Carellovi, že ho bolí vždycky, když sněží. Nebo prší. Ostatně, i když svítí slunce. Ta pitomá noha ho bolí pořád.

Carella mu sdělil, o co jim jde.

"Teď v neděli večer žádný kohoutí zápasy nejsou," vysvětloval Danny.

Ani on se dnes ještě nedostal do postele, takže i pro něj byla zatím pořád neděle.

"Kohoutí zápasy se konají v sobotu večer, v různých částech města, většinou ve španělských čtvrtích. Ale v neděli večer se nepořádají."

"A co v pátek večer?"

"Někdy. Když se ví, že by mohl být záťah. Tak se prostě změní místo konání i den. Ale obvykle je to v sobotu večer."

"Jde nám o pátek."

"Tenhle pátek?"

"Ano."

"Možná se něco konalo. Musel bych si zavolat."

"Dobře, tak si zavolejte."

"To myslíte teď? Jsou dvě ráno."

"Vyšetřujeme vraždu," řekl Carella.

"Co mám s váma dělat?" povzdechl si Danny. "Tak mě aspoň nechte dopít si kafe. Nesnáším budit lidi uprostřed noci."

Carella pokrčil rameny, jako by chtěl říct: Chceš být informátor nebo si chceš hrát na ohleduplného dobráka?

Danny si dal se svou kávou na čas. Pak se zvedl od stolu a dokulhal k telefonnímu automatu na zdi vedle pánského záchodu. Pozorovali ho, jak vytáčí číslo.

"Nemá mě rád," poznamenal Hawes.

"Ne, má tě rád," odporoval mu Carella.

"Povídám ti, že nemá!"

"Za mnou přišel do nemocnice, když mě postřelili," prohodil Carella.

"Možná bych se taky měl nechat postřelit, co?"

"Ty máš teda řeči."

Popijeli kávu. Do bistra vešli dva muži v zimních pracovních kombinézách a sedli si na stoličky k baru. Na ulici stály u chodníku jejich oranžové pluhy. Na obloze svítily hvězdy. Všechno venku bylo černé, kromě těch dvou oranžových plužů. Danny se dovolal. Naklonil se těsně k mluvítce, hovořil, přikyvoval, dokonce gestikuloval. Asi o pět minut později se dokulhal zpět ke stolu.

"Bude vás to něco stát," prohlásil.

"Kolik?" zeptal se Hawes.

"Dvě kila pro mě a tři kila pro toho chlapa, ke kterému vás pošlu."

"Kdo to je?"

"Chlap, který se v pátek zúčastnil kohoutích zápasů v Riverheadu."

Něco se taky mělo konat v Bethtownu, ale bylo to zrušený. Žije tam spousta Asijců - tohle totiž není jen španělská záležitost, víte?"

"Kde v Riverheadu?" zeptal se Hawes.

"Nejdřív prachy," řekl Danny a výmluvným gestem zamnul palcem o ukazovák.

Hawes se podíval na Carellu. Carella přikývl. Hawes vytáhl peněženku a vyndal z ní dvě stodolarovky. Danny si peníze vzal.

"Gracias, vezmu vás tam a představím vás Luisovi. Vlastně jsem překvapenější, že o tom ještě nevíte."

"Jak to?" zeptal se Carella.

"V pátek tam udělali záťah. To je taky jedinej důvod, proč je s váma Luis ochotnej mluvit."

Ramon Morteno byl vrátný, který měl službu v hotelu Powell v neděli ráno, když přišel ten vysoký blondák s obálkou.

Zavolali mu do klubu Durando, a když se tam ve tři čtvrtě na tři dostali, právě se chystal odejít domů. Ramon byl muzikant. Ve dne pracoval v hotelu, aby mohl platit účty, ale miloval svůj tenorsaxofon a hrál na něj, kdykoliv se mu naskytla nějaká příležitost. Svěřil se Priscille, o níž věděl, že je kolegyně, že v Durangu teď hraje už tři noci za sebou. Doufal, že se z toho stane stále angažmá. Je to mexický klub a hrají tam staré osvědčené kousky jako "El Jarabe de la Botella" a "La Chachalaca" a stále populární a sentimentální "Cielito Lindo", ale příležitostně se jim sejde jazzovější publikum, a tak se můžou trochu odvázat a zahrát si pořádný jazz s latinskými rytmy. Když nehraje v Durangu, jezdí po svatbách, výročních večírcích, večírcích na oslavu narozenin...

"Patnácté narozeniny jsou u dívky ve španělské kultuře velkou událostí..." ... a všude možně, kde se co naskytne. Před pár týdny dokonce hrál na oslavě obřadu bar micva.

To je teda fakt děsně zajímavý, pomyslel si otráveně Georgie.

Ramon vyprávěl, že se k tenorsaxofonu dostal zvláštním způsobem. Dříve hrával na altku, což je nástroj, který se mnohem víc hodí k jeho postavě, protože Ramon měří jenom metr osmašedesát. Tenkrát hrál v kapele, kde měli čtyři saxofony. Ten kluk, co hrál na tenor, byl vysokej, měl aspoň tak metr devadesát pět, což se hodilo, protože tenor je celkem dost velkej. Sice ne tak velkej jako bassaxofon, ale nástroj je to mohutnej, rozumíte?

Jednoho dne si během zkoušky jen tak z legrace saxofony vyměnili a zjistili, že jim to takhle vyhovuje mnohem víc.

Ramon si zamiloval tenorsaxofon, který byl málem větší než on, a tomu vysokému klukovi zase seděla menší altka, která v jeho ruce vypadala jako dětská hračka.

Koho to sakra zajímá? pomyslel si Georgie.

"A co včera ráno?" přerušila Ramonův monolog Priscilla.

"No jo," řekl Ramon a jeho hlas zazněl trochu uraženě. "Co chcete vědět?"

"Vysoký blondák v tmavomodrém kabátě s červenou šálou. Přišel okolo jedenácté a za pár minut odešel. Viděl jste ho?"

"Když přišel, tak ne," zabručel Ramon.

Georgieho napadlo, že se nejspíš vážně urazil. Asi mu nejde do hlavy, že ta jeho pitomá historka o velkém chlapovi, co hraje na malej saxofon, a o malým chlapovi, co hraje na velkej, tady v tom zatraceným městě neohromuje dav. Jdi se vycpat, pomyslel si Georgie. Ale hlavně neříkej nic, co by ji dovedlo k tomu blondákovi.

"Kdy jste ho teda viděl?" pokračovala Priscilla.

"No, když odcházel. Požádal mě, abych mu sehnal taxík."

"Jak mluvil?"

"Jak to myslíte?"

"Měl přízvuk?"

"Jo, to jo. Měl."

"Byl to španělský přízvuk?"

"Ne. To určitě ne."

"Španělsky s vámi teda nemluvil?"

"Ne. Anglicky. Ale s přízvukem, jak říkáte."

"Ruským?"

"Možná italským. Nejsem si jistý."

"A sehnal jste mu ten taxík?"

"Jo."

"Víte, kam jel?"

"To náhodou vím," přikývl Ramon.

Všichni bez dechu čekali.

Ten chlap nás ale napíná, pomyslel si Georgie.

"Vrátní v Powellu jsou vyškolení, aby se zeptali hostů, kam chtějí jet, a předali tuto informaci taxikářům," řekl Ramon, jako by citoval z hotelové brožury. "Mezi našimi hosty je mnoho cizinců. Mají adresu napsanou na kousku papíru a většinou ani netuší, kde by to mohlo být. Například Japonci nebo Arabové. Nebo Němci. Snažíme se jim pomáhat. Je to zdvořilost," dodal, "pomáhat těmhle lidem, co sotva mluví anglicky."

Ale tenhle blondák přece anglicky mluvil, pomyslel si Georgie.

"Tak kam jel?" zeptala se Priscilla netrpělivě.

Georgie doufal, že si Ramon nevzpomene.

"Pamatuju si to, protože jsem tam jednou hrál."

"Kam jel?" trvala na svém Priscilla.

"Do podniku, kterej se jmenuje Juice Bar. Je to takovej klub na Harris Avenue. V Riverheadu. Blízko divadla Alhambra."

V půl třetí ráno čekal Luis Villada před divadlem Alhambra, až přijede Danny Gimp se dvěma detektivy. Danny Luise detektivům představil a pak prohlásil, že jeho služby už jistě nebudou potřebovat.

Mávl na taxík a vydal se směrem do centra. Ani se neotočil, aby jim věnoval jediný pohled. Hawes se jen utvrdil v tom, že ten muž ho prostě nemá rád.

Luis si oba detektivy prohlédl.

Vůbec se nebál prozradit jim všechno, co chtěli vědět o páteční noci, protože to už přece věděl každý policajt ve městě.

Nebo přinejmenším každý policista z pohotovostního oddílu, každý policajt z osmdesátého třetího revíru a každý policajt z riverheadského zvláštního oddílu, nemluvě o dvaceti agentech z ASOZu, což, jak mnoho japonských,

německých nebo arabských turistů neví, je zkratka pro Americký spolek na ochranu zvířat. Jako kdyby na kohoutích zápasech docházelo k týrání zvířat!

Kromě toho už mu nikdo nemohl přišít víc, než dostal. Zápasů se zúčastnil pouze jako divák, ale byl zatčen za krutost ke zvířatům, to byl jeden bod obžaloby. Druhým bodem obžaloby byla účast na zakázaných kohoutích zápasech.

"Nechali nás v divadle přes noc," vyprávěl. "Sepisovali protokoly."

Ani stopa po nějakém přízvuku. Carella si pomyslel, že je to další Portorikánec třetí generace.

"Pustili nás, až když nám oznámili data soudního přelíčení. Musím tam jít osmadvacátýho února."

Podíval se policistům přímo do očí.

"Danny říkal, že pro mě něco máte."

Hawes mu podal obálku.

Luis se neobtěžoval tím, že by obálku aspoň otevřel, natož aby počítal, kolik v ní je. Hele, kdyby člověk nemohl věřit poldům, tak komu už. Ha, ha, ha. Strčil obálku do kapsy a odvedl je dlouhou temnou uličkou páchnoucí močí až k zadnímu traktu divadla, kde, jak jim sdělil, v pátek policie vyrazila dveře. Takže zamčeno tam nebude. Nepřekvapilo je, že dveře byly úplně rozbité. Nad nimi visel nápis "Policejní vyšetřování - zákaz vstupu", který měl odradit každého, kdo by chtěl dovnitř, když mu v tom nemohly zabránit dveře. Ale Luis věřil tomu, že policejní zákazy jsou na světě od toho, aby byly ignorovány, a tak překročil trosky spodní části dveří a vešel do tmy ještě temnější, než byla ta venku.

Detektivové se vydali za ním. Hawes vytáhl baterku.

"Mejor," řekl Luis.

Hawes posvítíl baterkou kolem.

Vydali se dál do nitra divadla.

Luis začal vyprávět.

Vypadalo to, jako by dostal přinejmenším čtyřmilionovou zálohu za reportáž o významné sportovní události, a ne tři sta dolarů za informace o všem, co viděl a slyšel té páteční noci. Mluvil zaujatě jako očité svědek nějaké velké katastrofy, třeba zemětřesení, laviny nebo havárie letadla.

Začal tím, že popsal celou scénu, vzrušenou atmosféru toho večera, svou čistou radost z toho, že se mohl zúčastnit takové báječné události. Vzal si baterku, kterou mu Carella podal, a vedl je opuštěným sálem, který sloužil jako aréna. Tam, kde kdysi stála vypořádkovaná sedadla, teď byly bariéry obklopující ring potažený kobercem. Na koberci byly skvrny zaschlé krve.

"Zástěny jsou na kolečkách," vysvětloval Luis. "Když se tu objeví policie, pořadatelé je odsunou a místo nich natáhnou provazy, aby to vypadalo, že probíhá boxerský zápas. Vzadu v kanceláři mají připravený dva chlápky v boxerských trenýrkách a rukavicích. Hlídku spustí zvukový poplach, zástěny se odsunou a boxeři v ringu mlátějí jeden do druhého, všechno je hezký a legální. Kohoutí zápasy by stejně neměly být nezákonné. V některých státech to je povolený, víte? V Louisianě, Oklahomě... ty další dva jsem zapomněl. Celkem je to legální ve čtyřech státech. Tak proč by to tady mělo být proti zákonu? Farmáři na jihu si klidně chodí na kohoutí zápasy, ale tady, v tomhle "civilizovaném" městě je to proti zákonům. Do háje! Já jdu na zápas, abych se pobavil, a najednou jsem obžalovaný podle dvou paragrafů. Za každý z nich můžu jít na rok do basy. Za co? Jaký zločin jsem spáchal? Byla to jen taková společenská událost."

Společenská událost, jak jim vyprávěl, začala v pátek v devět hodin večer. V tu dobu se tady shromáždilo asi dvě stě padesát diváků, tady v tomhle divadle na Harris Avenue v Harnsville, v jedné z částí Riverheadu - ulice i čtvrt' jsou pojmenované po jednom významném městském radním z dávných dob. Zápasy se původně měly konat v sobotu večer na jiném místě, ale někdo tuhle informaci předal policii, a tak organizátoři změnili datum i místo konání - i když, jak se později ukázalo, tohle někdo práskl policii taky.

Šlo o důležitou událost, protože to byl první zápas sezóny, která začíná v lednu a trvá až do července. Během těchto měsíců kohouti nepelichají. Když ztrácejí peří, jsou snadno zranitelní a neschopní boje...

"Viděli jste ten film Ptáci?" zeptal se Luis. "Ve filmu je jedna pasáž, kde ta holka říká, že když ptáci pelichají, získávají výraz zpráskaného psa. To teda Hitchcock napsal dost divně. Protože jak by pták mohl mít výraz zpráskaného psa?" Carella udiveně zavrtěl hlavou.

"No, to je jedno. Po prázdninách se konala jen jediná akce a pak přišla tahle páteční, která se teda měla konat až v sobotu. Ale pořadatelé prodali spoustu lístků předem, a tak se prostě jen lidem dalo vědět, že se změnilo datum a že místo v atletickém klubu na Dover Plains to bude probíhat tady v Alhambře na Harris Avenue. Lístky stály... " ... dvacet dolarů, což je prakticky zadarmo. Pořadatelé totiž nepočítají s tím, že by vydělali hodně peněz na vstupném. Vždyť kolik je dvacetkrát dvě stě padesát? Pět tisíc. Co to je? Opravdové peníze se vydělají na prodeji jídla a alkoholu. A samozřejmě na sázkách. Na každý souboj jsou vsazeny tisíce dolarů. Během typického tříhodinového programu se uskuteční dvacet až třicet zápasů, záleží to na délce jednotlivých klání. Průměrný zápas trvá tak patnáct minut, ale některé končí už za pět minut a jiné - ty jsou mezi obecně nejpobulárnější - mohou trvat půl hodiny nebo i čtyřicet minut. To se kohouti v zuřivém šílenství doslova rozsápu na kusy.

V budově naproti Alhambře je velké parkoviště. Tam si účastníci nechávají auta, skrytá před zvědavými očima policie. Jenže tehle pátek byla všechna bezpečnostní opatření málo platná, protože policajti měli zaplacené informátory a připravovali obrovskou razii ještě dřív, než vůbec přijela první auta s diváky. Uvnitř sálu panovala druhá, přátelská atmosféra, připomínající staré časy tady na ostrově, kdy kohoutí zápasy ještě byly sportem gentlemanů. Luis vzpomínal, že viděl první zápas, když mu bylo sedm let. Jeho otec choval kohouty a Luis má v živé paměti, jak je krmil podle zvláštní diety, která sestávala ze syrového masa a vajec.

Doplňoval ji vitamíny, které posilovaly vytrvalost a sílu ptáků. Teď místní chovatelé platí někdy tři až čtyři tisíce měsíčně za to, že své šampióny skrývají na tajných farmách v okolních státech. Jsou to draví ptáci, někteří z nich stojí

pět nebo deset tisíc dolarů.

"Je to sport pro gentlemany," opakoval Luis.

Popíjejí rum u baru, jedí cuchifritos, hovoří svým rodným jazykem.

Tak si návštěvníci - převážně muži, ale tu a tam člověk zahlédne i pěknou temnookou tmavovlásku, pro tuto příležitost elegantně oblečenou - vychutnávají chvíle naprostého souznění a radostné pohody. Někdejší divadelním sálem by klidně mohl vát tropický vánek, člověk málem slyší šumění palmového listí venku, hučení moře a šplouchání vln na bílém písku pláže. Jako by na okamžik dostali milost - tihle lidé vytržení ze svého prostředí, kteří se v tomhle městě většinou musejí cítit jako cizinci.

Zápasy jsou zuřivé, je to boj na život a na smrt. Jde o krvavý sport.

Kohouti jsou kříženi s bažanty, aby se posílily jejich nejagresivnější povahové rysy. Jsou krmeni steroidy, aby jim zmohutněla svalová tkáň, a dávají se jim různé drogy, aby znecitlivěli vůči bolesti. Lidé jim nasadí kovové ostruhy a pak je přemístí do kobercem vystlaného zápasistiště, aby tam zabíjeli nebo se nechali zabít. V Indii, kde se tento sport těší velké popularitě, kohouti zápasí bez ostruh. K tomu, aby trhali a ničili, používají jen své vlastní drápy. Na Portoriku chovatelé kohoutů na nohy připevňují dlouhý plastický nástroj, který se podobá látači jehle. Tady ve městě se používá takzvaný sekáč. Je to ocelový břit ostrý jako žiletka. Tyto ostruhy se kohoutům připevňují na obě nohy. Touto zbraní se vzájemně zabíjejí a zohavují.

Luis sám nesnese pohled na poslední momenty zápasu, kdy nadopovaní kohouti trhají a sápu jeden druhého svými kovovými drápy, peří jen létá, dav volá po krvi. Většinou to dopadne tak, že se kohouti zabijí navzájem.

"Je to smutné," vyprávěl Luis. "Nikdo se nedívá rád na zraněná zvířata. Tohle je sport gentlemanů."

Policie, která v pátek v 11:27 provedla v divadle razii, zjevně tento názor nesdílela. Kapitán Arthur Forsythe mladší, vedoucí zvláštní pohotovostní jednotky, která řídila celou operaci, později sdělil tisku, že vynucený souboj těchto ptáků není nic jiného než barbarský, zločinný akt, který musel být zakázán, aby se toto město mohlo nazývat civilizovaným.

Jeho muži zajistili dvě hlídky u vchodu, dali jim pouta a odvedli je, než mohly spustit poplach. Pak vešli dovnitř (měli neprůstřelné vesty a samopaly) následováni policisty z osmdesátého třetího revíru, příslušníky zvláštního oddílu a členy ASOZu.

"Organizátoři používají kamery a hlídací psy," mračil se Luis.

"Nechápu, jak se poldové dostali dovnitř tak snadno a rychle."

Ale i tak, než se policie dostala k ringu, organizátoři celé akce uprchli přes střechy okolních domů a únikovými tunely, z nichž jeden ústí na Harris Avenue a druhý v salónu krásy sousedícím s garážemi. Policie chytila jen jednoho z pořadatelů, muže jménem Fuentes, který byl obviněn ze dvou zločinů.

"Tohle by se nemělo dít," vrtěl Luis hlavou. "I králové a císaři pořádali kohoutí zápasy, víte o tom? Dokonce i americký prezident!"

Thomas Jefferson! George Washington! Otec národa, nemám pravdu? Rád se díval na kohoutí zápasy. Tohle je hřích, co se dneska děje. Trestat lidi, který baví sport. A tohle přece je sport, jako že je pánbůh nade mnou!"

Ve své zprávě pro velitele policie Forsythe uvedl, že na ulici za divadlem jeho muži našli dvacet pět zakrvácených kohoutů. Všichni měli kovové ostruhy. Dvacet z nich bylo mrtvých a zbytek se zmítal v agonii. V zákulisí objevili policisté z osmdesátého třetího dalších čtyřicet kohoutů v klecích. Přes hlavy měli pytle, aby zůstali v klidu a tmě, než budou vrženi do ringu.

"Ty ptáci pocházejí ze všech možných míst," vyprávěl Luis. "Z Floridy, z Pennsylvanie, z Connecticutu i z Washingtonu D.C. Některý chovatelé přivezli své kohouty až ze San Juanu a z Ponce! Lidi, to byla velká událost! Do ringu přišli kohouti odevšad! Jako příjždějí toreadoři!"

"Nevšiml jste si náhodou černé limuzíny?" chtěl vědět Carella. Jak chce ten chlap hergot srovnávat kohouty s toreadory? pomyslel si přitom.

"Jistě," přikývl Luis.

"Co to bylo za limuzínu?" zeptal se Carella ihned.

"Cadillac."

"Kde jste ho viděl?"

"Za divadlem. Když jsem přicházel od garáží. U těch dveří, co jsme jima vešli. Tudy nosej chovatelé své kohouty dovnitř. Vchod pro herce se tomu myslím říká. Jsou to ty dveře s cedulí od policajtů. Tam jsem ten auták viděl."

"A vy jste si všiml, jak nějaký chovatel vytahuje z černého cadillacu slepici, je to tak?"

"Ne slepici. Kohouta! Kohouta vycvičeného na zápasy."

"A ten chovatel ho přivezl v cadillacu, je to tak?"

"To je pravda. Vytáhl ho ze zadního sedadla."

"V kleci nebo v něčem takovém?"

"V kleci ne. Akorát měl na sobě povlak. Koukaly mu jenom nohy."

"Ale vy toho chovatele asi neznáte, nebo ano?"

"Ne osobně."

"A jak teda?"

"Zjistil jsem si jeho jméno."

"Promiňte, cože jste udělal?"

"Na seznamu šampiónů."

"Na seznamu šampiónů?"

"Jo, u každého kohouta bejvá na seznamu uvedený jméno chovatele. Poznal jsem toho chlapa, když svého kohouta

přinesl do ringu. Pamatoval jsem si, že ho přivezl v cadillacu. Napadlo mě, že to asi bude nějaká velká hvězda, když se vozí v limuzíně. Tak jsem si vyhledal jeho jméno na seznamu šampiónů."

"A jak se jmenoval?" zeptal se Carella a zadržel dech.

"José Santiago," odpověděl Luis.

11

Priscilla a chlapci ten klub nemohli najít.

Jejich taxík jezdil pořád sem a tampo Harris Avenue. Okolo ztemnělého vchodu do Alhambry projeli tolikrát, že to ani nepočítali. Když vchod Alhambry míjeli naposledy, nastupovali tam do auta dva muži v zimmících, oba bez čepice, jeden z nich byl zrzavý. Priscille připadali povědomí, ale když natáhla krk, aby se na ně lépe podívala přes zamlžené zadní okénko, dveře auta se za nimi s prasknutím zavřely. Na chodníku zůstal stát nějaký třetí muž. Byl drobnější, měl na sobě krátký venkovský kabát a sledoval, jak auto odjíždí.

"Zacouvejte," přikázala Priscilla taxikáři.

"Nehodlám tady strávit celou noc hledáním nějakýho pitomýho klubu," odpověděl taxikář.

"Jenom zacouvejte, buďte tak laskavej," trvala na svém. "Než ten chlap zmizí taky."

Taxikář zařadil zpátečku a pomalu začal couvat směrem k Luisovi Villadovi, který s rukama v kapsách odcházel od Alhambry. Takhle brzy ráno a v téhle čtvrti nevěstí auto, které k vám zničehožnic začne couvat, nic dobrého. Kdyby se nejednalo o taxík, ale o nějaký jiný automobil, Luis by utíkal jako o závod. I tak byl ostražitý, dokud nespátril na zadním sedadle blondýnu. Stahovala okénko a vyklonila se z vozu.

"Promiňte," zavolala na něj.

Stál na chodníku na místě, ani se nepohnul blíž k taxíku, protože si všiml, že s blondýnou sedí v autě dva muži. Oba měli klobouk. Nevěřil mužům, kteří nosí klobouky.

"No?" ozval se.

"Neznáte tady klub Juice Bar?"

"No a?"

"Víte, kde to je?"

"No."

"Mohl byste nám, prosím vás, poradit, jak ho najdeme?"

"Není to označený."

"My ale nemůžeme najít ani číslo domu."

"Tady jsou na polovině domů čísla pryč."

"Mělo by to být Harris Avenue 1712."

"Je to támhle v tom bloku."

Vytáhl pravou ruku z kapsy, a ukázal před sebe.

"Mezi čistírnou a carniceríou. Ty asi taky nemají čísla."

"Děkuju vám mockrát."

"De nada," odpověděl, dal si ruku zpět do kapsy a vydal, směrem k domovu.

Na dalším rohu byl přepaden.

Lupič bez klobouku mu ukradl hodinky, peněženku a obálku se třemi sty dolary, které mu detektivové zaplatili za poskytnuté informace a za čas, který s nimi strávil.

V tomhle městě se alkoholické nápoje mohou podávat legálně do čtyř hodin ráno, ale pokoutní kluby fungují až do východu slunce, kdy se všichni upíří vracejí do svých rakví. V Juice Baru prodávali tvrdý alkohol, víno, pivo, příležitostně nabízeli různé ovocné nápoje, to vše až do legální zavírací doby a za doprovodu tříčlenné jazzové skupiny. Ale i po čtvrté se dalo sehnat cokoliv, co člověka přivede do extáze. V šest hodin vám v klubu nabídli snídani a osamělý pianista vám k tom zahrál povzbuzující směs ranních melodií.

Když Priscilla zmáčkla zvonek na sloupku napravo od modrých dveří, byly skoro tři hodiny ráno. „Myslíš, že je to hergot tady?“ divil se Georgie. „To nás Joe fakt poslal sem?“

Čekali. Ve dveřích se otevřelo malé okénko.

Co je teda zapadák, pomyslel si Georgie.

Priscilla ukázala svou vizitku. „Přišla jsem si poslechnout vaše muzikanty.“ „Dobrá,“ řekl hned muž za okénkem a otevřel dveře.

Ve skutečnosti se na její vizitku ani nepodíval. Až do čtyř bude klub fungovat legálně, takže by dovnitř pustil klidně i trio pirátů s meči a černými páskami přes oko.

Klub měl půdorys ve tvaru půlměsíce, pódium pro hudebníky stálo na vrcholu jeho vnějšího oblouku. Vchod a šatna byly situovány vedle sebe v levém rohu půlměsíce. Bar v pravém rohu obklopovalo dvanáct stoliček. Priscilla a chlapci si nechali kabáty u šatnářky, která se na přivítanou usmála a podala Georgiemu tři lístky. Měla na sobě černou

minisukni a bílou halenku s velkým výstřihem. Georgie si ji prohlížel od hlavy patě, jako by ji v konkurzu vybíral pro roli ve filmu. Patrně vrchní číšník (měl totiž na sobě sako) jim nabídl, že je usadí u stolu, ale Priscilla prohlásila, že radši bude sedět u baru, blíž ke skupině. V každém klubu si totiž právě barman nejlépe všimá, kdo kdy přišel a co tam dělal. Právě barman má vždy potřebné informace.

Skupina hrála "Půlnoční slunce".

Tahle melodie Priscille málem vehnala slzy do očí. Snad proto, že si uvědomila, že nikdy nebude schopná zahrát ji tak dobře jako pianista v tomhle doupěti v Riverheadu. Snad proto, že patetický dopis od babičky vyjadřoval naději, kterých se Priscilla sama už dávno vzdala. Priscilla věděla, že z ní nikdy nebude koncertní klavíristka. Pomyšlení, že babička tuhle naději považovala za uskutečnitelnou, ji přivádělo k zoufalství. Zoufalství o to větší, když uvážila, jak zanedbatelnou sumu peněz jí babička zanechala na dosažení takového nemožného cíle. Nebo v té obálce bylo víc? Kvůli tomu tady koneckonců hledala vysokého blondáka, který obálku doručil. Ale Priscilla věděla, že i kdyby - i kdyby v té otrepané obálce bylo milión dolarů, nikdy, opravdu nikdy by babiččin sen nedokázala uskutečnit. Jako noční můra ji dělala příšera zvaná presto agitato v Měsíční sonátě. Jak by mohla na něco takového jenom pomyslet, když ani pořádně nezvládla aranžmá "Půlnočního slunce"? Zlehka si kapesníkem osušila oči a objednala si Grand marnier. Chlapci si opět poručili skotskou. Barman vypadal jako herec.

Každý budoucí herec v tomhle městě pracoval buď jako barman, nebo jako číšník.

Dlouhé černé vlasy měl svázané do culíku. Oduševnělé hnědé oči.

Jemné ruce s dlouhými prsty. Skvělý profil.

Jmenoval se Marvin.

To jméno si změň, pomyslela si Priscilla.

"Povím vám, proč jsme tady, Marvine," začala.

Podíval se na její vizitku a udělalo to na něj dojem. Pomyslel si, že ty dvě gorily jsou asi její osobní strážci. Ta dáma hraje na piano v Powellu, tak potřebuje strážce. Doufal, že jednoho dne, až se z něj stane divadelní nebo filmová hvězda, nebo obojí, bude mít také své osobní strážce. Zatím byl poctěn tím, že se s ním Priscilla vůbec baví. V tomhle pajzlu, páni.

"Ten muž, kterého hledáme, Marvine..."

Marvin, ježiši to je teda jméno.

"...tu byl včera dopoledne okolo půl dvanáctý, možná trochu později."

Spočítala si, že taxíkem to sem v neděli dopoledne, když je provoz zanedbatelný, mohlo trvat asi tak půl hodiny.

Blondák odešel z hotelu po jedenácté. Takže umístit ho v půl dvanácté na Harris Avenue bylo rozumné.

"Jo, to je možný," přikývl Marvin. "V šest začínáme podávat snídani."

"A podáváte je i v půl dvanáctý?"

"V neděli jo. V neděli sem chodí dopoledne na jídlo spousta lidí. Až do půl třetí, do tří. Pak máme přestávku. Otvíráme zase v devět. Máme otevřeno celý víkend. Zavíráme v pondělí a v úterý, to jsou tady ve městě mrtvé noci."

"Byl jste tu v sobotu v noci?"

"Nastupuju každou noc ve čtyři. To začínáme jet načerno a směna se střídá. Kromě úterý a středy."

"A nastoupil jste tuhle sobotu v noci?"

"No, teda vlastně spíš v neděli ráno."

"V neděli ve čtyři ráno, je to tak?"

"Jo."

"Byl jste tady teda asi tak v půl dvanáctý, ve dvanáct?"

"Jo. Děláme až do té doby, než zavřeme. Neděle je dlouhý den. Táhnou to skoro dvanáct hodin. Zbytek týdne zavíráme v devět ráno. Je to taková zdvořilost nabídnout snídani. Pro ty, co tu strávili celou noc."

Georgie se podívil - když Marvin nastupuje kromě úterý a středy každý den ve čtyři ráno, tak jak to, že tu je teď, ve tři, ve čtvrt na čtyři, nebo kolik sakra je? Podíval se na hodinky. Dvacet minut po třetí. Jak to, Marvine?

Marvin mu nejspíš četl myšlenky.

"Jerry mi zavolaal, abych přišel dřív," vysvětloval.

Kdo je Jerry? ptal se v duchu Georgie.

"Protože Frank se položil."

Kdo je to Frank? ptal se v duchu Georgie.

"Asi chytil chřipku," vysvětloval Marvin.

"Takže proto jste dneska přišel dřív, to nám chcete říct?" zeptal se Tony.

"Jo, dorazil jsem asi před půl hodinou."

"A co včera?" zajímala se Priscilla.

"To jsem přišel v obvyklou dobu."

"Ve čtyři ráno?"

"Správně."

"Ten chlap, co ho hledáme, je blondák," poznamenala Priscilla.

"Vy jste policajtko, ne?" zeptal se Marvin.

"Ne. Jsem umělkyně. Viděl jste mou vizitku."

"A co tyhle dva vaši kamarádi? To jsou policajti?"

"Vypadají snad jako policajti?" odpověděla Priscilla.

Marvinovi nepřišlo, že vypadají jako poldové.

"Byl to vysoký blondák. Měl tmavomodrý kabát a červenou šálu," pokračovala Priscilla.

Marvin vrtěl hlavou.

"Viděl jste tu někoho takovýho?" vložil se do hovoru Georgie.

Měl radost, že Marvin vrtí hlavou. A z celého srdce si přál, aby odtud rychle zmizeli, než si to Marvin, čtenář myšlenek, rozmyslí.

"Nepamatuju se na nikoho, kdo by takhle vypadal," prohlásil Marvin.

Dobrá, pomyslel si Tony. Tak už odsud hergot vypadnem.

"Ale proč se nezeptáte Anny?" navrhl najednou Marvin. "To je ta holka, co od vás brala kabáty."

Josého Santiga konečně našli v pondělí ráno ve 3:25. Napadlo je, že muž, který chová holuby a který přivezl kohouta na zápasy na zadním sedadle vypůjčené limuzíny, musí být fanoušek ptáků všeho druhu. Tak znovu prohlédli střechu domu, kde bydlel, a samozřejmě tam byl. Seděl zády opřený o postranní stěnu holubníku. Když tu stáli naposledy v chladném nedělním ránu, blížilo se svítání. Teď, uprostřed ještě chladnějšího pondělního rána, do svítání zbývaly přibližně čtyři hodiny.

Avšak v pátrání po tom, kdo v sobotu v noci zabil Světlanu Ďalovičovou, nepostoupili ani o krok. Navíc se nezdálo, že jim Santiago v tomto směru poskytne nějakou pomoc. Santiago plakal. A byl také velmi, velmi opilý.

"José Santiago?" zeptal se Hawes.

"To jsem já," zamumlal Santiago.

"Jsem detektiv Cotton Hawes. Osmdesátý sedmý revír."

"Mí gusto."

"Můj kolega, detektiv Carella."

"Igualmente," řekl Santiago, přitiskl si ke rtům láhev rumu Don Quijote a dal si pořádný doušek.

Bylo tu snad minus dvacet, ale měl na sobě jen modré džíny, bílou košili a růžový bavlněný svetr s výstřihem do věčka. Štíhlý muž s tmavými kudrnatými vlasy, bledou pletí a jemnými rysy. Podle Carellova odhadu mu bylo něco přes třicet. Hnědé oči, zdálo se že trochu šilhavé, měl v tuto chvíli zvlhlé, protože stále plakal. Vypadalo to, že ihned potom, co se mu detektivové představili, zapomněl na jejich přítomnost. Jako by tu na střeše byl sám, začal vrtět hlavou sem a tam, rozplakal se ještě usedavěji a láhev rumu si tiskl k úzkému hrudníku. Klouby prstů sevřených okolo hrdla láhve měl bílé. V mrazivé zimě vydechoval páru.

"Co se děje, José?" zeptal se Hawes laskavě.

"Já ho zabil," vzlykl Santiago.

Noc byla temná, holubi za Santiagem klidní a tiší. Oba detektivové pocítili mrazení v zádech. Ale muž, který se právě přiznal k vraždě, vypadal úplně neškodně. Seděl tu a vzlykal, tiskl si láhev na prsa a po tváři mu stékaly horké slzy, které okanzitě mrzly.

"Koho jsi zabil?" zeptal se Hawes.

Hlas měl stále laskavý.

Carella stál vedle něj a pozoroval vzlykajícího muže v růžovém bavlněném svetru (dost divné oblečení v tomhle ročním období), jak tu sedí skrčený, zády opřený o holubník.

"Pověz nám, koho jsi zabil, José."

"Diabla."

"Kdo je Diablo?"

"Mi herntano de sangre." Můj pokrevní bratr.

"To je jeho přezdívkou? Diablo?"

Santiago zavrtěl hlavou.

"To je jeho pravé jméno?"

Santiago přikývl.

"Diablo a jak dál?"

Santiago si přihnul z láhve, spolkl další rum, začal kašlat, vzlykat a dusit se. Detektivové čekali.

"Jaké je jeho příjmení, José?"

Znovu promluvil Hawes.

Carella se držel stranou. Jen tam stál, jeho pravá ruka spočívala pod levou klopou kabátu. Tři horní knoflíky měl rozepnuté. S rukou takhle zastrčenou v kabátě vypadal trochu jako Napoleon, ale pažbu osmatřicítky měl jen pár centimetrů od konečků prstů. Santiago nic neřikal a Hawes to zkusil znovu.

"Kdy jsi ho zabil, José?"

Stále žádná odpověď.

"José? Můžeš nám říct, kdy se to stalo?"

Santiago přikývl.

"Tak kdy?"

"V pátek v noci."

"Tenhle pátek?"

Santiago znovu přikývl.

"Kde? Můžeš nám říct kde, José? Pověš nám, co se stalo?"

V řezavém chladu noci začal Santiago se svou zmatenou zповědí v angličtině a španělštině. Vyprávěl jim, že to byla jeho chyba. Že by se to nikdy nestalo, kdyby to nedovolil. Ale on to dovolil a tím vlastně Diablo zabil. To mu rovnou mohl podříznout krk...

Santiago nasával rum, který mu stékal po bradě, až si pobryndal absurdní růžový svetřík. Obě ruce se mu třáslly, když

Jim vyprávěl, že se o Diabla vždycky staral jako o bratra, že byli partneři a nikdy mu ničím neublížil. Nikdy! Ale v pátek v noci ho zabil, přesně to totiž udělal. Ó, Pane Bože, zabil ho! Ach, Panenko Marie, nechal stvoření, které miloval nejvíce na celém světě, rozcupovat, rozsápat...

Carella tomu začínal rozumět. ... na cáry. Měl to zastavit ve chvíli, kdy si uvědomil.

Hawes to už také pochopil. ... jak to skončí. Už ve chvíli, kdy viděl, že ten druhý kohout je silnější. Měl ten zápas zastavit, vlézt do ringu, vyrvat svého kohouta z drásajících ocelových pařátů toho většího, silnějšího ptáka. Ale ne, místo toho se na to jen s hrůzou díval. Ke konci si přikrýval oči, a když byl ubohý Diablo zavražděn, nařikal nahlas jako nějaká ženská.

"Zabil jsem ho," zopakoval.

Pak se přiznal, že měl už od samého začátku podezření, že ten druhý kohout je na steroidech, už jenom jak byl veliký - sup proti kuřeti. Ubohý statečný Diablo vkrácel do ringu jako pyšný šampión a marně bojoval v nerovném zápase.

Položil za Santiaga život...

"Byl jsem hamižnej," pokračoval Santiago. "Vsadil jsem na něj deset tisíc dolarů. Doufal jsem, že by mohl vyhrát, přestože to na to nevypadalo.

Ta krev, tolik krve! Měl ji po celým peří, madre de Dios! Měl jsem zkusit zastavit to vraždění. Některý majitelé kohoutů skočej během zápasu do ringu bez povolení rozhodčího. Existují přísná pravidla, víte, ale někdo je občas poruší a tak zachrání svého milovaného šampióna. Já byl hamižnej a bál jsem se porušit pravidla, tak jsem ho nechal umřít. Mohl jsem mu zachránit život. Měl jsem mu zachránit život, odpusť mi Panenko Marie, Matko Boží. Zmařil jsem nevinný život. Nesebral jsem dost odvahy..."

"A co jsi sebral?" zeptal se Carella.

Protože najednou z toho zase byla pohádka o zbrani a mrtvé stařence, a sentimentální historka o zabitém kohoutovi ho nezajímala. Lidé jedí drůbež každou neděli.

"Sebral?" zeptal se Santiago opile. "Co tím myslíte?"

"Odvezl jsi tam Diabla v limuzíně, nebo ne?"

"Byl to šampión!"

"Ukradl jsi černý cadillac..."

"Půjčil jsem si ho!"

"... u pumpy Bridge Texaco. Ta limuzína..."

"Vrátil jsem ji."

"... tam byla kvůli výměně motoru."

"Byl to šampión!"

"Byl to kohout, kterýho jsi potřeboval odvézt na předměstí."

"Hrdina!"

"Kterej udělal bordel po celým zadním sedadle."

"Bordel? To bylo šampiónovo peří! Diablovo peří!"

A taky Diablový hovna, pomyslel si Hawes.

"Když Diablo zemřel, nemohl jsem se na to peří ani podívat. Jak jsem to měl uklízet?" vyhrkl Santiago a začal znovu plakat.

Zvedl láhev ke rtům, ale už byla prázdná. Utřel si nos do rukávu růžového svetru.

"Nenašel jsi v tom autě v přihrádce na rukavice revolver?" zeptal se Carella.

"Ne, tak bacha! To ne!"

"A věděl jsi, že tam ten revolver je?"

"Ne. Jakej revolver? Ne, to ne!"

"Osmatřicítka. Smith & Wesson."

"Ne, to jsem nevěděl."

"Takže ten revolver neviděl, jo?"

"Ne."

"Nevěděl jsi, že byl v té přihrádce."

"Ne."

"Tak to máš štěstí, José. Protože tou zbraní někdo spáchal vraždu..."

"Vraždu? Ne!"

"Vraždu, ano."

"A jestli nás ta zbraň nějak dovede k tobě..."

"Jestli na ní například budou tvoje otisky..."

"Já jsem nikoho nezastřelil."

"Jo? Takže víš, jakou zbraň myslíme, vid'?"

"Jo, vím, ano. Ale..."

"Ukradl jsi ji z přihrádky?"

"Půjčil jsem si ji."

"Stejně jako sis půjčil limuzínu, jo?"

"Ale já jsem si tu limuzínu opravdu půjčil. A tu bouchačku jsem si půjčil taky."

"Proč?"

"Abych zastřelil toho kohouta, co zabil Diabla."

"Takže to bylo po zápase, jo?"

"Sí."
"Tu bouchačku sis vzal z auta po zápase."
"Sí. Abych zabil toho kohouta."
"A zastřelils ho?"
"Ne. Přišli tam poldové. Vrátil jsem se do divadla a uviděl jsem všechny ty poldy. Tak jsem utkal zpátky do garáže."
"S tou bouchačkou."
"S tou bouchačkou. Sí."
"Co jsi s ní pak udělal?"
"Prodal jsem ji."
Detektivové se na sebe podívali.
"Je to pravda," řekl José. "Prodal jsem ji."
Carella si povzdechl.
Hawes taky.
"Komus ji prodal?"
"Jednomu chlapovi, se kterým jsem se setkal v klubu, tady v ulici."
"V jakém klubu?"
"V Juice Baru."
"Jakýmu chlapovi?"
"Nevím, jak se jmenuje."
"Ty jsi prodal ukradenou zbraň nějakému chlapovi, a dokonce ani nevíš, jak se jmenuje?"
"Mluvili jsme spolu a on říkal, že by potřeboval bouchačku. A já jsem bouchačku náhodou měl. Tak jsem mu ji prodal."
"Prodal jsi mu zbraň, kterou jsi právě ukradl."
"Ztratil jsem nejlepšího přítele na celém světě."
"Co to má společného s tím, že jsi ukradl a pak prodal ten revolver?"
"Taky jsem přišel o deset tisíc dolarů."
"Aha. A kolik jsi za tu bouchačku dostal?"
"Dvě stě padesát dolarů."
"To sis teda pomohl," poznamenal Hawes.
"Moje největší ztráta byl Diablo."
"Jak vypadal?" zeptal se Carella.
"Byl to bílý kohout, měl širokou hrud' a ..."
"Ten chlap, cos mu prodal tu bouchačku."
"Aha. To byl vysoký blondák."

"Blondák v modrém kabátě s červenou šálou, jo," přikývla Anna.
"Vysoký blondák. Jasně. Vlastně tu byl dvakrát."
To začínalo být zajímavé.
Georgie doufal, že to nebude až příliš zajímavé.
"Poprvé tu byl v pátek večer okolo půlnoci. Setkal se tu s jedním chlápem, Berniem, ten je tu pořád. Má jízvu na pravý tváři. Myslím, že je to sázkař."
"Ten blondák?" zeptal se Tony.
"Ne, Bernie."
"Nezaslechla jste náhodou jeho jméno?"
"Už jsem vám to povídala, jmenuje se Bernie."
"Já myslím jméno toho blondáka."
"Ne, to ne. Teda vlastně... v pátek jsem si ho všimla vůbec poprvý."
"A kdy sem přišel podruhé?"
"Včera. Okolo poledne. Znovu se sešel s Berniem. Seděli támhle," ukázala k jednomu stolu.
"Předávali si nějaký peníze. Alespoň včera jo. V pátek spolu jen mluvili. Vypadal hrozně naštvaně."
"Ten blondák?" zeptala se Priscilla.
"Ne, Bernie."
"Včera byl naštvanej?"
"Ne, v pátek byl naštvanej. Včera byl samej úsměv."
"Takže, jestli dobře rozumím," shrnul to Georgie, "v pátek ten blondák a sázkař Bernie jenom seděli a povídali si. A Bernie byl kvůli něčemu naštvanej, je to tak správně?"
"Ano," souhlasila Anna.
"Ale včera si předali peníze a sázkař Bernie byl samej úsměv. To je taky správně?"
"Teda vlastně... ano," přitakala Anna.
"Víte, co to podle mě znamená?" řekl Georgie.
"Co?" zeptala se Priscilla.
"Ten chlapík splatil nějaký dluh."
"Mně to taky tak připadá," přikyvoval Tony mudrlantsky.
Priscilla také přikývla a otočila se k Anně: "Ale jméno toho blondáka jste nezachytila."
"Teda vlastně ne," zavrtěla hlavou Anna.

"A Bernieho příjmení neznáte."

"Jenom křestní jméno."

V tom případě můžeme vypadnout, pomyslel si Tony.

"Ale teda vlastně... možná ho zná Marvin," řekla Anna.

Teda vlastně ho znal.

Tři černoši, kteří vypadali jako nezaměstnaní pobudové, se hráli okolo ohně plápolajícího v sudu na rohu Ainsley a Severní Jedenácté. Ollie měl chuť je zavřít. Bylo mu zima a po osmihodinové šichtě byl utahaný, protože celou noc lítal po městě sem a tam a snažil se zjistit, kdo oddělal tu šlapku a její dva černý kámoše. Půl čtvrté ráno, hergot. Fakt měl chuť je zavřít.

"Hej, chlapi," pronesl, když se blížil k rozpálenému sudu. "Nevíte, že zhářství je proti zákonům?"

"Nikdo tu nepáchá žádný zhářství," ohradil se jeden z mužů.

Byl to starý prošedivělý pobuda, který Olliemu připomínal herce z jednoho filmu, kdoví, jak se jmenoval, o černém chlápku, co vozí v autě starou židovku. Ten starý pobuda s rukama nataženýma k ohni vypadal úplně jako herec v tom filmu. Ti druzí dva vypadali jako obyčejní černí bezdomovci, které člověk běžně vidá stát v půl čtvrté ráno někde u sudu s ohněm. Nikdo z nich se na Ollieho nepodíval. Nepřestali zírat do ohně a ruce vztahovali k plamenům.

"Takže tohle je vaše obvyklý stanoviště?" zeptal se Ollie. "Tohle malebné zákoutí?"

Choval se sarkasticky. Byl to mimořádně ohavný úsek Ainsley Avenue. U zdi činžáků stály přetékané popelnice, na které podnikaly nájezdy obrovské krysy. Drze cupovaly hromady černých plastických pytlů, s jejichž odvozem se kvůli včerejší vánici (a také proto, že tady v Diamondbacku se lidé ani za mák nezajímají o podobné detaily) nikdo neobtěžoval. Krysy vydávaly děsivý hluk. Přes praskání ohně v sudu Ollie slyšel jejich pištění, hryzáni a škrábání. Měl chuť je zastřelit.

"Copak jste všichni hluchý?" zeptal se.

"Jo, podle je naše obvyklý stanoviště, jasně," odpověděl ten z filmu.

Ollie si nebyl jistý, jaké černochoy nenávidí víc, jestli ty, co úslužně poklonkují, nebo ty, co si zachovávají svou hrdost. Ale kolem tohohle ohně to hrdostí nehýřilo. Stáli tu jen tři promrzlí bezdomovci, kteří se báli zalézt do svých lepenkových krabic, aby je tam nějaký z jejich bratrů neoddělal.

"Nebyli jste tu náhodou v sobotu v noci asi v tuhle dobu? Vlastně trochu později?"

Žádný z nich neodpověděl.

"Tak heleďte!" zařval Ollie. "Posloucháte mě vůbec?"

"V kolik hodin to jako mělo bejt?" zeptal se starší pobuda.

Zahrál si na Strýčka Toma a zachoval se k tomu pitomému bílému poldovi laskavě.

"Mělo to jako bejt v šest ráno," napodobil ho Ollie. "Měl to jako bejt taxík, kterej tu vysadil bílou blondýnu v krátký sukni a červeným kožíšku.

Ta se tady setkala se třema bílejma klukama v modrejch bundách a s černochem v černý kožený bundě. Takže byli jste tu jako v tuhle dobu a neviděli jste je náhodou?"

"Sme tu byli a náhodou sme je viděli."

Carella a Hawes se do Juice Baru dostali asi pět minut poté, co odtud odjela Priscilla s chlapci. Barmanu Marvinovi i šatnářce Anně to připadalo jako děja vu. Zrovna před pár minutami se tu tři lidi, klidně to mohli být tajní, vyptávali na vysokého blondáka. A teď přijeli dva další, tentokrát jednoznačně detektivové, mávli jim před očima svými odznaky a vyptávali se na téhož vysokého blondáka. Anna i Marvin řekli Carellovi a Hawesovi přesně to, co Priscille a jejím chlapcům.

Takže teď sázkaře Bernieho Himmela hledalo pět lidí. Policisté však byli ve výhodě.

V tuhle hodinu hostilo bistro Stříbrný šíp převážně pochybné živly.

Ranní směna ve městě měla začít až po osmé a všichni poctiví lidé s nočním zaměstnáním - uklízeči kanceláří, nemocniční personál, zaměstnanci dopravy a policajti, noční hlídači, pekaři, taxikáři, kuchaři z bufetů, pracovníci hotelů, výběrčí mýtného - ti všichni měli plné ruce práce a vydělávali si na živobytí. V tomhle podniku se teď shromáždili hlavně pasáci a prostitutky, zloději a lupiči, překupníci s drogami a narkomani, pár příležitostných opileců, nespavců a sem tam nějaký ten spisovatel s blokem. Ollie ihned oddělil zmo od plev. Také každý z kriminálníků si ho zařadil hned ve chvíli, kdy vstoupil. Nikdo z nich se ani nepodíval směrem k němu.

Šel rovnou k barovému pultu, sedl si na stoličku a objednal si u zrzavé dívky ve světle zelených šatech šálek kávy. Na její jmenovce stálo SALLY.

"Podáváte tu indiánská jídla?" zeptal se.

"Ne, pane, to rozhodně ne," řekla Sally.

"Původní americkou stravu?" vyptával se dál.

"Ani to ne."

"Tak jak to, že se to tu jmenuje Stříbrný šíp?"

"To je podle toho vlaku," vysvětlila mu.

"Jo takhle?"

"Ano, přesně tak, pane."

"Z které části jihu pocházíte, Sally?"

"Z Tennessee."

"Máte tu kukuřici, Sally?"

"Ne, pane."

"Máte kukuřičnou kaši?"

"Ne, pane."

"Dobře, tak si dám kávu. A jednu támhleto koblihu."

"Ano, pane."

Ollie si znovu prohlédl sál. Pokaždé, když jeho pohled padl na někoho, kdo dneska v noci neměl čisté svědomí, oči provinilce se hned odvrátily. Správně, pomyslel si. Podělejte se strachy. Sally se vrátila s kávou a koblihou.

"Jsem policista," ukázal jí svůj odznak. "Byla jste v práci v sobotu v noci asi v tuhle dobu nebo trochu později?"

"Byla."

"Hledám jednu blondýnu. Měla na sobě černou minisukni a červený kožíšek."

Nezmínil se, že je mrtvá.

"Byl to falešný kožíšek," pokračoval. "A taky falešná blondýna."

"Takovejch tu máme spoustu," odpověděla Sally a mírně kývla hlavou směrem do sálu, naznačujíc, že hodně takových sedí právě teď v tuhle chvíli u některých stolů za Olliem.

"A co v sobotu v noci? Pamatujete se na blondýnu v červeném kožíšku?"

"Vůbec ne."

"A co tři bílí kluci v modrejch bundách s kapucama?"

"Nikoho takovýho jsem tu neviděla."

"Nebo černocha v černý kožený bundě?"

"Choděj sem tisíce černochů v černejch koženejch bundách."

"Tyhle tři bílí kluci močili do kanálu."

"Kde?"

"Tady venku."

Ollie pokynul hlavou přes rameno směrem k předním oknům restaurace.

"V tomhle počasí?" zasmála se Sally.

Ollie se zasmál taky.

"Spíš je potřeba mít pořádný podvlíkačky, když je takovýhle počasí," podotkla.

"Nějaký černoch odsud vyběhl a řekl jim, aby toho nechali."

"To mu nemůžete mít za zlý," poznamenala Sally a znovu se začala smát.

Ollie se také smál.

"Jak jste se dozvěděl všechny tyhle úžasně zajímavý informace?" zeptala se Sally.

Ollieho napadlo, že s ním flirtuje. Spousta žen má ráda muže, kteří jsou trochu širší v pase. Tak totiž sám sebe hodnotil.

"Řekli mi to ty tři černoši venku," odpověděl.

"Aha, támhle ty tři!"

"Znáte je?"

"Jsou tam každou noc."

"Jo?"

"Jo, jsou to cvoci."

"Jo? Cvoci?"

"Jo, před pár měsíci je pustili z Buenavisty."

"Z Buenavisty?"

"Jo. Víte, co s nima v těchhle blázincích dělají? Všechny tyhle cvoky léčejí práškama, dokud se nezklidnějí. A pak je pustějí na ulici, ani jim nenapíšíou předpis na další prášky. Za čas se úplně zbláznějí znova. Viděla jsem jednoho chlapa, jak si povídá s poštovní schránkou. Věřil byste tomu? Vedl dlouhý rozhovor s poštovní schránkou. Tyhle tři chlápci stojí venku okolo toho ohně celou noc, jako by to byla jejich svatyně. Ten, co vypadá jako řidič slečny Daisy..."

"Jo, tak se ten film jmenuje!" luskl Ollie prsty.

"Ten je z nich nejbáznivější. Všechno, co vám poví, berte s rezervou."

"Řekl mi, že tyhle tři bílí kluci močili do kanálu a odsud prý vyběhl nějaký černoch v černý bundě, aby jim to zatrhnul."

"Ale kdepak, nevěřte mu."

"Pracovala jste tu v sobotu v noci sama?" zeptal se Ollie chytře.

Dalších patnáct minut strávil hovorem s druhou číšnicí, kuchařem a pokladní. Žádný z nich neviděl tři bílé kluky s modrými bundami s kapucou, jak močí do kanálu. A i když všichni viděli spoustu černochů v černých kožených bundách, nikdo z nich neviděl žádného černocha vyběhnout na ulici a brojit proti hromadnému močení.

Pět minut poté, co Ollie odešel, přišel do Stříbmého šípu Kudrnáč Joe Simms.

Ani v jednom z pěti telefonních seznamů pěti samostatných částí města nebyl uveden nikdo jménem Bernie Himmel.

Pro případ, že by jim barman Marvin uvedl špatně příjmení sázkaře Bernieho, dokonce zkontrolovali všechny osoby s příjmením Himmer a Hammil, ale nenašli k nim žádné vhodné křestní jméno. V seznamech našli dvakrát člověk jménem B. Hemmer, ale ukázalo se, že se v obou případech jedná o ženu.

Ani je nepřekvapilo, že dotyčné měly velkou radost, když jim zavolali.

Kdo by neocenil, když ho někdo probudí ve tři čtvrtě na čtyři ráno.

"Tak to bysme měli," poznamenal Georgie. "Teď na to zapomenem, půjdeme domů a trochu se vyspíme."

"Ne," prohlásila Priscilla.

Právě dostala nápad.

Počítač vyhledal Bernarda Himmela alias Bernieho Himmela alias Bennyho Himmela alias Bernieho Bankéře Himmela, čtyřiatřicetiletého bělocha, který byl dvakrát trestán podle paragrafu 225.10 trestního zákona, nazvaného Provozování nepoctivých her a sázek. V paragrafu stálo:

Osoba se proviní provozováním nepoctivých her a sázek, když vědomě těží z nezákonných hazardních her a) tím, že se zabývá sázkami, při nichž přijímá během jednoho dne více než pět sázek v celkové hodnotě přesahující pět tisíc dolarů nebo b) přijímá v souvislosti s nějakou loterií...

A tak dále. Odstavec b) se Bernieho netýkal. Činy, za které byl zatčen a následně odsouzen, pod tento odstavec nespadaly. Porušení paragrafu 225.10 se klasifikovalo jako zločin a trestalo se odnětím svobody nepřesahujícím čtyři roky. Poprvé byl Bernie odsouzen na tři roky, a když si odseděl jeden nezbytný rok, ocitl se s podmínkou zpátky na ulici a pustil se znovu do sázkaření. Příště dostal jako takzvaný recidivista čtyři roky a po odsedění minima byl podmíněně propuštěn. Adresa, kterou udal svému kurátorovi, zněla Garner Avenue 1110. To bylo ani ne kilometr a půl od Juice Baru, kde zřejmě zase rozjel své obchody.

Carella a Hawes se do Garner Avenue dostali ve čtyři hodiny ráno.

Pokud Himmel skutečně znovu bral sázky, pak porušoval podmínky propuštění a měl by se vrátit do vězení odsedět si zbylé dva roky, které dlužil státu. Kdyby byl navíc ještě jednou zatčen a odsouzen, stal by se z něj takzvaný nenapravitelný recidivista a mohl by být podle toho odsouzen, což by mohlo znamenat patnáct až dvacet pět let za mřížemi.

Ani Carella, ani Hawes nikdy neslyšeli o nikom v tomhle městě nebo státě, kdo by dostal takový trest za hazard. Ale Bernie Bankér Himmel měl před sebou jisté dva roky, které dlužil za porušení podmínky plus další trest dva až čtyři roky za nové porušení zákona o hazardu. Takové vyhlídky do budoucna dovedou k zoufalství každého. Navíc jen před dvěma dny zaťukali Carella a Hawes na dveře jednoho bytu a byli přivítáni čtyřmi kulkami, které prolétly zavřenými dveřmi. Nechtěli vyprovokovat další kanonádu. Neměli povolení vniknout do bytu bez upozornění, a proto byli nuceni ohlásit se a čekat, až je Himmel vpustí. Obávali se střelby, a tak se postavili z obou stran dveří. Měli vytažené služební revolvery a stáli přitisknuti ke stěně. Carella zaklepal. Žádná odpověď. Zaklepal znovu.

Chystal se zaklepat potřetí, když tu se ozval mužský hlas:

"Kdo je to?"

"Pan Himmel?"

"Ano?"

"Policie," řekl Carella. "Mohl byste jít ke dveřím, prosím?"

Stále se opíral o zeď vedle dveří. Hawes stál na druhé straně zárubně, čelem ke Carellovi. V chodbě byla zima. Z bytu se neozval jediný zvuk. V celém domě se nikde neozýval jediný zvuk. Čekali.

"Pane Himmele?"

Žádná odpověď.

"Pane Himmele? Prosím, pojdte ke dveřím."

Čekali.

"Nebo si zajedeme na velitelství pro zatykač."

Stále žádná odpověď.

"Pane Himmele?"

Zaslechli kroky, blížící se ke dveřím. Byli ve střehu.

Zámek se s cvakáním odemykal.

Dveře se pootevřely. Zastavil je řetěz.

Ozval se tentýž hlas: "Ano?"

"Pane Himmele?"

"Ano?"

"Můžeme dál?"

"Proč?"

"Chtěli bychom vám jen položit pár otázek, pane."

"Jakých otázek?"

"No, když nás pustíte dovnitř, tak..."

"Ne, myslím, že ne," prohlásil Himmel a zabouchl jim dveře před nosem.

Zámek se s cvaknutím zamkl.

Čekali.

Za chvíli zaslechli nezaměnitelný zvuk otvíraného okna.

Carella si vše promyslel a zariskoval.

Vykopl dveře.

Později měl starosti, aby přesvědčil soudce, že spolehlivý svědek viděl tohoto sázkaře v podmínce přijímat peníze od muže podezřelého z vraždy, a to v nočním klubu, kde se ilegálně podává alkohol po zavírací době. Později měl starosti, aby soudci vysvětlil, že když někdo zabouchne dveře před nosem policistům, kteří mu chtějí položit pár otázek, a potom se ozve zamykání dveří a otevírání okna, že to vše jasně naznačuje útěk a že to je ten nejpádňější důkaz o vině.

Teď se však dveře roztřístily, zámek se rozbil, řetěz přetrhl a oni stáli uvnitř malé garsonky. Spatřili dívku s vykulenýma očima, jak si k sobě tiskne pokrývku. Okno za ní bylo otevřené a záclony rozevláté v ostrém zimním větru.

Přeběhli přes pokoj.

Carella vystrčil hlavu do tmy.
"Stát! Policie!" křikl směrem k požárnímu schodišti.
Nikdo se nezastavil.
Slyšel jen kroky, dunící na kovových příčkách schodiště.
"Já jsem nic neudělala," řekla dívka.
To už byli venku ze dveří.

12

Ve filmech vždycky jeden policajt vyleze z okna a s rachocením slézá žebřík a pronásleduje zločince. Míjí přitom okna, ve kterých stojí zcela vyděšené dámy v nočních košilích. Druhý policista mezitím utíká dolů po schodech, a když se vrátí do dvora, mají zločince v pasti. Máme tě, Louie, tak zahod' tu bouchačku.

Ve skutečném životě policajti vědí, že je rychlejší a bezpečnější (zejména když je pronásledovaný ozbrojen) seběhnout schody v domě a ne slézat po úzkém, často kluzkém žebříku, zvláště když je venku minus dvacet. Bernie Bankéř měl před Carellou a Hawesem náskok. Vyběhli ze zadního východu budovy ve chvíli, kdy přelézal zasněžený plot, oddělující od sebe dvorky.

Byla překrásná noc, jako stvořená k tomu, aby se člověk proběhl městem. Mraky už zmizely a obloha vypadala jako černý baldachýn, ozdobený hvězdami a měsícem v úplňku, který zaléval město tajemnou září. Všechno bylo tiché. Ozývalo se jen křupání kroků ve zmrzlém sněhu a namáhavé funění z jejich rozpraskaných rtů. Pronásledovali Himmelu přes plot. Každý z nich svíral v promrzlé pravici dřevěnou pažbu revolveru, levé ruce měli schované v rukavicích. Plandající kabáty a šály za nimi vlály, takže vypadali jako vojenští letci z první světové války.

Himmel byl malý a rychlý. Jak Carella, tak Hawes měli robustnější postavu, nebyli právě ve formě a dělalo jim značné potíže držet s ním krok.

Ve filmech detektivové vždycky zvedají činky ve staré tělocvičně na velitelství nebo střílejí do terčů na staré střelnici. Ve skutečném životě detektivové moc často nezažívají okamžiky podobné velkým scénám z akčních filmů. Sotvakdy pronásledují zloděje. Zřídka kdy, pokud vůbec, střílejí na prchající podezřelé. Ve skutečnosti detektivové přicházejí na scénu, až když je po všem. Vyloupení bytu, loupežné přepadení, zháňství nebo vražda už byly spáchány. Jejich prací je zrekonstruovat minulé události a najít a zadržet toho, kdo zločin spáchal. Někdy, pravda, se podezřelý pokusí utéct, ale pak existují přísná pravidla omezující použití síly - střelných zbraní či jiných donucovacích prostředků. O tom by mohla vyprávět řada policistů.

V tomhle městě byla přestřelka (za této noci i kdykoliv jindy) to poslední, co by si Carella nebo Hawes přáli. Druhá nejméně žádoucí věc bylo použití hrubé síly. Navíc podle toho, jak se tak tato malá honička vyvíjela, bylo jasné, že Bernie Bankéř bude každou chvíli mimo dostřel.

Všichni tři teď vyběhli z oplocených dvorků do opuštěných - tedy téměř opuštěných - ulic města. Himmel se řítíl po úzkých cestičkách vyhrabaných na zmrzlých chodnících a obklopených vysokými závěsemi sněhu. Rychle se vzdaloval Carellovi a Hawesovi, kteří se hnali za ním a sakra jistě věděli, že jim uteče.

A pak se v rychlém sledu staly tři věci.

Himmel zabočil za roh a zmizel jim z dohledu.

Začal štěkat nějaký pes.

A po ulici se velkou rychlostí řítíl sněžný pluh.

"To by mě zajímalo!" začala Priscilla uvažovat nahlas.

Georgie zívla.

Tony si také zívla.

"Jestli ten vysoký blondák leda doručil ten klíč od schránky..."

"No, to doručil," poznamenal Georgie. "To víme, že ho doručil."

"... pak musel znát babičku, ne?"

"No... to jistě."

"Myslím tím, že mu musela dát obálku s klíčem, nemám pravdu?"

"To je fakt."

"Tak proč marníme čas hledáním toho sázkaře, to bych ráda věděla?"

Když by stačilo zajít do domu, kde bydlela babička, a zjistit, jestli tam někdo nezná toho blondáka."

"To je dobrý nápad," souhlasil Georgie. "Uděláme to ráno, až budou všichni vzhůru."

"Ráno už je," odporovala Priscilla.

"Priss, prosím tě, to chceš v tuhle dobu někoho budit...?"

"Máš pravdu," řekla.

Užasl nad tím.

Bernie Himmel užasl, když před sebou spatřil velkého černého psa, který se na úzké cestičce vyháněl ve sněhu

vynořil jako zjevení. Bernie úplně ztuhl. Stála před ním děsivá stvůra, vrčela, štěkala, cenila zuby a blokovala mu cestičku ve sněhu, po které prchal. Někde za sebou zaslechl hlučné řinčení pluhu. Udělal to, co by udělal každý rozumný muž tvář v tvář hrozivým tesákům, ze kterých ukapávaly sliny. Přeskočil přes závej sněhu po své levici a dopadl do vozovky, právě když tam s rachotem projížděl pluh.

Jestliže předtím Himmelovi v úniku z ledového pekla bránila zlá vrčící příšera, teď se přes jeho ramena a hlavu převalila hromada sněhu, ledu, soli a písku a srazila ho na zem. Pak ho tato lavina vrhla zpět na haldy starého sněhu u chodníku, kde ho doslova pohřbila. Mával rukama a kopal nohama, a když se s prskáním vyhrabal z hnusné šedé hory špíny, zíral přímo do hlavní dvou revolverů.

Ta zatracená bestie, pomyslel si.

Výslech se konal toho pondělního rána v půl šesté ve výslechové místnosti v druhém patře. Policisté Himmelovi vysvětlili, že ho nechtěli za nic zatknout, že se o něj vlastně vůbec nezajímají.

"Tak proč jsme tady?" položil jim celkem rozumnou otázku.

Tohle už zažil víckrát předtím, i když ne přímo v této místnosti, která vypadala stejně jako výslechová místnost na každém jiném okrsku v tomhle městě, nebo dokonce i jako ty, které poznal v Chicagu v Illinois nebo v Houstonu v Texasu.

"Chceme vám jen položit pár otázek," řekl Hawes

"Tak mi přečtěte, jaký mám práva, a sežeňte mi advokáta."

"Proč?" zeptal se Carella.

"Udělal jste něco?"

"Měli jste moji adresu, tak je možný, že už jste se dívali do počítače. Takže znáte můj rejstřík. A teď mi chcete položit pár otázek. Takže zejtra ráno budu sedět ve vězení za porušení podmínky. Chci právníka."

"Tohle nemá s porušením podmínky nic společného."

"Tak proč jste se o tom zmiňovali?"

"Zmínil jste se o tom vy."

"Protože jsem vždycky pár kroků před váma."

"Týká se to jedné osoby, se kterou jste hovořil v pátek večer v Juice Baru..."

"Chci advokáta."

".. a pak znovu v neděli dopoledne."

"Stejně chci právníka."

"Dejte nám s tím pokoj, Bernie."

"Proč? Dáte vy pokoj mně?"

"Už jsme vám to přece vysvětlili. Nezajímáme se o vás."

"Zopakuju to znova. Když se o mě nezajímáte, tak proč jsem tady?"

"Ten vysoký blondák, co jste s ním mluvil," pokračoval Hawes.

"Co je s ním? Pokud jsem teda s nějakým mluvil."

Pokrok, pomyslel si Carella.

"Dovedla nás k němu vražedná zbraň."

"Aha, chápu. Teď už je to vražda. Radši mi hned sežeňte advokáta."

"Chceme jen vědět, jak se jmenuje."

"Nevím, jak se jmenuje."

"A co o něm víte?"

"Nic. Setkali jsme se v klubu, vyměnili si pár slov..."

"A taky jste si vyměnili nějaký peníze, ne snad?"

Místnost ztichla.

Himmel také.

"Ale jsme ochotni na to zapomenout," prohlásil Carella.

"Dobře, ale všechno, co řeknu, berte čistě hypoteticky," promluvil Himmel.

"Nejdřív si to poslechneme."

"Nejdřív musí bejt jasný, že je to jen hypotéza."

"Dobře, je to hypotéza," souhlasil Carella.

"Pak řekněme, že ten chlap je velkej gambler. Sází na všechno."

"Jako třeba?"

"Na box, baseball, fotbal, hokej. Sází v jednom kuse. Vsadil bych se, že sází i na koně, ale v nějaký legální sázkový kanceláři."

"Dobře, je to gambler."

"Ne, vy jste mě neposlouchal. Je to velkej gambler. A obvykle mu to přerůstá přes hlavu. Občas vyhraje, ale většinou neví, co dělá. Ten podělanej Makarón nepozná rozdíl mezi baseballlem a fotbalem, tak jak by mohl vědět, na koho má vsadit? Nabídl jsem mu sázky a bral všechno, co znělo..."

"Co tím myslíte, Makarón?" zeptal se Hawes.

"Je to Ital."

"Chcete tvrdit, že je z Itálie?" zeptal se Carella.

"Jasně, že z Itálie. Odkud jsou asi Italové, z Ruska?"

"Chcete tím říct, že to je opravdu Ital?"

"Jo, opravdu, ale opravdu Ital," trval na svém Himmel. "Co je to s váma?"

"To nic."

"Vy jste překvapenější, že je to Ital, že jo? Protože je blondák."

"Ne, nejsem překvapenější."

"Navíc má modré oči, to vás taky překvapuje?"

"Mě už nic nepřekvapuje," pronesl unaveně Carella.

"Čekal byste, že Makarón bude mít černý kudrnatý vlasy a hnědé oči. Čekal byste, že to bude malej tlustej chlápek. Tenhle chlap měří tak sto osmdesát osm a váží asi pět osmdesát kilo. Hezkej chlap, jak jen to je možný. Ale je to tupec, kterej ani neví, co je to Super Bowl. Vsadil celý jmění na Pittsburgh a prohrál i kalhoty."

"Kdy to bylo?"

"Před čtrnácti dny, čistě hypoteticky."

"Takže čistě hypoteticky - co mohl dělat minulý pátek v Juice Baru?"

"Čistě hypoteticky asi svému sázkaři vysvětloval lánanou angličtinou, že nemá těch dvacet táců, který mu měl zaplatit."

"Tolik vsadil na Oceláře?"

"Jo. Dvacet táců. Nabídl jsem mu výhodnej kurz."

"Takže co se stalo v pátek v noci?"

"Ten sázkař mu řekl, že se do neděle ráno objeví s prachama nebo si zaplave s rybama."

"Jak na to zareagoval?"

"Povídal, že si musí zavolat."

"A zavolał si?"

"Jo, přímo tam, z telefonu na zdi."

"V kolik to bylo hodin?"

"Asi ve čtvrt na dvě ráno. Pár hodin potom, co poldové udělali razii v Alhambře, kousek odtamtud. Konaly se tam kohoutí zápasy."

"Jak to víte?"

"Přišel odtamtud jeden chlápek. Jeho kohouta rozcupovali na kusy, seděl tam a doslova brečel. Povídal mi, že má bouchačku a že si myslí, že se zabije."

"Nejmenoval se náhodou José Santiago?"

Tohle město bylo plné čtenářů myšlenek.

"Jo," přikývl Himmel. "Jak to víte?"

"Šťastná trefa," odpověděl Hawes. "V kolik hodin přišel?"

"Santiago? V půl dvanáctý, ve dvanáct, hned po tom zátahu. Seděl jsem tam a čekal na Larryho."

"Kdo je to?"

"Ten chlap, co mi dlužil dvacet táců."

"Myslel jsem, že nevíte, jak se jmenuje."

"To jsme ještě nemluvili čistě hypoteticky."

"Larry a jak dál?"

"Jmenuje se Lorenzo, ale každý mu říká Larry."

"Lorenzo a jak dál?"

"Ani to nedovedu vyslovit."

"Zkuste to."

"Povídám vám, že to neumím. Zapsal jsem si to, když si poprvý vsadil. Je to jedno z těch makarónskejch jmen na zlamání jazyka."

Carella si povzdechł.

"Kam jste si to zapsal?"

"Na lístek."

"Na sázecí lístek?"

"Ne, na okvětní lístek asi."

Detektivové se na něj podívali. Došlo mu, že to s tím vtipkováním trochu přehání. Zasmál se. Nikdo se nezasmál s ním, a tak pokrčil rameny.

"Jo, na sázecí lístek," řekl. "Už ho dávno nemám."

"Nikdy jste si pak už to jméno nezapsal?"

"Nikdy. Nemohl bych, i kdybych chtěl. Bylo kilometr dlouhý."

Kromě toho jsem měl jeho telefonní číslo. Když mi někdo nesplácí, zavolám mu a řeknu, Joey, něco málo mi dlužíš, nemám pravdu? Obvykle je to vyděsí."

"Vyděsilo to Lorenza?"

"Přišel za mnou v jednu hodinu ráno, tak co byste mysleli?"

"A za čtvrt hodiny potom někomu telefonoval?"

"Jo. Když jsem se zmínil o tom, jak si zaplave s těma svejma rybama, neměli jsme se už moc o čem bavit."

"Nezaslechl jste náhodou konec toho telefonního rozhovoru?"

"Jo, ale celý to proběhlo v italštině."

"Myslíte si, že tedy volal někomu, kdo umí italsky?"

"Nevím, komu volal. Víím, že mluvil italsky."

"Co se stalo pak?"

"Vrátil se ke stolu s tím, že do neděle bude mít peníze. Potom se mě zeptal, jestli nevím, kde by mohl koupit bouchačku."

"Tak jste mu doporučil Santiagu," řekl Carella.

"Jo, to je pravda," přikývl Himmel a vypadal překvapeně.

"Nebyl jste náhodou svědkem toho, když mu předal tu zbraň?"

"Ne. Ale čistě hypoteticky si ji Larry koupil."

"V kolik hodin odešel?"

"V půl druhý, nebo tak nějak,"

"Ještě nás zajímá jedna věc," dodal na závěr Carella.

"Jeho telefonní číslo, že jo?" hádal Himmel.

Pořád šest kroků před nimi.

V šest hodin čtyři minuty toho nedělního rána zavolal seržant z osmdesátého osmého domu k Oliemu Weeksovi, že prý má něco, co by mohlo souviset s tou trojnásobnou vraždou, kterou Ollie vyšetřuje.

Nevěděl, jestli má Ollieho budit nebo ne...

"Jo, už jste mě vzbudil," zabručel Ollie. ... ale nějaký chlápek, Kudrnáč Joe Simms, telefonoval, že si dával kafe ve Stříbrném šípu na Ainsley a číšnice jménem Sally mu řekla, že tam byl detektiv Ollie Weeks a vyptával se na tři kluky, co tam močili do kanálu. Kudrnáč Joe Simms prý viděl tyhle kluky s Richiem Cooperem, což byl jeho dobrý kamarád a nedávno umřel. Takže kdyby si s ním detektiv Weeks chtěl promluvit...

"Jakej má telefon?" zeptal se Ollie.

Telefonní společnost Hawesovi sdělila, že hovor z automatu v Juice baru uskutečněný 19. ledna v 1:17 byl veden na telefonní stanici zapsanou na Světlanu Helderovovou, s bydlištěm v Isole, Lincoln Street č. 1217.

To bylo podivné.

Proč volal Neznámý Larry ženě, jež byla hned další noc zavražděna - a to zbraní, kterou si zakoupil pět minut poté, co s ní dotelefonoval?

Mezitím Carella vytočil číslo, které mu dal Bernie Bankéř. Už bylo tři čtvrtě na sedm ráno. Ozval se ospalý ženský hlas:

"Pronto."

"Signora?" promluvil.

"Sì?"

"Voglio parlare con Lorenzo, per piacere."

"Non c'è."

V příštích pěti minutách tato žena - jmenovala se Carmela Buongiorno a byla to domácí z jednoho penzionu na Trent Street stojícího ani ne pět bloků od místa, kde byla zastřelena Světlana Ďalovičová - vysvětlila Carellovi drmolnou italštinou a lámanou angličtinou, že Lorenzo Schiavinato u ní bydlel od dvacátého čtvrtého října, ale tuhle neděli se odstěhoval. Kde je v současné době, to nevěděla.

Připadal jí jako milý muž. Stalo se mu něco?

"Che succese?" ptala se. Co se stalo?

"Niente, signora, niente," uklidňoval ji Carella. Nic, signora, nic.

Ale nebyla to pravda.

Něco se stalo.

Stala se vražda.

A Lorenzo Schiavinato koupil vražednou zbraň večer před tím, než s ní někdo zastřelil Světlanu Ďalovičovou.

Ted' měli celé jeho jméno. Dali ho do počítače. Nebylo tam niente, signora.

Niente.

Ollie si představoval, že Kudrnáč Joe Simms bude plešatý, a nebyl zklamaný. Musí Meyerovi Meyerovi z osmdesátého sedmého revíru navrhnout, že by si měl začít říkat Kudrnáč Meyer. Kudrnáč Joe měl na sobě žlutá chránítka na uši a hnědý vlněný kabát zapnutý přes zelenou šálu. Oči měl usazené a neustále smrkal, když Oliemu vysvětloval, že je noční pták, což znamená, že ve dne spí. Ted' už začínal být trochu ospalý, ale připadalo mu důležité, aby splnil svou občanskou povinnost, to přece dá rozum. Ollie byl taky trochu ospalý. Ale spíš proto, že vstával teprve před půl hodinou. Ve tři čtvrtě na sedm ráno nebylo poblíž budovy osmdesátého osmého revíru otevřeno moc podniků. Sešli se tedy v kavárně hotelu Harvey na rohu Devadesáté druhé a Jackson Avenue, Hotel Harvey byl hodinový hotýlek, který vyhovoval prostitutkám i jejich klientele.

Když si Ollie a Kudrnáč Joe povídali, do kavárny neustále přicházely spousty dívek a jiné zase odcházely.

Kudrnáč Joe byl našťavaný, že někdo utopil chudáka Richieho Coopera.

"Richie byl můj blízký přítel," povzdechl si.

Tak blízký, že ani nevíš, jak nesnášel, když ho někdo oslovoval Richie, pomyslel si Ollie, ale nic neřekl. Ten muž sem přijel v šest ráno až z Ainsley a zasloužil si, aby ho vyslechl, i když byl plešatý. Ollie snědl další koblihu a poslouchal.

Kudrnáč Joe se napil kávy a vyprávěl mu, jak v sobotu večer seděl s Richiem ve Stříbrném šípu v boxu u okna, oba pili kávu, když tu Richie najednou vyskočil a zařval:

"Podívej se na to, vidíš to?"

"Co?" zeptal se Kudrnáč Joe.

"Támhle venku. Ty tři kluci."

Kudrnáč Joe se podíval z okna.

U chodníku tam stáli tři bílí kluci v modrých bundách s kapucou a močili do kanálu. To tady nebyl neobvyklý pohled, takže Kudrnáč Joe nechápal, proč to Richieho tak rozčílilo. Ale Richie byl rozhodně našťvaný, vyskočil ze židle a oblékl si černou koženou bundu...

"Byl oblečený celý v černém," vyprávěl Kudrnáč Joe. "Černý džíny, černá košile, černý boty, černá kožená bunda..."

"Jo, pokračujte," vyzval ho Ollie. ... oblékl si bundu, hodil na stůl pár dolarů za svou útratu, vyrazil z hospody a vydal se rovnou k těm třem klukům. Kudrnáč Joe ze svého místa dobře viděl, ale neslyšel konverzaci, která se mezi nimi odehrála.

Richie byl oblečený celý v černém a objevil se před nimi jako bůh pomsty.

Stál u nich tak blízko, že mu málem pomohli boty.

-----Co má tohle hergot znamenat?

-----To znamená, že chćijeme do kanálu.

-----Podle mě to znamená, že nemáte účtu k týhle čtvrti. A co znamená to P na vašich bundách? Prasata?

-----Tak se k nám připoj, ne?

-----Já jsem Richard.

Velký běloch si zapnul poklopec a napřáhl k Richiemu ruku.

-----Já jsem taky Richard.

Druhý běloch mu také podal ruku.

-----Já taky.

Třetí běloch mu podal ruku.

-----To je leda náhoda, já se jmenuju taky Richard.

Richie také napřáhl ruku a podal ji těm třem bělochům, jednomu po druhém. A potom se na chodníku rozvinula vážná konverzace. Richie jim patrně vysvětluje, že tady v Diamondbacku prodává kokain právě takovým roztomilým hochům, jako jsou oni. A za minutu už je vede po ulici kolem Stříbrného šípu, kde v boxu u okna stále sedí Kudrnáč Joe. Nejspíš je doprovází do podniku zvaného Prašivá kočka, což je pokoutní bar, kde je každou noc spousta holek jako tady v Harleyi.

Znovu se zastaví, jsou pořád na dohled od Stříbrného šípu a zaberou se do dalšího vážného rozhovoru. Kudrnáč Joe to vidí, ale nic neslyší.

-----Nemáte zájem o báječný jumbo, frajeři? Mám náhodou pár lahviček tady v kapse. Nechtěli byste za patnáct babek ochutnat?

Pak Kudrnáč Joe viděl, jak jim crack a peníze proběhly rukama, z černé do bílé a z bílé do černé, když tu u chodníku najednou zastavil taxík a z něj vystoupila dlouhonohá bílá dívka v umělém červeném kožíšku a červených kožených botách. Kudrnáčovi připadala povědomá, ale hned ji nepoznal. Okénko u řidiče sjelo dolů. Řidič vypadal trochu omráčeně, asi jako by ho přejel autobus.

-----Díky, Maxi.

Dívka mu poslala polibek a otočila se na chodník. Pod paží si nesla malou červenou koženou kabelku...

-----Hej, Yolando, ty jseš přesně ta holka, kterou hledáme. ...a Kudrnáč Joe v dívce poznává šlapku, kterou mu onedhy dohodil Jamal Stone, když si chtěl vsadit dvě stě na jednoho koně a neměl zrovna moc peněz. Jmenovala se Marie St. Claire a vykouřila ho Kudrnáčovi tak, jak to ještě nikdy nezažil. A pak se na chodníku pořádala další konference. Kudrnáč Joe to sledoval, ale neslyšel nic. Richie mával rukama. Šest set za tyhle tři frajery, co ty na to? Dvě stě za jednoho na pár hodin, pokyvování hlavou, když mě přibereš, dám do placu pět jamb, co ty na to, ségro.

----- summit na nejvyšší úrovni, tady na Ainsley Avenue

----- Pudeme teď všichni ke mně, dáme si trochu cracku a pořádně si užijem. Ségro, slyšíš, co ti povídám?

-----No, já jsem venku od včerejška od jedenácti a byla to dlouhá noc, brácho. Takže možná bysme se měli rozejít, pokud trochu nepřisolíte, co říkáš?

-----Kolik si myslíš, že bysme měli přisolit, aby to bylo akorát?

-----Jestli do toho jdeš taky, budu chtít deset jamb...

-----Žádný problém.

-----A taliř tady od fešáků z univerzity. Ale když vidím, jaký jste sympat'áci, mohla bych to udělat za devět stovek.

-----Berem to za osm set.

-----Pod devět kilo nemůžu jít. Hele, jste všichni sympat'áci, ale...

-----A co osm set padesát?

-----Devět kilo, jinak mizím.

-----Vezmeš cestovní šeky?

-----Domluveno.

"...všichni se začali smát. Takže se asi na něčem dohodli, nemyslíte?" zeptal se Kudrnáč Joe. "Protože pak jsem viděl, jak se Yolanda zavěsila do těch dvou kluků a všichni odpochovali směrem k Richieho baráku. Ona měla ten červený kožíšek, Richie černou koženou bundu a ty tři kluci modré bundy s kapucama s velkým P a fotbalovým míčem na zádech."

Ranní rozbřesk, to jsou výstižná slova.

Není to jako při západu slunce, když barvy otálejí na obloze ještě dlouho potom, co slunce zapadlo za horizont. Východ slunce se ohlašuje podobným ruměncem, který však trvá jen krátce. Náhle je ráno. Obloha je najednou jasná. Den se doslova rozbřeskne, překvapí zruřovělou noc a zažene ji na útek.

Sledovali rozbřesk nad městem ze služebny v druhém patře staré budovy okrsku. Mělo být zase chladno a jasno.

Hodiny na zdi služebny ukazovaly čtvrt na osm.

Chvilí po půl osmé už detektivové začali polevovat v práci a připravovali se na střídání směn. Oficiálně se mělo sloužit od osmi do čtyř, ale začínalo se ve tři čtvrtě na osm, protože v tu dobu se střídali uniformovaní policisté a detektivové - každý z nich byl kdysi pochůzkářem - ctili tuto pradávnu tradici. Pověsili si klobouky a kabáty na věšák v rohu místnosti a vyměnili si ranní pozdravy. Zanačovali si na mizernou kávu z automatu na chodbě, ale přesto seděli na krajích stolů a popíjeli ji z promočených papírových pohárků. Zvenčí dorážel na okna vítr.

Tentokrát se Carella a Hawes radili s kolegy, protože případ Ďalovičové vyfasovali už před jednatřiceti hodinami a v hledání jejího vraha moc nepokročili. Už také uběhl celý den a noc od té doby, co v uličce na Saint Sabu našli mrtvolu Yolandy Marie Marxové. I když vražda Marxové byla jejich případ (na místo činu se dostavili první - taková jsou pravidla), měli informace, že Ollie Weeks z osmdesátého osmého vyšetřuje dvojnásobnou vraždu, která s Marxovou souvisí, a byli víc než spokojeni, že mohou vyšetřování trojnásobné vraždy nechat na něm.

Šlapka, pasák a bezvýznamný překupník? S tím ať si dělá starosti Ollieho babička.

A tak za deset minut osm toho pondělního rána seděli ve slunné rohové kancelář poručíka Byrnes. Legendární stateční z osmdesátého sedmého revíru. Carella a Hawes ostatním vyprávěli, co zatím mají, a doufali, že v bystrých hlavách jejich kolegů se zrodí nějaká skvělá myšlenka, že přijdou na nějakou stopu nebo stopy, které by jim pomohly s celým případem pohnout.

"Případá mi," prohlásil Andy Parker, "že zatím nemáte nic."

Parker byl dobrý přítel Ollieho Weekse. To proto, že oba měli nesnášenlivou povahu. Ale zatímco Ollie byl mimo to i dobrý detektiv, Parker jen zřídka kdy předvedl nějakou oslnivou dedukci. Choval se skoro stejně hulvátsky jako Ollie, oblékal se podobně buransky, ale navíc si potrpěl na nevyžehlené košile, špinavé obleky, nevyčištěné boty a neoholenou tvář. Věřil, že se díky tomu podobá zajímavým poldům z televize. Parker rozlišoval pouze dva typy televizních detektivů. Mizerné, kterým říkal Policajt z Madisonu, a ty dobré, ve kterých se předváděli detektivové drsňáci. Ti podle něj byli prima neboli funk, jak se v poslední době říká.

I když Parker nebyl dobrý detektiv, věděl, že slovo funk vzniklo ze slova funky, které se zase vyvinulo z názvu stylu jazzové hry na piano, zvané funky butt, což by se dalo přeložit jako "smradlavej zadek". Byl pobaven, když jednou v rozhlasovém pořadu, ve kterém se hodnotila úroveň restaurací ve městě, jakýsi kritik prohlásil, že jídlo v jednom bistru ve městě bylo funky.

Parkera dokázalo pobavit jen máloco.

Obzvlášť takhle brzy ráno.

"Máme přece jméno toho chlapa," řekl Hawes.

"Jakýho chlapa?"

"Toho, co koupil vražednou zbraň."

"Ale nemůžete ho najít."

"No, včera se odstěhoval," vysvětloval Carella.

"Takže si myslíte, že je na útěku?" zeptal se Willis.

Seděl na okraji poručíkova stolu a vypadal trochu jako kamenný chrlič z věže Notre Damu zpodobňující d'ábla. Pozorně poslouchal, v hnědých očích měl soustředěný výraz. Byrnes ho měl hodně rád. Měl rád malé lidi, připadalo mu, že mají lidé se musí víc snažit. Willis sotva dosahoval minimální výšky nutné pro přijetí k policii, ale byl odborník na judo a dokázal v deseti vteřinách složit každého grázla. Jeho přítelkyni nedávno zastřelili dva kolumbijští zabijáci, kteří vtrhli do jejího bytu.

Willis o ní sice nikdy moc nemluvil, ale od té doby už to nebyl on.

Byrnesovi to dělalo starosti. Dělal si starosti o všechny své lidi.

"Když se chlápek vypaří den po vraždě, tak to nemůže být nic jiného než útěk," vložil se do hovoru Kling.

O Klinga si poručík také dělal starosti. Zdálo se, že Kling nemá štěstí na ženy. Byrnes zjistil, že se nedávno zapletl s černoškou. Jako by takový svazek nepřinášel jenom samé problémy. Byrnes přál Klingovi jen to nejlepší, ale věděl, že se teprve ukáže, jestli jeho nový vztah vydrží. To bude příští kapitola, pomyslel si. Život je pořád plný příštích kapitol, některé z nich zůstanou nenapsané.

"Možná, že už je zpátky v Itálii," navrhl Brown.

Mračil se. Vždycky se mračí. Vypadá, jako by byl pořád naštvaný, jako spousta černochů v tomhle městě. Mají pro to zatraceně dobré důvody. Ale za celé ty roky, co poručík Browna znal, ho nikdy neviděl, že by se nechal vyvést z míry. Tenhle obr by klidně mohl být obráncem v profesionálním fotbalovém týmu. Připomínal mu hodně Rosieho Grier. Jenže čím je to vlastně dnes Grier? Ministrem? Pokusil si Browna představit jako ministra. Na to však byla jeho představitost krátká.

"Možná," pokrčil rameny Carella.

"Kde v Itálii?" zeptal se Meyer.

"Nevím."

"Cos našel, když jsi prohledával byt Ďalovičové?" zeptal se Byrnes.

"Já."

"Ty."

"Mrtvou kočku, ležela u ní," řekl Carella.

"Kočku vynech."

"Rybí kosti po celý podlaze v kuchyni."

"Říkal jsem, ať kočku vynecháš."

"Vkladní knížku v šuplíku. Ráno toho dne, kdy byla zavražděná, z ní vybrala sto dvacet pět táců."

"V kolik hodin?"

"V deset dvacet sedm dopoledne."

"V hotovosti nebo v šekách?"

"Nevím."

"Co teda víš?" zeptal se Parker.

Carella se na něj jen podíval.

"Víme, jak se jmenuje ten chlap," ozval se Hawes.

"Pokud ji zabil on," řekl Parker.

"Jestli ji zabil nebo ne, to nevíme. Ale víme, jak se jmenuje."

"Jenže nevíte, kde je."

"Proveďte to u leteckých společností," navrhl Brown. "Možná se opravdu vrátil zpátky do Itálie."

"Taky máme jasnou představu o pohybu vražedný zbraně. Máme celej řetězec," poznamenal Carella.

"Od koho ke komu?"

"Byla registrovaná na soukromýho tělesnýho strážce Rodneyho Pratta. Noc před vraždou byla ukradená z jeho limuzíny..."

"Kdo ji otočil?" zeptal se Kling.

"Chlapík jménem José Santiago."

"Ten slavnej zápasník s býky?" zeptal se Parker.

Tuhle průpovědku používal často. Chtěl tímhle výrazem shodit každého, kdo byl španělského původu. Byrnes nedávno zaslechl nějaké řeči - ale moc jim nevěřil - o tom, že Parker teď žije s Portorikánkou.

Parker? Že by spal se slavnou zápasnicí s býky?

"Tehle je slavnej spíš přes kohouty a jiný ptáky," opravil Parkera Hawes.

"Zápasí se svým vlastním ptákem?" zažertoval Parker.

Nikdo se nezasmál.

Parker pokrčil rameny.

"Takže, jak si myslíte, že to proběhlo?" zeptal se Byrnes. "Vyrušila pachatele při vloupání?"

"Pokud v bytě bylo těch sto dvacet pět tisíc, tak ano."

"Co jste našli vy, když jste to tam prohlíželi?"

"My?" zeptal se Meyer.

"Jo, vy."

"Rybu, která smrděla po celým kvartýře."

"Taky moč tam páchla," dodal Kling. "Kočičí moč."

"To jsme zase u tý kočky?" zeptal se Byrnes.

Nebyl známý jako velký milovník zvířat. Když mu bylo deset, zničehonic mu umřela želva Petie. A taky kanárek Alice, když mu bylo dvanáct. A když mu bylo třináct, matka dala pryč jejich psa, jmenoval se Ruffles. Protože dělal loužičky po celém bytě. Což měla kočka Světlany Ďalovičové zřejmě také v oblíbě. O mrtvé kočce té mrtvé ženské už nechtěl slyšet ani slovo.

"Bylo by dobrý, kdyby kočky uměly štěkat, co?" zavtipkoval Parker.

"Bylo by dobrý, kdybyste tu ztracenou kočku už pustili z hlavy," zavrčel Byrnes. "Co dalšího jste našli?"

"My?" zeptal se Kling.

"Vy."

"Nic."

"Žádný peníze?"

"Nic."

"Takže to možná bylo vloupání."

"Kočka... to by mohlo souviset s těma skvrnami na kožichu," poznamenal Carella.

"O jaký skvrny jde?" zeptal se Brown.

"O skvrny od rybího tuku. Měla je na kožichu."

"Měla na kožichu skvrny od rybího tuku?" divil se Brown.

Byrnes ho pozoroval. Oči se mu zúžily, zamračené vrásky se prohloubily. Hledal něco, čeho by se mohl chytit. Ještě nevěděl co, ale hledal.

"Jestli tu kočku krmila syrovejma rybama..., ` pokračoval Carella.

"Jak víte, že na kožichu byly skvrny od rybího tuku?" chtěl vědět Byrnes.

"Od Grossmana," skočil jim do řeči Willis. "Bral jsem ten telefon."

"Myslíte, že na sobě měla kožich, když tu ztracenou kočku krmila?" zeptal se Parker.

"A chcete říct, že se o ni kočka otřela, když jí krmila?" přidal se Brown.

"Ne, ty skvrny byly u límce," vysvětloval Carella.

"U límce?"

"Bral jsem ten telefon," zopakoval Willis.

"No, a co teda Grossman vlastně říkal?" zajímal se Byrnes.

"Skvrny byly až nahoře," odpověděl Willis a otevřel si zápisník.

"Říkal přesně tohle," začal číst: "Skvrny na rubu i na líci, poblíž límce. Z jejich rozmístění je patrné, že někdo kožich držel oběma rukama, každou na jedné straně límce. Palce měl přitom na líci, ostatní prsty na rubu. Konec citátu."

"Nedovedu si to představit," vrtěl hlavou Brown.

"Můžu si to půjčit?" ukázal Willis na časopis na stole.

"Jasně," přikývl Byrnes.

Willis vzal z Byrnesova stolu časopis a podal ho Brownovi.

"Podrž to tak, abys měl palce na přední straně a ostatní prsty na zadní."

Brown to zkusil.

"Takhle si Grossman představuje, že někdo držel ten kožich."

"Chceš říct, že na něm byly otisky prstů?"

"Ne. Ale myslí si, že někdo, kdo měl ruce od rybího tuku, držel kožich tak, jak teď držíš ten časopis."

Brown se podíval na své ruce na časopise. Na jeho ruce se teď dívali všichni v místnosti.

"Neříkali jste, že na sobě měla vlněnej kabát?" zeptal se Kling.

"Jo, když si šla ven koupit pití."

"Kdy to bylo?" zajímal se Byrnes.

"V jedenáct dopoledne."

"Ten den, co byla zavražděná?"

"Jo. Půl hodiny potom, co vybrala peníze z banky."

"Pěkně v tom plaveme."

"Spíš se plácáme jako ryba na suchu," prohlásil Byrnes a neuvědomil si, jaká se mu povedla slovní hříčka, ani jak blízko je pravdě.

Když v osm hodin toho rána přijela Priscilla s chlapci taxíkem k domu, kde bydlela Světlana Ďalovičová, správce právě před vchodem prohlížel popelnice a uvažoval, jestli je popeláři vůbec někdy začnou vyvážet. Priscilla mu řekla, že je Světlanina vnučka, a on ji vyjádřil svou nejhlubší soustrast. Vzdychal a vrtěl hlavou v údivu nad tím, jaká tajemství a neštěstí život přináší. Tláchali asi tři nebo čtyři minuty, než se zmínil o tom, že Světlanina nejlepší přítelkyně z domu se jmenuje Karen Toddová a bydlí hned v sousedním bytě.

"Teď asi bude doma," dodal. "Odchází do práce až v půl devátý."

Georgie se do štihlé ženy, která jim otevřela dveře bytu 3 C, okamžitě zamiloval. Hádal, že jí je tak pětadvacet. Vypadala velmi exoticky a připomínala mu jeho sestřenici Tessie, se kterou se jednou objímal a mazlil, když jim bylo šestnáct.

Později se Tessie provdala za nějakého zubaře. Ale tahle dívka měla stejné dlouhé černé vlasy, tmavě hnědé oči, stejné plné a smyslné rty, a široké lící kosti. Měla také "pořádná prsa", jak tomu říkávala jeho matka.

Karen právě dojídala snídani, ale srdečně je pozvala do bytu - dlouhými řasami mrkala na Georgieho, toho si Priscilla dobře všimla.

Sdělila jim, že sice bude muset brzy odejít, ale do té doby jim ráda zodpoví každou otázku. I když už policii pověděla všechno, co ví.

Priscilla jí řekla, že policie jí možná nekladla tytéž otázky, jaké se jí chystají položit oni.

Karen vypadala zmateně.

"Například," vyptávala se Priscilla, "všimla jste si někdy, že by u mojí babičky byl na návštěvě nějaký vysoký blondák?"

"Ne," řekla Karen. "Vlastně ne."

"Jak dobře jste tu paní znala?" zeptal se Georgie laskavě.

Karen se podívala na hodiny.

Pak jim podala stejné informace jako policii. Vyprávěla, jak se Světlanou odpoledne popíjely čaj a poslouchaly desky...

"Nějak mi to připomínalo T. S. Eliota," zopakovala a usmála se na Georgieho, který neměl ani tušení, kdo T. S. Eliot byl.

Líčila jim také, jak jednou Světlanu doprovázela k internistovi...

"Měla hroznou artritidu, víte..." ... a jindy s ní byla u ušního. Ten jí doporučil, že by měla zajít k neurologovi. Kvůli zvonění v uších, víte?

"Kdy to bylo?" zeptala se Priscilla.

"Před Dnem děkuvzdání. Bylo to hrozné. V taxíku tak strašně plakala. Myslela jsem, že jí pukne srdce."

"A jste si jistá, že jste u ní nikdy neviděla vysokého blondáka?"

"Naprosto."

"Nikdy?"

"Nikdy. Teda, ne u ní."

"Co tím myslíte?"

"Mám totiž dojem, že vlastně ani nešel dál."

"Dál?"

"Do bytu. Jednou ráno, když byla nemocná..."

"Ano?" pobídla ji Priscilla.

"Přinesl jí rybu pro kočku."

"Kdo?" zeptal se Tony.

"Nějakej blondák."

"Nejmenoval se Eliot?" projevil Georgie bystrý úsudek.

"Nemám ani ponětí, jak se jmenoval."

"Ale přinesl jí do bytu rybu?" ujišťoval se Tony.

"Ano. Rybu."

"Ale nešel dovnitř."

"No, já vlastně nevím. Odcházela jsem do práce, když u ní zrovna zaklepal. Světlana otevřela a on povídal... jak to bylo? Počkejte... Vlastně než otevřela, tak jí říkal, jak se jmenuje, ale já si to nepamatuju. Bylo to cizí jméno. Měl taky cizí přízvuk."

"Ruský?" zeptala se Priscilla.

"To opravdu nevím. Povídal, že jí přinesl rybu pro Irinu."

"Pro Irinu. Takže věděl, jak se její kočka jmenuje. Což znamená, že taky znal mou babičku. A nešel dál? Když otevřela dveře?"

"No, to vlastně vůbec nevím. To už jsem scházela ze schodů."

"Co to bylo za rybu?" zajímal se Georgie.

"Nemám ponětí."

"Odkud tu rybu přinesl?"

"No, řekla bych, že z rybiho trhu, ne?"

"Z jakýho rybiho trhu?"

"No z toho, kam Světlana chodila kvůli kočce každý ráno."

"A to je kde?" zeptala se Priscilla a zatajila dech.

"Zkuste mi ty události trochu seřadit tak, jak šly za sebou, jo?" vyzval je Byrnes.

Začínal být podrážděný. Neměl rád staré paní v omšelých kožiších se skvrnami od rybiho tuku, zastřelené zbraní ukradenou z limuzíny, kterou se vezl na předměstí kohout. Neměl rád zvířata, tečka. Želvy, kanárky, psy, kočky ryby, kohouty, šváby ani žádnou jinou havěť.

"Kde chceš, abysme začali, Pete?" zeptal se Carella.

"U tý zbraně."

"Patří muži jménem Rodney Pratt. Má na ni povolení. Nechává ji v přihrádce na rukavice ve své limuzíně. Ve čtvrtek v noci se mu auto rozbije, takže ho vezme do nejbližší opravny u Majesta Bridge. Jmenuje se to tam Bridge Texaco. Zapomene zbraň v přihrádce."

"Dobře, dál."

"Jak víte, že zrovna on není vrah?" zeptal se Parker.

"To prostě víme," zavrhl Hawes jeho nápad.

"Sakra, promiňte, že vůbec dejchám!" ohradil se Parker.

Carella pokračoval: "Pracujou tam na autě celej pátek. Jeden z mechaniků, chlápek jménem José Santiago, si vypůjčí to auto, abych ho citoval, aby ten večer zavezl svého kohouta na zápsy do Riverheadu."

"Já se z toho snad poseru," poznamenal Parker.

"Jo, klidně se poser," souhlasil Kling.

"Pták na zadním sedadle limuzíny?" nevěřicně vrtěl hlavou Parker.

"Tak se poser," zopakoval Kling svůj návrh.

"Santiagův kohout prohraje. Santiago najde v přihrádce tý káry zbraň a rozhodne se zabít kohouta, kterej porazil jeho šampióna. Když ale hoši z osmdesátýho čtvrtýho udělají razii, rozmyslí si to. Jde do blízkýho nočního podniku jménem Juice Bar..."

"Tam to znám," podotkl Brown.

"... kde ten blondátek hajzl, kterýho se pokoušíme najít, zrovna má schůzku se sázkařem jménem Bernie Himmel. Ten mu vyhrožuje, že pokud mu do neděle dopoledne nezaplatí dvacet táců, který vsadil na zápas Kovbojů a Ocelářů, tak si zaplave s rybama."

"Zaplave si s rybama," opravil ho Hawes.

"Cože?"

"Zdůraznil slovo zaplave."

"Nechápu, co tím myslíš."

"Povídal Schiavinatovi, že si zaplave s rybama."

"Jako protiklad čeho?" podivil se Meyer. "Že by si s nima zatancoval?"

"Jenom opakuju, co jsem slyšel."

"Nechte toho, chci si vyslechnout zbytek," řekl Byrnes.

"Dobře. V sobotu večer ve tři čtvrtě na dvanáct dostaneme zprávu, že na Lincoln Street 1217 máme vraždu. Mrtvá se jmenuje Světlana Helderová. Pak se ukáže, že se jedná o Světlanu Ďalovičovou, slavnou koncertní klavíristku."

"V životě jsem o ní neslyšel," prohlásil Parker.

"Dvě do srdce," poznamenal Hawes.

"Ten film jsem viděl," dodal Kling.

"Jmenovalo se to tak?"

"No bodejt... jak jinak."

"Druhej den ráno, okolo sedmý, jsme vyfásli mrtvou prostitutku v uličce na Saint Sabu."

"Má to nějakou souvislost?"

"Ne."

"Tak proč to sem taháš?"

"To už je osud policajta," pokrčil rameny Carella.

"Taky to řekl tak nějak divně. Jako by ty ryby k tomu blondákovi nějak patřily nebo co," ozval se znovu Hawes.

"To nechápu," podivil se Parker.

"Já taky ne," přidal se Byrnes.
"Himmel. Ten sázkař. Bernie Bankéř. Pověděl nám, že když tomu Schiavinatovi řekl, že si zaplave s těma svejma rybama, neměli se už o čem bavit."
"Já to pořád nechápu," prohlásil Parker.
"Ano. Mohl bys nám prosím tě vysvětlit, co tím sakra myslíš?" zeptal se Byrnes.
"S těma svejma rybama. Ne s rybama, ale s těma svejma rybama. Se Schiavinatovejma rybama."
Všichni se na něj dívali.
Jen Carella věděl, o čem mluví.
"Ta kočka," vyhrkl Carella.
"Nezačínejte zase s tou zatracenou kočkou," zamračil se Byrnes.
"Každý ráno chodila tý kočce koupit rybu."
"Kdes říkal, že bydlela?" zeptal se Parker, kterému to už došlo.
"Na Lincoln Street 1217."
"Tak to je snadný," přikývl Parker. "Rybí trh na Lincoln Street."
"Jo takhle! Ten chlap prodává ryby!" usmál se Meyer. "Berme tím chtěl říct, že ryby už nebude prodávat. Že si s nima zaplave."

13

Ve čtvrt na devět nebylo na rybím trhu v Lincoln Street tak rušno jako mezi čtvrtou a šestou ráno, kdy na trh v houfech přijížděli obchodníci z rybářů z celého města. Když tam taxíkem dorazila Priscilla s chlapci, už tam nakupovali jen majitelé restaurací a hospodyně. Zákazníci pečlivě zkoumali úlovky, lákavě vystavené na pultech posypaných ledem - lákavě samozřejmě jenom pro toho, kdo má rád ryby.

Tržiště byl rozrůstající se komplex pouličních stánků a stánků ukrytých v tržnici, velké klenuté budově s vysokými okny. Na chodníku před tržnicí stáli rybáři ve vlněných rukavicích s ustříženými prsty, uši jim chránily do čela naražené vlněné čepice, pod zástěrami se skvrnami od krve měli vrstvy svetru a prodávali ryby, zatímco si potenciální zákazníci vybírali zboží tak pečlivě, jako by kupovali diamanty a hledali na nich kazy.

Bylo jasné, studené, větrné a slunné pondělní ráno.

"Kde začneme?" zeptal se Georgie.

Doufal, že Priscillu odradí. Nechtěl, aby se setkala s mužem, který jí do hotelu přinesl klíč od schránky na autobusovém nádraží. Nechtěl, aby zjistila, že schránku neotevřel nikdo jiný než on a Tony. Ten se teď znechuceně odvracel od stánků s rybami. Tonyho babička totiž vařila rybu pokaždé, když ji v pátek navštívil, a on ryby nenáviděl. Po její smrti zjistil, že ryby taky nesnášela. To jeho matka v životě ryby připravovat nemusela, protože církev mezitím změnila přísná postní pravidla. Jeho matka byla horlivá katolička, která však prosazovala plánované rodičovství a nevěřila na zpověď. Priscilla vypadala rozzuřeně.

Nikdy předtím nebyla v téhle části města, alespoň tedy ne na tomhle rybím trhu. Nikdy v životě neviděla tolik zatracených ryb a najednou nechápala, jak jen mohla doufat, že mezi všemi těmito muži v čepicích, pláštích a rukavicích najde nějakého vysokého blondáka.

Ostrý chlad jí na náladě nepřidával.

Priscilla na sobě měla tmavý, měkký a hebký kožich, skutečný protipól omšelého oranžovohnědého kožichu, ve kterém byla oblečena její babička, když zemřela. Kožich však Priscille poskytoval jen pramalou ochranu před ostrým větrem, který vanul od řeky. Georgie a Tony na sobě měli přepásané vlněné kabáty, vlněné šály, klobouky naražené nízko do čela a s rukama zastrčenými v kapsách vypadali jako gangsteři z filmu.

Všichni tři teď kráčeli kolem řad stánků s rybami, táhnoucích se podél tržnice v délce čtyř městských bloků. V uších jim kvílel vítr. Pečlivě si prohlíželi prodavače u každého stánku a sudu s ledem. Hledali, kterého z nich prozradí blondaté vlasy u zarolovaného okraje vlněné čepice.

Na konci dvacetiminutové prohlídky byli šťastní, že vstupují do dlouhé haly tržnice. Po kvílení větru venku přivítali s radostí hluk uvnitř budovy. Rybáři dotěrně nabízeli lososy, olihně, mořské okouny a platýse, makrely, garnáty, mořské jazyky a další ryby. Všichni tři procházeli hlavní uličkou, ozářenou paprsky zimního slunce, které dovnitř dopadaly vysokými okny. Po obou stranách uličky stály řady stánků se zmrzlými rybami. Georgie si dýchal na ruce, Tony měl ztrápený výraz z toho, jak vzpomínal na svou babičku, a Priscilla si jednou rukou přitahovala ke krku límec kožichu, protože popravdě řečeno tady uvnitř bylo skoro stejně zima jako venku, když tu najednou...

Za stánkem napravo...

Hned proti nim...

Spatřili muže bez čepice s popelavě plavými vlasy...

Byl tak metr osmdesát osm vysoký...

Měl tmavomodrý kabát, přes který měl navlečenou bílou zástěru, a červenou šálu...

Výrazně se podobal Robertu Redfordovi a právě zvedal z ledu pěkného tlustého halibuta, aby ho ukázal jakési zákazníci.

V tu chvíli před tržnicí přicházeli Carella a Hawes.

"Blondaté vlasy a modré oči," poznamenal Hawes.

"Musí být z Milána," řekl Carella.

"Nebo z Říma, v Římě jsou taky blondáci."
"Zrzci," opravil ho Carella.
Hawese málem porazil prudký závan větru.
"Kam půjdeme dřív?" zeptal se Carella. "Dovnitř, nebo ven?"
Taková pitomá otázka.
Hawes sáhl na kliku dveří.

Na dolním konci haly tržnice, čtyři městské bloky od místa, kde do budovy vstoupili detektivové, se Priscilla právě ptala Lorenza Schiavinata, jestli znal její babičku Světlanu.

"Non parlo inglese," prohlásil Lorenzo.
Díkybohu, pomyslel si Georgie.
"Nemluví anglicky," přeložil to Priscille.
"Zeptej se ho, jestli znal moji babičku."
"Já neumím italsky," zavrtil hlavou Georgie.
"Já jo," vložil se do toho Tony a Georgie měl chuť ho zabít.
"Zeptej se ho, jestli znal moji babičku."

Tonyho babička byla ze Sicílie, kde se nemluví právě Dantovskou italštinou. Dialekt, kterým Tony teď zkoušel mluvit, slyšel, když ho jeho babička, stará Filomena, chovala na klíně. Tenkrát také vařila ty své hnusné ryby.

Nejdřív se Lorenzo zeptal, jak se jmenuje.
"Mi chiamo Lorenzo Schiavinato," řekl Lorenzo.
"Jmenuje se Lorenzo," přeložil Tony. "Tomu přijmení nerozumím."
To je zázrak, pomyslel si Georgie.

"Zeptej se ho, jestli znal moji babičku."
"Odkud jste?" otázal se Tony.

"Z Milána," odpověděl Lorenzo.
Tam se hovoří florentinskou italštinou - sicilský dialekt je pro Miláněany sotva srozumitelný. Lorenzo námahou mhouřil modré oči, jak se snažil porozumět Tonyho italštině, lépe řečeno jakési zkomolenině dialektu, kterým hovořila Tonyho drahá babička.

Priscilla už dost netrpělivě naléhala: "Zeptej se ho, jestli hergot znal mou babičku!"

Tony se Lorenza zeptal v sicilské italštině, jestli snad nezná Priscillinu babičku.

Lorenzo se zeptal Tonyho ve florentinské italštině, kdo je její babička.

"Světlana Ďalovičová," odpověděl Tony.

Lorenzo se otočil a začal utkat.

Detektivové právě procházeli hlavní uličkou mezi stánky, sudy a jinými nádobami s ledem, když náhle spatřili, jak k nim běží vysoký blondák, pronásledovaný Světlaninou vnučkou a těmi dvěma vazouny, kteří je v sobotu večer v klubu tak našťvali.

Pokud ten vysoký utíkající blondák byl skutečně Lorenzo Schiavinato, pak šlo bezesporu o člověka, který koupil revolver, jenž zabil Priscillinu babičku. Všude kolem sice postávaly spousty náhodných a nevinných nakupujících, jenže Lorenzo před několika dny zakoupil vražednou zbraň - a tento fakt Carellu a Hawese v rámci předpisů opravňoval k tomu, aby vytáhli své zbraně. Kromě toho ten muž utíkal. A jestliže v tomhle městě neběžíte, abyste zrovna chytili autobus, je běh sám o sobě velmi podezřelá činnost.

Vytáhli služební revoly.

"Stát!" vykřikl Hawes. "Policie!"

"Policie!" zvolal Carella. "Stůj!"

Lorenzo se nezastavil.

Osmdesát kilo svalů a kostí vrazilo přímo mezi detektivy. Hawes skončil na zemi a Carella odletěl ke stánku s krásnými lososy, kde vyděsil kníratého pána v hnědé buřince. Pán v buřince byl tak vyplašený, že zvedl ruce nad hlavu. Oba detektivové se hned vzpamatovali, Carella první, Hawes o chvíli později.

"Stůj!" zvolali unisono.

Hawes byl přikrčený, namířenou pistolí svíral pevně oběma rukama.

Carella stál vedle něj s napřaženou zbraní, také připravený ke střelbě.

"Stůj!" zakřičel znovu.

Lorenzo běžel dál.

Hawes vystřelil první. Carella vteřinku po něm. Carella minul.

Hawes také. Vystřelil znovu. Tentokrát trefil Lorenza do levé nohy.

Lorenzo se svalil na zem. Všude kolem ječeli lidé. Kníratý chlapík v hnědé buřince utkal od svého stánku, pryč od střelby, a hystericky mával rukama ve vzduchu. Zakopl o Georgieho, který se vrhl na zem v okamžiku, kdy zaslechl první výstřel - tak ho to učil strýček Dominik. Lorenzo se pokoušel odkulhat pryč, zraněnou nohu vlekl za sebou.

Hawes ho dohonil, nakopl ho a pak mu klekl na záda. Držel ho na zemi, dokud mu Carella nenasadil želízka.

"Zeptejte se ho, jestli znal moji babičku," vyhrkla Priscilla.

"Na pár věcí se budeme chtít zeptat taky vás," řekl Carella.

Všichni ztěžka oddechovali.

Thlusto Ollie Weeks hledal v počítači všechny střední školy, přípravky, církevní školy a akademie a také takzvané alternativní školy, jejichž název začínal na písmeno P a které se nacházely na území státu - i ve dvou sousedních státech.

Jen ve městě a okolí bylo patnáct takových soukromých škol. V celém státě jich bylo třicet osm.

Státních škol na P mu počítač vyjel sto třicet šest, třicet z nich začínalo slovem Port. Port ten, Port ten a ten. Existovalo zatraceně víc škol na pobřeží, než si Ollie myslel. V obou sousedních státech bylo dohromady třicet devět soukromých a sto devadesát osm státních škol, které začínaly na P.

Většina přípravek měla P přímo v názvu - ve slově Přípravná, a když to počítač vyjel, Ollie usoudil, že prošetřováním všech těchto škol by strávil přinejmenším deset let. Omezil tedy svůj zájem jen na vlastní jména a došel k šedesáti třem školám, které měly v názvu velké P.

Některé ze škol se jmenovaly podle částí města, ve kterých se nacházely, jako Parkhurst, Pineview nebo Paley Hills. Počítač navíc nerozlišoval mezi jmény a příjmeními. Písmeno P se objevilo v názvu Střední školy Petera Lowella, stejně jako Střední školy Luise Pereze. Ale Ollie se narodil a vyrostl v tomhle krásném městě a věděl, že mládež o své škole nemluví jako o Harryho nebo Abrahamově škole, ale jako o Trumance nebo Lincolnce. Takže mu bylo jasné, že P na bundách bude nejspíš počátečním písmenem příjmení osoby, po které byla škola pojmenovaná. Když podle tohoto předpokladu proškrtal vytištěný seznam, zbývalo ve městě pouhých sedmnáct státních škol, které musel prošetřit. To už byl pokrok. Ve chvíli, kdy se chystal školy obtelefonovat, vypadal jeho proškrtaný seznam docela rozumně. Svým způsobem.

V jednom vtipu vypráví jakási žena jiné ženě o svém synovi, který studuje medicínu. Stále o něm hovoří jako o doktorovi. Ta druhá žena říká:

"Vy si myslíte, že váš syn je doktor, váš syn si nejspíš taky myslí, že je doktor. Ale myslí si to o něm i opravdoví doktoři?"

Pro Bymese byl Carella Ital. Pro Hawese byl Carella Ital. Ale byl Carella Ital i pro Itala?

Lorenzo Schiavinato požádal o tlumočníka.

Tlumočník se jmenoval John McNalley.

Studoval italštinu na střední škole i na vysoké, protože se chtěl stát operním zpěvákem. Nikdy sice nezpíval v La Scale ani v Metropolitní opeře, protože měl mizerný hlas, ale italštinu ovládal dobře. A tak kromě tlumočení pro policii a soudy pracoval také pro mnoho nakladatelství a překládal hodnotné knihy z italštiny, francouzštiny a španělštiny. Pořád však bylo jeho snem zpívat v opeře.

McNalley informoval Lorenza, že je obviněn z vraždy druhého stupně. V tomhle státě mohl být člověk obviněn z vraždy prvního stupně, když páchal nějaký zločin a přitom někoho zabil, nebo když už byl dříve odsouzen za vraždu, nebo pokud vražda, kterou spáchal, byla mimořádně krutá a bezohledná. Dále šlo-li o vraždu na objednávku, nebo pokud byl obětí policista, ostraha věznice, dozorce, svědek předchozího zločinu nebo soudce - ti všichni si zřejmě vysloveně koledovali o to, aby je někdo zavraždil.

Vražda druhého stupně byla vražda téměř kohokoliv jiného. Vraždy obou stupňů patřily mezi zločiny kategorie A1. V souladu s novými zákony čekal Lorenzo přinejhorším trest smrti, přinejlepší mohl dostat patnáct let vězení - nic z toho rozhodně nebyla žádná legrace.

Takže přirozeně požádal o právníka.

Ve Státech byl ilegálně, bez povolení, ale pozor, svoje práva znal.

Lorenzův advokát se jmenoval Alan Moscowitz.

Byl to hubený muž, který měl na sobě hnědý oblek s vestičkou, a v brýlích se zlatými obroučkami a naleštěných botách vypadal velmi právnícky. Carella nesnášel většinu obhájců, ale naděje umírá poslední, a tak stále doufal, že možná jednoho dne potká obhájce, který mu nebude proti srsti.

Moscowitz nerozuměl ani slovo italsky.

Situace na policejní stanici byla klasickým příkladem amerického tavícího tygříku - splývání ras, národností a kultur.

Přečetli Lorenzovi v italštině, jaká má práva, a on prohlásil, že je pochopil. Moscowitz se s pomocí tlumočníka znovu ujistil, že jeho klient zná práva zadržené osoby a je ochoten odpovědět na všechny otázky, které mu policie položí.

Otázky, které mu detektivové kladli, souvisely s vraždou třiaosmdesátileté ženy, již někdo z těsné blízkosti chladnokrevně zastřelil. Lorenzo sice nevypadal jako člověk, který spáchal vraždu, ale tak už to u většiny vrahů bývá.

Vypadal spíš jako mírně vyděšený Robert Redford, hovořící pouze základní angličtinou typu - Já Tarzan, ty Jane.

Výslech probíhal s pomocí tlumočníka v angličtině asi takhle:

"Pane Schiavinato..."

Velmi obtížně vyslovitelné jméno, Ski- ja-vi-ná-to.

"Pane Schiavinato, znáte nebo znal jste ženu jménem Světlana Ďalovičová?"

"Ne."

"A co Světlanu Helderovou?"

"Ne."

"Její vnučka nám sdělila... Věděl jste, že měla vnučku?"

"Ne."

"My jsme s její vnučkou mluvili. Pověděla nám pár věcí, které bychom si u vás chtěli ověřit."

"Hmm."

"Pane Schiavinato, doručil jste slečně Priscille Stetsonové do hotelu Powell klíč ke schránce na autobusovém nádraží v Rendell Road?"

"Ne."

"Doručil jste ho tam přece jednadvacátého ledna dopoledne, ne?"

"Ne."

"Slečna Stetsonová tvrdí, že ano."

"Nevím, kdo je slečna Stetsonová."

"Vnučka Světlany Ďalovičové."

"Neznám ani jednu."

"Schránka číslo třicet šest. Pamatujete se na to?"

"Ne, nepamatuju."

"Kde jste vzal ten klíč?"

"Nevím, o jakém klíči mluvíte."

"Dala vám ten klíč Světlana Ďalovičová?"

"Nikdo mi žádný klíč nedal."

"Přišla si někdy Světlana Ďalovičová k vašemu stánku v tržnici na rybím trhu v Lincoln Street koupit rybu pro svou kočku?"

"Ne."

"Chodívala tam časné ráno."

"O tom nic nevím."

"Každý den."

"Ne, já tu ženu neznám."

"Byl jste někdy u ní v bytě?"

"Jak bych mohl? Neznám ji. Nevím, kde bydlí."

"Sousedka paní Ďalovičové sdělila vnučce paní Ďalovičové, slečně Stetsonové, že jste její babičce jednou donesl rybu."

"Neznám paní Ďalovičovou ani její sousedku. Ani její vnučku."

"Takže jste nikdy nebyl v bytě 3A v Lincoln Street 1217, je to tak?"

"Nikdy."

"Pane Schiavinato, ukážu vám zbraň, která je důkazním materiálem, a zeptám se vás, jestli jste ji už někdy viděl."

"Neviděl."

"Nekoupil jste tenhle revolver od muže jménem José Santiago?"

"Ne."

"Noc před tím..."

"Ne."

".. než byla zavražděna Světlana Ďalovičová?"

"Ne."

"Netelefonoval jste jí pár minut před tím, než jste tu zbraň koupil?"

"Ne."

"Pane Schiavinato, máme tu zprávu od telefonní společnosti, podle které se z automatu v klubu zvaném Juice Bar v pátek ve čtvrt na dvě v noci uskutečnil hovor s telefonní stanicí registrovanou na Světlanu Helderovou, na adrese Lincoln Street 1217..."

"Cosa?"

Zapisovatelka znovu přečetla otázku. Tlumočník McNaalley ji přeložil Lorenzovi. Moscowitz přikývl, že je vše v pořádku a že Lorenzo může odpovědět.

"Já nevím, kdo té ženě volal, ale já jsem to nebyl," prohlásil Lorenzo.

"Nebyl jste tu noc v jednu hodinu v Juice Baru?"

"Ne. To místo neznám."

"Na předměstí v Riverheadu."

"Ne."

"Na Harris Avenue. Na předměstí."

"Ne."

"Pane Schiavinato..."

Na takovém jménu by si jeden zlámal jazyk.

"Pane Schiavinato, znáte muže jménem Bernard Himmel?"

"Ne."

"Bernie Himmel?"

"Ne."

"Benny Himmel?"

"Neznám nikoho z těch lidí."

"Nikdy jste s ním neuzavřel sázku?"

"Nikdy. S žádným z nich."

Schiavinato jim předvedl dobrou napodobeninu úsměvu Roberta Redforda.

Hawes měl chuť dát mu facku.

"Vsadil jste si u něj někdy na Super Bowl?"

"Co je to Super Bowl?"

Vytlouct mu ten úsměv z ksichtu.

"Když hráli Oceláři proti Kovbojům?"

"Nevím, co to znamená."

"Nevsádl jste dvacet táců na Oceláře?"

"Co je to dvacet táců?"

"Špatně jste si tipnul výsledek zápasu."

"Co je to tipnul?"

"A dvacet táců bylo v mžiku pryč."

"Co je to mžik?"

"Heleď se, dej si bacha," zavrčel Carella.

"Ale pane detektive, prosím vás," napomenul ho Moscowitz a zvedl obočí.

"Promiňte, pane obhájce," pronesl Carella a také zdvihl obočí. "Pane Schiavinato, neprohrál jste snad dvacet tisíc dolarů vsazených na zápas Ocelářů a Kovbojů?"

"Nikdy v životě jsem dvacet tisíc dolarů neměl."

"Musel jste je mít, když jste splatil směnku."

"Co je to směnka?"

"Písemný slib, že zaplatíte peníze, které dlužíte."

"Já peníze nikomu nedlužím. Poctivě pracuju. Mám poctivou práci."

"Bernímu Himmelovi jste dlužil dvacet tisíc, které jste vsadil na Super Bowl."

"Ne."

"Sešel jste se s ním v pátek v noci..."

"Ne."

"... a on vám vyhrožoval, že jestli mu ty peníze nesplatíte do neděle dopoledne, tak vás zabije."

"Nevím, o kom mluvíte."

"O Bernie Himmelovi. Vašem sázkaři. Bankéř Bernie. Vy jste přece gambler, Lorenzo, nejste?"

"Někdy si vsadím na koně. V sázkové kanceláři. Ale toho muže, o kterém mluvíte, neznám."

"Takže si teda nepamatujete, že vám řekl, že když mu nezaplatíte dluh, zaplavete si se svými rybami?"

"Já ho neznám, jak by mi to mohl říct?"

"A potom jste šel přímo k telefonnímu automatu..."

"Ne."

"... a zavolal jste Světlaně Ďalovičové. Proč, Lorenzo? Proč jste jí volal? Chtěl jste se ujistit, že nebude doma, až půjdete vykrást její byt?"

"Cosa?" zeptal se znovu Lorenzo.

Zapisovatelka zopakovala otázku, McNalley ji přeložil a Moscowitz si odkašlal.

"Pane detektive," ozval se. "Můj klient vám už několikrát zopakoval, že Světlanu Ďalovičovou nezná, nezná její vnučku a nikdy nebyl v jejím bytě na Lincoln Street. Také nezná sázkaře Bernieho Himmela ani překupníka zbraní Josého Santiaga. Takže, pokud..."

"Není to překupník se zbraněmi."

"Promiňte, myslel jsem, že podle vás mému klientovi prodal zbraň."

"Ale on mu tu zbraň prodal. Jenže to není překupník. Pumpuje benzín u jedné čerpací stanice Texaco."

"To je jedno, co dělá. Můj klient ho nezná."

Carellu napadlo, že advokát pořád Schiavinata nazývá "můj klient" jenom proto, že nedokáže vyslovit jeho příjmení.

"Takže pokud nemáte nic nového..."

"Máme jasnou představu o pohybu vražedné zbraně, pane obhájce."

"Vy tam!" zvolal Moscowitz a ukázal prstem na zapisovatelku.

"Nechte toho." Otočil se ke Carellovi: "Půjde to mimo zápis?" zeptal se.

"Jistě."

Zapisovatelka čekala. Carella přikývl.

"Povězte mi o tom," požádal ho Moscowitz.

"Vystopovali jsme zbraň od registrovaného držitele..."

"Jménem?"

"Rodney Pratt."

"Až kam?"

"K Josému Santiagovi, který ji ukradl z přihrádky na rukavice v Prattově autě..."

"Přiznal se k tomu?"

"Přiznal."

"A od něj putovala zbraň kam?"

"Tady pan Schiavinato ji koupil za dvě stě padesát dolarů."

"V tomhle bodě už to začíná být jen vaše spekulace, detektive. Ale připusťme, čistě teoreticky, že můj klient od něj tu zbraň koupil. Jak víte, že je to vražedná zbraň?"

"Byly z ní prokazatelně vystřeleny kulky, které zabily Světlanu Ďalovičovou a její kočku. Našli jsme je ve dveřích za mrtvolou obětí a ve skřínce za kočkou. Zbraň jsme objevili v kanále před domem, ve kterém bydlela zavražděná. Jediné, co nám chybí, jsou otisky pana Schiavinata na té zbrani a upřímně..."

"No, to je ale dost velký nedostatek, detektive. Z té zbraně mohl přece vystřelit kdokoliv."
"Možná by váš klient...", vložil se do hovoru Byrnes.
Ani on to jméno neuměl vyslovit.
".. mohl vysvětlit, proč oběti telefonoval pár minut před tím, než koupil zbraň, která ji zabila."
"Ano. Proč jí podle vás volal, poručíku?" zeptal se Moscowitz.
To bylo slabé místo.
Věděl to Byrnes, věděl to Carella, věděl to i Hawes a teď se na to zaměřil Moscowitz: Proč Lorenzo volal Ďalovičové, než koupil zbraň, kterou ji později zastřelil?
"Myslíme si, že se chystal vykrást její byt," odpověděl Carella.
"Volal, aby si zjistil, kdy to bude bezpečné. Kdy nebude doma."
Neznělo to moc přesvědčivě.
"Tvrdíte, že jí volal, aby se jí zeptal, kdy nebude doma? Tak to ji mohl jít vykrást rovnou."
"No, to ne. Asi se jí na to nezeptal přímo."
"A jak se jí tedy na to zeptal?"
"To nevím. Nemůžu přece vědět, jak ten rozhovor konkrétně probíhal."
"Ale domníváte se, že se snažil zjistit, kdy nebude doma..."
"Ano."
"Takže si ověřoval, kdy bude bezpečné tam jít a byt vykrást."
"Přesně tak."
"V italštině?"
"Cože?"
"Ten rozhovor. Probíhal v italštině?"
"Ano. Podle jednoho svědka."
"Protože, jak vidíte, můj klient anglicky nemluví."
"Podezírám ho, že trochu anglicky mluví."
"Aha. A proč?"
"Prodává ryby anglicky hovořícím lidem. Jsem si jistý, že musí anglicky umět aspoň trochu."
"Budeme se ho na to muset zeptat, ne?" usmál se Moscowitz sladce.
"Italsky."
Hawes měl chuť dát pár facek i jemu.
"Jak dlouho trval ten telefonický rozhovor, víte to?"
"Ne, nevíme."
"Předpokládám, že telefonní společnost to vědět bude."
"Ano, ale..."
"Neměli bychom se s nimi spojit?"
"Proč?"
"Abychom zjistili, jak dlouho trvalo mému italsky hovořícímu klientovi, než zjistil, kdy jeho budoucí oběť nebude doma, aby mohl vykrást její byt."
Snaží se vyhrát tenhle případ už tady ve výslechové místnosti, pomyslel si Carella. A vyhrává ho.
"Mimochodem, zjistili jste na místě činu nějaké známky vloupání?" zeptal se Moscowitz.
"Okno bylo otevřené."
"Aha. To znamená, že došlo k vloupání?"
"Ne, ale pan Schiavinato musel vědět, že v bytě jsou peníze..."
"Aha. A jak by to mohl vědět?"
"Tu ženu znal. Mluvil s ní každý den na trhu. Dokonce jí jednou ráno donesl ryby až do bytu, když byla nemocná. Byla to opuštěná stará paní. Důvěřovala mu. A on její důvěry zneužil."
"Chápu. Tím, že po ní vystřelil a zabil ji."
"Ano."
"Proč?"
"Překvapila ho, když se pokusil..."
"Myslel jsem, že jí telefonoval, aby zjistil, kdy nebude doma."
"Ano, ale..."
"Jestliže věděl, kdy nebude doma, tak jak je možné, že ho překvapila?"
"Lidé se přece často neočekávaně vrací domů."
"Takže ji zastřelil. Došlo k tomu až potom, co našel ty peníze, o kterých údajně věděl, že jsou v bytě?"
"Muselo to tak být. Hned následujícího dne totiž vyplatil svého sázkaře."
"Hned následujícího dne mu dal dvacet tisíc dolarů, je to tak."
"Ano. Himmel nám řekl..."
"Nějaký sázkař," odbyl to Moscowitz mávnutím ruky.
"Nemá žádný důvod lhát."
"Aha. A odkdy je sázkaření legální?"
"Jestli si myslíte, že jsme se s ním domluvili..."
"A což takhle domluvit se se mnou?"
"Na čem?"

"Že všichni půjdeme domů. Včetně mého klienta."

"Váš klient je vrah."

"A ukradl té staré paní dvacet tisíc dolarů, to myslíte?"

"Možná víc."

"Aha. Jak to, víc?"

"Ráno toho dne, kdy byla zavražděna, vybrala z banky sto dvacet pět tisíc dolarů."

Moscowitz se na Carellu zahleděl.

"Ujasněme si to," řekl. "Teď tedy tvrdíte, že ukradl sto dvacet pět tisíc dolarů?"

"Tvrdím jen, že ty peníze jsou pryč. Tvrdím, že dvacet tisíc z nich předal váš klient druhého dne svému sázkaři. Tvrdím, že je velmi pravděpodobné, že ukradl všechno, ano."

"Ukradl všechny ty peníze a pak ji zastřelil, tak to podle vás bylo?"

"Ano. Tak nám to připadá."

"Detektive, já vám něco povím. Tohle je tak absurdní, že vás musím požádat, abyste okamžitě přerušil výslech mého klienta..."

"Jmenuje se Schiavinato," upozornil ho Carella. "Ski-ja-viná-to."

"Děkuji. Jenže na tomhle poli vám pšenka nepokvete. Pohybujete se na nejisté půdě, pořád dokola. Plýtváte časem nás všech a myslím, že víte, že s tímhle by vás velká porota vykopla během deseti vteřin."

"To si nemyslím," ohradil se Carella.

"My si to nemyslíme," doplnil po Byrnes.

"To je jedno. Nechte toho. Hned teď."

"Jasně," kývl Carella. "Vlastně, mám pro vás návrh."

"A jaký, detektive?"

"Uděláme si malou konfrontaci."

Moscowitz se na něj podíval.

"Vytáhneme z postele Himmela a Santiaga a probudíme taky toho muže, co viděl Schiavinata, jak se shýbá ke kanálu, ve kterém jsme pak našli vražednou zbraň."

Moscowitz na okamžik zmlkl. Na okamžik, který detektivům připadal velmi dlouhý.

Pak promluvil: "Jakého muže? Takového svědka přece nemáte."

"Chcete se vsadit, pane obhájce?"

"Já prostě nechápu, kam se podělo těch sto dvacet tisíc," vrtěla hlavou Priscilla.

"Já taky ne," přidal se Georgie.

Seděli v kanceláři poručíka Byrnesa. Priscilla v pohodlném černém koženém křesle za poručíkovým psacím stolem a oba chlapi proti ní, na dřevěných židlích vedle knihovny. Před poručíkovou kanceláří byla služebna. Slyšeli, jak tam vyzvánějí telefony. Za zamřížovanými rohovými okny se stále ozýval hluk automobilů z Grovenor Avenue. Za laťkovým zábradlím, které služebnu oddělovalo od chodby, byly dveře, nahoře prosklené mléčným sklem, na nichž stálo: "Výslechová místnost". Lorenzo Schiavinato byl stále u výslechu. Malé digitální hodiny na poručíkově stole vedle fotografie ženy, kterou Priscilla odhadla na jeho manželku, ukazovaly 10:32. Obloha se začínala mračit. Vypadalo to, jako by mělo znovu začít sněžit.

"Povídal přece, že z banky vybrala sto dvacet pět tisíc, ne?"

"Jo, jestli myslíš toho poldu," přikývl Tony.

"Říkal sto dvacet pět tisíc, ne?" ujist'ovala se Priscilla.

"Jo, ten Carella."

"Tak jak to, že v tý obálce bylo jen pět tisíc?" zeptala se Priscilla.

"Pět tisíc není úplně k zahození," připomněl ji Georgie ještě jednou.

Zoufale si přál, aby uvěřila, že když její babička řekla, že o ni bude postaráno, myslela tím, že jí odkáže pět tisíc. Chtěl, aby Priscilla těch chybějících sto dvacet tisíc pustila z hlavy. Věděl, kde je devadesát pět z nich. Skrývaly se v obálce v krabici od bot na horní polici jeho šatníku.

Byly nacpané do páru lakýrek, které nosil ke smokingu při takových zvláštních příležitostech, jako je silvestrovský večer.

"Co se stalo s těma sto dvaceti tisícema?" ptala se Priscilla znovu.

Georgie v duchu pořád počítal.

Stará paní vybrala z banky sto dvacet pět tisíc. Ale ve schránce bylo jenom sto tisíc. Takže kam se podělo těch pětadvacet?

Lorenzo měl hlavu v dlaních a plakal.

To proto, že byl Ital. A také proto, že mu jeho advokát poradil, aby mu světil všechno, co ví o smrti staré paní, než si policajti zavolají spoustu lidí, kteří na něj ukážou prstem. Moscowitz si bez pomoci tlumočnicka vyslechl, jak Lorenzo v lámané angličtině vypráví svůj příběh.

Byl to smutný příběh.

Poté Moscowitz sdělil detektivům, že není pochyb o tom, že byl spáchán zločin, ale provázejí ho zcela mimořádné okolnosti. S ohledem na tyto neobvyklé okolnosti poradil svému klientovi, aby vše uvedl do protokolu za přítomnosti okresního státního zástupce, o jehož přítomnost Moscowitz zároveň požádal.

Což znamenalo, že jeho klient se rozhodl přiznat vinu za méně závažný zločin, aby se vyhnul obvinění z těžkého zločinu.

Když na osmdesátý sedmý revír dorazila asistentka okresního státního zástupce Nellie Brandová, venku sněžilo. Připadala si promrzlá a neupravená, ačkoliv ve svém hnědém kostýmku, béžové halence a vysokých hnědých kozačkách, doplněných zelenou kabelkou, která lichotila jejím očím a pískově zbarveným vlasům, působila nesmírně elegantně.

Než ráno odešla do práce, pohádala se s manželem a dokonce i k detektivům z osmdesátého sedmého, které velice dobře znala, se proto chovala neobvykle příkře. Moscovitz také znala, vlastně nad ní před necelým půlrokem vyhrál v jednom soudním případě. Celkově vzato, nevěstila její nálada pro Lorenza Schiavinata nic dobrého. Připadal jí až moc hezký a navíc (jak se sám přiznal advokátovi) dvěma ranami zastřelil nějakou stařenku. O případu už byla informovaná. S pomocí tlumočnicka spustila obvyklý kolotoč otázek a odpovědí. Začala dotazy na jméno, adresu, zaměstnání a po chvíli se výslech dostal do běžných kolejí.

Všechno tohle už zažila stokrát předtím. Tisíckrát. Bylo přesně 11:04 dopoledne.

Otázka: "Tak mi, pane, povězte, jak dlouho jste znal zavražděnou ženu."

Carella si všiml, že Nellie se také vyhýbá používání Schiavinatova jména. Napadlo ho, že jestli se ten chlapík někdy dostane z vězení, měl by si jméno změnit. Také si uvědomil, že Nellie nazývá Světlanu Ďalovičovou "zavražděnou ženou", a zauvažoval, zda má potíže také s vyslovením jejího jména. Možná by si měli změnit jméno všichni na světě, pomyslel si a zatím mu utekla část Lorenzovy odpovědi.

Odpověď: "... na rybím trhu."

Otázka: "Byl to rybí trh na Lincoln Street?"

Odpověď: "Ano. Tam pracuju."

Otázka: "A tam jste se s ní poprvé setkal?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Kdy to bylo?"

Odpověď: "V polovině září."

Otázka: "V září loňského roku?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Takže jste ji znal přibližně čtyři měsíce. Nebo spíš trochu déle."

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Byl jste někdy v jejím bytě na Lincoln Street?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "V Lincoln Street 1217?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "V bytě 3A?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Kdy jste tam byl?"

Odpověď: "Byl jsem tam dvakrát."

Otázka: "Kdy?"

Odpověď: "Poprvé jsem jí tam donesl rybu pro kočku. Světlana byla nemocná a zavolala do tržnice..."

Otázka: "Vy jste jí říkal Světlana?"

Odpověď: "Ano. Tak se jmenovala."

Otázka: "A vy jste ji tak oslovoval?"

Odpověď: "Byli jsme přátelé."

Otázka: "Navštívil jste vaši přítelkyni v noci dvacátého ledna, před dvěma dny?"

Odpověď: "Navštívil."

Otázka: "Přinesl jste jí zase rybu?"

Odpověď: "Ne."

Otázka: "Proč jste tam šel, pane?"

Odpověď: "Abych ji zabil."

Otázka: "A skutečně jste ji zabil?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Proč?"

Odpověď: „Abych ji zachránil."

Lorenzo vyprávěl, že poznal Světlanu jako milou starou paní, která chodila každý den na rybí trh koupit čerstvou rybu pro svou kočku. A každý den s ním mluvila téměř dokonalou italštinou...

Mica, lei earla Italiano bene.

Solo un pocotino.

No, no, molto bene.

Blahopřál jí k tomu, jak výborně hovoří jeho rodným jazykem, a ona plaše popírala, že by italštinu tak ovládala. Pak mu řekla, že potřebuje...

Mi bisogna un po di gesce fresco per il mio gatto... .. každý den čerstvé ryby pro svou kočku. Dvě ryby denně, jednu ráno a druhou večer. Krmí ji jenom dvakrát denně, ale ryby musí být naprosto čerstvé, protože "moje Irina si na to potrpí", vysvětluje italsky s divčím mrknutím oka, které mu napoví, že to kdysi musela být velmi krásná žena. I při tom věku je na jejím způsobu chůze něco elegantního. Je to dlouhý důstojný krok, jako by přecházela jeviště. Někdy ho napadá, jestli třeba nebyla herečkou.

Poprvé si uvědomí, že má asi stále bolesti, když jednoho dne ráno na trhu skoro nemůže otevřít kabelku, aby zaplatila za nákup. Je ještě září a počasí je mírné a slunné, ale ona přesto zápasí se sponou kabelky, a Lorenzo si poprvé všimne, jak má zkroucené prsty a zdeformované ruce.

Má s otevřením kabelky takové potíže, že jí bolesti zkrabatí obličej a ona se v rozpacích otočí zády a pokračuje tiše v zápase. Když konečně vzdorné kovové zapínání povolí, otočí se k Lorenzovi a podává mu pár dolarů za dvě ryby.

Lorenzo vidí, jak jí po tváři stékají slzy.

"Není vám něco?" zeptá se.

"Puoi alzare la voce? Sono un po sordo."

Žádá ho, aby mluvil hlasitěji, že je trochu nahluchlá. Opakuje svou otázku a ona mu italsky odpovídá: "Ne, nic mi není. Vůbec nic."

Jednoho dne zkraje října zjistí, že Světlana pochází z Ruska, a okamžitě se mezi nimi vytvoří silné pouto, pouto mezi dvěma přistěhovalci ve městě přistěhovalců. On je čtyřiatřicetiletý italský prodáváč ryb, ztracený v cizí zemi, a ona osmdesátiletá ruská emigrantka, možná bývalá herečka, možná tanečnice, nebo snad princezna, kdo ví, která shání čerstvé ryby pro "mio piccolo tesoro Irina."

Můj malý poklad Irinu.

Nějak mu připomíná jeho tetu Lucii, něžnou a laskavou dámu, která si vzala jednoho zelináře z Neapole, když Lorenzovi bylo dvanáct.

Odstěhovala se do toho krásného, ale barbarského města daleko na jihu a

Lorenzovi to zlomilo srdce.

Jejich každodenní rozhovor netrvá déle než deset patnáct minut.

Během nich se však toho o sobě hodně dozvědí a on zjistí, že se na její každodenní ranní návštěvu trhu těší. Když se teď blíží zima, Světlana mívá na hlavě hezký hedvábný šátek a na zkroucených prstech vlněné rukavice.

Nosívá obnošený modrý vlněný kabát. Lorenzo cítí, že to kdysi bývala elegantní žena s vybraným vkusem, na kterou zde, v tomhle drsném městě dolehly zlé časy.

Jednoho dne se jí svěří, proč odjel z Milána. "Jsem gambler. Dlužil jsem peníze."

"Aha," přikývne moudře Světlana.

"Spoustu peněz. Vyhrožovali mi, že mě zabijou. V Itálii to není jenom planá výhružka. Utekl jsem."

"A pořád hrajete?" ptá se stará paní.

Lorenzo pokrčí rameny a smutně se usměje: "Ano, signora, občas, che poso fare? A co vy? Máte taky nějaké zlozvyky?"

"Poslouchám staré desky."

Asi o týden později zjistí, že kdysi byla koncertní klavíristkou a často vystupovala v La Scale v Miláně. V Miláně se naučila italsky...

"Ale ne! V La Scale? Veramente?"

"Ano. Ano. Nejen v Miláně," hovoří žena rozrušeně, "ale také v New Yorku a Londýně a Paříži..."

"Brava!" vyhrkne Lorenzo.

"... v Budapešti, Vídni, Antverpách, Praze, Lutychu, Bruselu, všude."

Všude."

Hlas jí poklesne.

"Bravissima," obdivuje ji Lorenzo.

"Ano," řekne měkce.

Chvilí oba mlčí. Balí rybu, kterou jí doporučil.

"A teď?" ptá se. "Hrajete ještě?"

"Teď už jen poslouchám minulost."

Před Dnem děkuvzdání jednou přijde na trh a vypráví Lorenzovi, že byla u ušního lékaře a ten jí udělal nějaké testy...

"Audiometrické testy," vysvětluje. "Non so il parole italiano..." ... neví, jak se tyto testy nazývají v italštině. Pouštěli jí do obou uší různé zvuky. Výsledky nedopadly dobře a ona má teď strach, že je to něco vážného. V poslední době začala slyšet zvonění v uších, bojí se...

Lorenzo ji uklidňuje, že testy nejsou vždycky přesné a doktoři se často pletou, ačkoli si o sobě myslí, že jsou neomylní bozi a že si mohou zahrávat s lidskými city. Ale ona stále vrtí hlavou a tvrdí, že testy byly určitě provedeny správně, sluch se jí zhoršuje každickým dnem. Co když přijde čas, kdy už ani nebude moci poslouchat své vlastní nahrávky? Pak bude i minulost ztracená. V takovém případě by radši umřela, vyšlo by to nastejno.

Jednoho rána je nemocná a on jí donese ryby domů...

Otázka: "Co tím myslíte, nemocná?"

Odpověď: "Nic vážného to nebylo. Nachlazení. I když u takové staré paní..."

Otázka: "Kdy to bylo?"

Odpověď: "Začátkem měsíce."

Otázka: "Tohoto měsíce? Teď v lednu?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Jak jste se dozvěděl, že je nemocná?"

Odpověď: "Zatelefonovala mi."

Lorenzo, non mi sento tanto benwe oggi. Me lo puoi portare i pesci?

Otázka: "Zatelefonovala vám do tržnice?"

Odpověď: "Ano. Požádala mě, jestli bych mohl vybrat dvě pěkné ryby pro Irinu, takové jako obvykle, a přinést je k ní

do bytu. Souhlasil jsem. Byla to moje přítelkyně. Přišel jsem tam..."

Toho lednového rána přišel ke Světlaně v půl deváté. Nikoho na chodbě domu nepotkal. Ale když zaklepal na dveře bytu 3A a Světlana zavolala: "Ano, kdo je to?", otevřely se dveře bytu 3C a vyšla z nich exotická žena s dlouhými černými vlasy a temně hnědýma očima, s ústy jako má Sophia Lorenová, širokými lícními kostmi a nádhernými...

Otázka: "Co je s ní?"

Odpověď: "Vyšla z bytu."

Otázka: "Z bytu 3C, jste říkal?"

Odpověď: "Je to sousední byt."

Otázka: "A co s ní má být?"

Odpověď: "Nic. Jen vám líčím všechny detaily."

Skrz zavřené dveře odpoví Světlaně, že to je on, Lorenzo, že přišel s rybou pro Irinu. Světlana na něj volá, ať jde dál, že dveře jsou otevřené.

Dívka z bytu 3C už sestupuje se schodů. Lorenzo vchází do bytu. Je to malý byt a je tam strašlivě chladno, ačkoli zima sotva začala. Světlana sedí ve velké dvouposteli v malé ložnici, má na sobě vybledlý růžový župan a je přikrytá pokrývkou a přehozem, který vypadá skoro italsky. V pokoji je také prádelník, skoro určitě italský, nebo tak mu to alespoň připadá.

Takový nábytek se zdobenými úchytkami a malbami na bočnicích a vrchní desce můžete vidět na Sicílii.

"Cího un mal railredore," vysvětluje mu, že nastydla a mírným hlasem ho varuje, aby k ní nechodil moc blízko: "Non ti avvicinare."

Kočka Irina leží v nohou postele. Je to tlusté šedo-černo-bílé zvíře.

Když Lorenzo vstoupí do místnosti, zamžourá na něj očima, pak zachytí vůni čerstvých ryb, zabalených v bílém papíře, a najednou vztyčí uši, zalesknou se jí zelené oči a zaškube jí čumák. Jako šelma z džungle, pomyslí si Lorenzo.

Světlana ho požádá, jestli by Irině nedal jednu rybu. Stačí jen položit ji do misky pod dřezem, Irina sní všechno kromě páteře a tvrdých kostí z hlavy. Lorenzo jde do kuchyně, vybaluje rybu a kočka se mu zatím tře o nohy. Na kočičkách je něco, co v něm vyvolává nesmírně nepříjemný pocit.

Nikdy neví, co si kočka myslí. Nikdy neví, jestli mu kočka bude lízat ruku, nebo jestli mu skočí po krku. Položí rybu do misky a hned se obrací zády.

Když se vrátí do ložnice, Světlana ho požádá, aby se na chvíli posadil, že by si s ním o něčem chtěla promluvit. Sedne si na židli u prádelníku. Přes celý pokoj vidí do otevřené skříně, kde visí staré ale elegantní oblečení, obnošené a zmačkané, na ramínkách potažených hedvábím stejné barvy, jakou má Světlanin župan. Světlana zakašle, vezme si papírový kapesník z krabičky vedle postele, vysmrká se a pak řekne:

"Lorenzo, voglio che tu mi ammazi."

"Lorenzo, chci abys mě zabil."

14

Nejdřív neví, jak na to má reagovat. Jedná se snad o nějaký podivný ruský vtip? Pokud ano, pak mají Slované velmi zvláštní způsob humoru.

Má se tomu smát? Ne, ona se tváří naprosto vážně. Chce, aby ji zabil.

Udělala by to sama, říká, ale chybí jí k tomu odvaha. Navíc, jak se může člověk zabít, když ani nemá zbraň? Má skočit ze střechy? Nebo si pustit plyn? Nebo se pověsit na potrubí na záchodě? Ne! Pouhé pomyšlení na tohle všechno jí nahání hrůzu. Pistole je rychlá a jistá, ale kde ji vezme?

Neví snad Lorenzo, kde se dá sehnat pistole? A kdyby nějakou dokázal sehnat, byl by tak laskavý a zastřelil ji?

Neusmívá se. Není to vtip.

Lorenzo slyší, jak kočka v kuchyni likviduje rybu, kterou jí dal do misky. Ty zvuky znějí tak trochu sprostě. Kočky jsou jako divoké šelmy.

Světlana pokračuje ve vysvětlování. Byla u neurologa, který stanovil její diagnózu. Jedná se o nádor ve sluchovém ústrojí. Pokud se chirurgicky neodstraní, úplně ohluchne. Ale naděje na...

"No tak to samozřejmě musíte..."

"Ne," tvrdí ona. "Ty to nechápeš. I kdybych si zvolila chirurgický zákrok... takhle to říkají, Lorenzo, jako bych volila prezidenta, zvolit chirurgický zákrok, představ si to. Takže i kdybych se rozhodla pro operaci a souhlasila s ní, stejně by..."

Vrtí hlavou.

"Čekala jsem příliš dlouho, Lorenzo. Ten nádor je moc velký, možná mi nebudou moct zachránit sluch. Čím větší je nádor, tím menší je naděje, to mi vysvětlil. Ten doktor. A když... když je v průměru větší než tři centimetry... když je ten nádor větší..." Začíná plakat.

"Možná mi nedokážou zachránit ani obličejové nervy. To mi řekl. Ten doktor."

Lorenzo bezmocně stojí vedle její postele.

"Takže k čemu je takový život? Ruce mám už teď mrtvé. Nemůžu hrát. A kdybych už ani neslyšela? Kdybych nebyla schopná vyjádřit své pocity... kdyby mi znehybněla tvář? Vždycky, když jsem hrála, moje ruce a má tvář vyjadřovaly všechno, co jsem chtěla dát najevo. Víš, jak mi říkali? Tornádo. Tornádo ze stepí. Divoké tornádo. To vše dokázala

moje tvář a mé ruce. Tornádo."
Hořce vzlyká a přerývaně pokračuje:
"Co mi zbývá, Lorenzo? Co? Proč bych měla žít? Prosím tě, pomoz mi!"
Rukama si přikrývá obličej a pláče.
"Prosím," žádá ho. "Zabij mě, prosím tě."
Tvrdí jí, že to je nesmysl.
Vysvětluje jí, že v každém případě, i když je naděje na úspěch malá, musí na tu operaci jít. Prostě musí. Kromě toho, člověk by neměl dělat taková rozhodnutí, když se necítí dobře. Teď je nasydlá...
"Podívejte se, jak jste bledá!" ... všechno to bude cítit jinak, až ji nachlazení přejde. Ale jak mluví, Světlana pořád vrtí hlavou. Ne, ne, trvá na svém. Už si to pořádně promyslela, opravdu, a prokázal by jí obrovskou službu, kdyby někde sehnal pistoli a zastřelil ji.
"To myslíte vážně?"
"Myslím."
"Světlano, to ne!"
"Proč ne?"
"Protože jsme přátelé. Jste moje přítelkyně, Světlano."
"Tak mě zabij," žádá ho.
"Ne."
"Prosím tě, Lorenzo. Zabij mě. Vysvobod' mě z téhle mizérie. Pomoz mi! Prosím tě!" „Ne."
"Prosím."
"Ne."
"Zaplatím ti."
"Ne."
"Zaplatím ti deset tisíc dolarů."
"Ne."
"Dvacet tisíc."
"Ne."
"Lorenzo, prosím tě. Prosím!"
"Ne, Světlano, je mi líto, ale ne."
"Dvacet pět tisíc. Když mě zabiješ a potom se postaráš o Irinu. Vezmeš si ji domů. Budeš ji krmit a postaráš se o ni."
"Nemůžu. Neudělám to."
"Zaplatila bych ti víc, ale..."
"Ne, Světlano. Prosím vás. Nikdy. Ani za milión. Nikdy. A nechte toho, prosím vás."
Jenže to vše se odehrálo předtím, než prohrál a zadlužil se u Bernieho Bankéře.
A Bernie mu vyhrožuje, jestli Lorenzo správně rozumí jeho velmi rychlé angličtině. Pokud se prý Lorenzo do neděle dopoledne neobjeví s penězi, které mu dluží, Bernie ho zabije. Lorenzo by se vsadil, že je Bernie žid, ale najednou působí velmi italsky, se všemi těmi řečmi o tom, že si Lorenzo zaplave se svými rybami. To je opravdu velmi italské. Lorenzo už jednal s mnoha italskými i americkými sázkaři a ví, že dlužníky moc často nezabíjejí, protože pak by nikdy nedostali své peníze zpátky. Na druhou stranu ani zlomená noha nebo vyražené oko nepředstavují moc radostnou vyhlídku. Všechno, co mu ten malý sázkař říká, proto bere velmi vážně.
Ani na okamžik nezapochybuje o tom, že mu buď Bernie sám, nebo nějaký jeho kamarád dá pořádně do těla, jestli se neobjeví s dvaceti tisíci, které vsadil na ty Oceláře nebo Oceláře... nebo jak se jmenují. Co to vůbec znamená Ocelháři? Lidi, co lžou a kradou? Asi ano, když ho připravili o peníze. Angličtina je pro něj někdy hádankou, ale po čertech jasně rozumí všemu, co mu teď Bernie říká. Bernie prohlašuje asi tohle:
"Zaplat' mi, kamaráde, do neděle dopoledne, jinak budeš litovat."
Bernie hovoří jasně.
A právě tehdy Lorenzo zavolá Světlanu, že jestli pořád ještě chce, aby udělal to, co mu zkraje měsíce navrhla...
"Ano," odpovídá Světlana ihned.
"Pak jsem připraven to udělat," zašeptá do telefonu.
"Kdy?" šeptá ona.
Oba tiše mluví italsky jako dva spiklenci. A vlastně spiklenci jsou.
"Teď," navrhuje Lorenzo. "Dneska v noci."
"Ne. Nejdřív si musím zařídit pár věcí."
"Tak kdy?"
"Zítra v noci."
"Ano, dobře. Zítra v noci."
To všechno italsky.
Domani sera?
Sì, va bebe. Domani sera.
"Zavolám vám zítra."
"Dobře. Zavolej mi. Ale ne ráno. Ráno budu pryč. Musím si něco zařídit."
"Tak kdy?"
"Brzy odpoledne."
"Zavolám vám."

"Ciao."

"Ciao."

Dva starší přátelé se loučí. A ani slovo o vraždě.

V sobotu večer přichází do jejího bytu krátce před jedenáctou.

Světlanu má na sobě květované bavlněné domácí šaty a ošlapané pantoflíčky na podpatku. Vypráví mu, že ráno zašla do banky a vybrala peníze, které mu slíbila...

"Je mi odporné brát za to peníze," povzdechne si Lorenzo.

"Nemůžu čekat..."

"Mám strašné dluhy," vysvětluje. "Jinak bych to nikdy nepřijal."

"Vezmi si to," podává mu obálku. "A přepočítej to."

"Nemusím to počítat."

"Spočítej si to. Je to dvacet pět tisíc dolarů."

Lorenzo zavrtí hlavou a dá si obálku do kapsy kabátu. Je přesně jedenáct hodin.

"Ráno jsem si udělala vlasy."

"Máte to moc hezký," pochválí ji drobné kudrlinky. "Vypadáte krásně."

"Vzala bych si dlouhou černou večerní róbu, ale chci, aby se zdálo, že mě překvapil lupič. Aby na tebe nepadlo žádné podezření. Otevřeme okno. Bude to vypadat, že sem někdo vlezl."

"Ano."

V duchu se sám sebe ptá, co je za člověka, když je ochotný udělat něco takového chudince staré hluché paní. Jak může být takový? Ale pak si vzpomene na Berniho hrozbu. A zdůvodňuje si, co se chystá udělat.

Když bude mít pětadvacet tisíc, může splatit těch dvacet, co dluží Berniemu, a se zbývajících pěti si příští týden třeba vybere nějakého dobrého koně na dostizích. Určitě vyhraje a pak si hned znovu vsadí.

Třeba vyhraje celé jmění. Vždyť přece udělá jenom to, co si Světlana přeje. Pomůže jí, aby zemřela důstojně a se ctí.

Pomůže jí opustit tento svět, než pro ni nastanou nejtrpčí chvíle. Proto mu Bůh odpustí. Tohle si říká.

Otevře okno ložnice.

Do bytu rychle proniká studený vzduch.

Světlanu jde ke skříni v ložnici a vyndává z ní starý kožich.

"Chci, aby to vypadalo, že jsem se zrovna vrátila z obchodu," vysvětluje.

"Aby tě nikdo nepodezíral."

Jeho ruka se v kapse kabátu dotýká pažby revolveru a začíná se třást.

Náhle si vůbec není jistý, že to dokáže udělat, že ji dokáže zabít. Vůbec si není jistý.

"Pomohl bys mi, prosím tě?" požádá ho Světlana.

Podrží ji kožich a ona si ho oblékne. Ucítí ze svých rukou zápach rybin. Ruce mu pořád páchnou rybinou.

Teď se začíná třást celý. Světlana bere ze stolku u dveří do bytu kabelku a začíná v ní něco hledat. Konečně nachází bílou obálku nadepsanou nějakým jménem.

"Odnes tuhle obálku do recepcce hotelu Powell. Je na ní napsané jméno mé vnučky. Požádej recepčního, ať to zanesou do jejího apartmá. Nezapomeň, určitě řekni do jejího apartmá. Má tam apartmá, víš."

Přikývne a vezme si od ní obálku.

"Slíb mi to," žádá ho.

"Slibuju."

Strčí obálku do levé kapsy kabátu, kde už má obálku s pětadvaceti tisíci dolary. Krvavé peníze. Pravou ruku má v kapse, svírá v ní revolver.

Potí se. Ruka na pažbě zbraně je kluzká.

Je deset minut po jedenácté.

Kočka je v předsíni s nimi. Dívá se na ně. Nejdřív do Světlaniny tváře, pak do Lorenzovy. Jako by čekala, že ji budou krmit.

"Košík na přenášení má v kuchyni," říká Světlana. "Na stole. Je na něj zvyklá. Bude si myslet, že ji neseš k veterinář."

Podívá se na Světlanu a přikývne. Pak se podívá na kočku.

Kočka se mu tře o nohu. Zamrazí ho. Potí se a zároveň se třese.

"Přisahej mi, že se o ni dobře postaráš."

Lorenzo chvíli mlčí.

"Přisahej," žádá ho.

"Přisahám."

"Přisahej, že ji budeš každý den krmit čerstvým rybama."

"Slibuju."

"Přisahej."

"Přisahám."

"Na zdraví své matky."

"Přisahám na zdraví své matky."

V bytě se rozhostí ticho.

Z kuchyně slyší Lorenzo tikat hodiny. Podívá se na své hodinky.

Je skoro dvacet minut po jedenácté. Světlana bere ze stolku v předsíni hnědý papírový sáček s lahví whisky.

"Piju," vysvětluje mu.

"Soní uní umbriaga."

Jsem alkoholička.

"Já vím."

Ve skutečnosti o tom nevěděl.

Ve skutečnosti tu ženu vůbec nezná.

Ale chystá se ji zabít.

"Jsi připravený?" ptá se ho Světlana.

"Ano."

Stařenka stojí hned u dveří. Sáček s lahví whisky má v pravé ruce.

Lorenzo vytáhne z kapsy kabátu revolver. Kočka se mu pořád tře o nohu a přede. Na tváři se mu objevují kapičky potu, pot mu stéká za límec košile, potom mu vlhne podpaží a popelavě plavé chloupky na prsou. Ruka se mu prudce třese.

"Děkuju ti, že to pro mě uděláš."

Sevře zbraň oběma rukama.

"Postarej se o Irinu," požádá ho znovu a zavře oči.

Ve výslechové místnosti je najednou ticho.

Otázka: "V tu chvíli jste po ní vystřelil?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Kolikrát jste po ní vystřelil?"

Odpověď: "Dvakrát."

Otázka: "Zabily ji ty výstřely?"

Odpověď: "Ano."

Otázka: "Co jste udělal potom?"

Odpověď: "Zastřelil jsem tu kočku."

Nellie se na něj podívala.

"Proč jste to udělal?" zeptala se.

"Nechtěl jsem se o ni starat. Víím, že jsem to Světlaně slíbil. Ale kočkám se nedá věřit."

Lidem taky ne, pomyslela si Nellie.

"Takže jste si vzal její peníze..."

"Ano, ale jenom proto, že jsem se bál, že mi Bernie něco udělá."

"A dal jste mu těch dvacet tisíc, které jste mu dlužil? Nebo jste ho taky podfoukl?"

"Nevím, co znamená podfoukl."

"Vysvětlíte mu, co znamená někoho podfouknout," obrátila se Nellie na tlumočníka.

"Podvedl jste někdy někoho, třeba nějakou ženu?" zeptal se McNalley.

"Já? Proč? Nikdy!" ohradil se Lorenzo. "Co to má společného s Berniem?"

"Paní Brandová se vás ptá, jestli jste taky porušil slovo, které jste dal Berniemu," ozval se Moscowitz. "Je to tak, paní státní zástupkyně?"

"To je skoro přesné," souhlasila Nellie. "Zeptejte se ho na to," požádala McNALLEYE, který otázku okamžitě přeložil.

"Nepodvedl jsem ho, ani nikoho jiného," odpověděl Lorenzo. "Ani jsem nikoho nepodfoukl, nebo jak to říkáte. Zaplatil jsem Berniemu a udělal jsem všechno, o co mě Světlana požádala. Kromě té kočky."

"Ano, kromě té kočky, správně," přikývla Nellie. "Kromě té kočky, co jste zastřelil."

"No..."

"No zastřelil jste ji přece, ne?"

"Ano. Nemám kočky rád."

"No vidíte, a já je miluju," řekla Nellie.

A jsem taky státní zástupkyně, pomyslela si.

"Co jste udělal s těmi zbylými pěti tisíci?"

"Vsadil jsem je na koně."

"Vyhrál jste?"

"Prohrál."

"Dokolečka, dokola," poznamenala Nellie.

Po celý oběd si Priscilla stěžovala na svou hroznou babičku, která jí zanechala pouhých pět tisíc. Georgie přitom pořád myslel na devadesát pět tisíc schovaných v černé lakýrce v krabici na boty doma ve skříni.

Když se vrátil do svého bytu, okamžitě schované peníze přezkontroloval. Byly tam. V krásné bílé obálce zabezpečené gumičkou.

Vypadala stejně krásně, jako když ji tam den předtím schoval. Naditá penězi. Spočítal je. Měl chuť vyhodit je do vzduchu a nechat si je padat na hlavu. Ale místo toho je vrátil do obálky, obálku znovu zagumičkoval, vložil ji do jedné z lakýrek, přikryl krabici víkem a dal ji zpět na vrchní polici ve skříni. Dveře od skříně zavřel. V kuchyni zazvonil telefon. Šel k němu.

Byl to Tony.

"Kdy si rozdělíme peníze?" zajímal se.

"Stavím se u tebe, než půjdeme večer do klubu."

"Kolik je polovina z devadesáti pěti?" chtěl vědět Tony.

"Čtyřicet sedm a nějaké drobné."

"Kolik je těch drobných?"

"Pět stovek."

"Ty drobný přines taky," řekl Tony a zavěsil.

"Takže to máme," prohlásil Moscowitz, "prostě a jednoduše zabití ze soucitu."

"Takže to máme, prostě a jednoduše, vraždu druhého stupně," odpověděla Nellie. "Vlastně, Alane, možná máme vraždu na objednávku, což by mu mohlo vynést trest smrti."

"Ale jděte, Nellie. Opravdu?"

"Když si někdo vezme peníze za to, že někoho zabije, připadá mi to jako nájemná vražda."

"Žena dá muži peníze, aby jí pomohl spáchat sebevraždu. To mi spíš připadá jako micva."

"Co je to micva?"

"Vy nevíte, co je to micva?"

"Ne. Co je micva?"

"Jak dlouho už v tomhle městě děláte právo?"

"Povíte mi konečně, co je to ta micva?"

"Dobrý skutek."

"Muž zastřelí ženu..."

"Požádala ho, aby ji zastřelil."

"To je podle vás dobrý skutek?"

"To je micva. Nellie, ten muž není žádný zločinec, je..."

"Co podle vás je? Anděl? Chladnokrevně ji zavraždil. Dvakrát ji střelil do hrudi..."

"Ona chtěla zemřít!"

"A co ta kočka? Ta taky chtěla zemřít?"

"Dobře, tu kočku vám nechám."

"Budete mi toho muset nechat víc než tu kočku, Alane."

"O co vám jde?"

"Vy jste mi snad vůbec nerozuměl. Už jsem vám to řekla. Vražda druhého stupně. Nebo vražda na objednávku. Trest smrti. O to mi jde."

"Tohle nebyla vražda na objednávku a vy to víte."

"Dostal dvacet pět tisíc za to, že ji zabije!"

"Ale dala mu je ona sama. Nenajala si ho žádná třetí strana. To sama oběť..."

"Oběť, to jste řekl přesně, Alane."

"... protože chtěla zemřít, ale neměla odvalu, aby se zabila. Trpěla artritidou a našli jí mozkový nádor. Hrozilo jí, že bude hluchá jak pařež a že jí ochrnou obličejové nervy. Chtěla jen jediné. Zemřít! A můj klient jí pomohl."

"Aha. Takže je to vlastně Samaritán."

"Ne, je to citlivý muž, který..."

"Který ji zabil za pětadvacet tisíc, aby mohl splatit dluh svému sázkaři!"

"Nanejvýš z toho můžete vyždímat napomáhání k sebevraždě prvního stupně. Ale tenhle případ porotu rozpláče."

Navrhnete mu napomáhání čtvrtého a budeme..."

"Napo... máhání!" Téměř se dusila rozhořčením. "Jedná se přece o vraždu!"

"Zapomeňte na vraždu. Místo toho se podívejte na paragraf 120.30," spustil Moscowitz. "Příprava sebevražděného pokusu. Osoba se proviní přípravou pokusu o sebevraždu, když záměrně zapříčiní..."

"... nebo pomáhá uskutečnit jiné osobě pokus o sebevraždu," dokončila za něj Nellie. "Ale tohle nebyl pokus. Bylo to navýsost úspěšné. Ta žena je mrtvá. A její kočka taky."

"Tu zatracenou kočku už nechte být, ano? Mluvím o ženě v agonii, trpící bolestmi. Mluvím o soucitném muži..."

"Mluvíte o hrozném zločinu, o ničem jiném. Maríme čas, Alane. U soudu uvidíme, kdo s koho."

"Dobře. Uznávám, že ten pokus o sebevraždu byl úspěšný..."

"Jaký pokus o sebevraždu? Zavraždil ji."

"Neříkala jste snad, že to byl úspěšný pokus? Navýsost úspěšný, nejsou to vaše slova? Tak co bude, Nellie? Přišel tam můj klient a chladnokrevně ji zastřelil, nebo jí jenom pomohl spáchat sebevraždu? Když z toho chcete mít vraždu druhého stupně, tak to bude muset rozhodnout porota."

"Dobře, ať to rozhodnou."

"Vzpomeňte si na ten případ z Michiganu."

"Kevorkiana mi nepřipomínejte."

"Tenhle případ se vytahuje každou chvíli."

"Tady nejsme v Michiganu. A Kevorkian nikoho nezastřelil."

"Porota se na to třeba bude dívat jinak, Nellie."

"Neříkejte mi Nellie. Husy jsme spolu nepásli."

"Já vám něco povím..."

"No dobře, povídejte."

"Zapomeneme na vraždu na objednávku, jste pro?"

"Kdo to řekl?" ohradila se.

"Řekněme, že na ni prostě zapomeneme. Jedná se o zabití. Vsadím se, že víte, že existují polehčující okolnosti..."

"Neštvěte mě, Alane."

"... k paragrafu 125.25. Obžalovaný zapříčinil sebevraždu jiné osoby nebo této osobě napomohl spáchat sebevraždu, jestliže..."
"Dobře, existují polehčující okolnosti."
"Což je náhodou tenhle případ. Prostě jí dopomohl k sebevraždě."
"Takže?" zeptala se Nellie.
"Takže máte naprostou pravdu. Navrhnete vraždu druhého stupně a uvidíme, kdo z koho. Určitě prohrajete."
"Co tedy navrhuje vy?"
"Napomáhání..."
"V žádném případě."
"Osoba se proviní napomáháním..."
"Znám ten odstavec."
"... když záměrně vyprovokuje sebevraždu jiné osoby nebo jí dopomůže sebevraždu spáchat."
"Vražda druhého stupně je to nejlepší, co vám můžu nabídnout, Alane. Za předpokladu, že se dohodneme na maximální sazbě."
"To by ho ta micva přišla pěkně draho."
"S tou svou micvou jděte do háje. Navrhu zabití. A maximální sazbu. Pětadvacet let. Ven se může dostat po uplynutí třetiny trestu, to znamená za osm let a pár měsíců. Osm až pětadvacet. Berte to nebo ne."
"Co takhle dva až šest?"
"Ne."
"Ten chudák je cizinec."
"Smůla."
"Neumí anglicky, vypadá jako Robert Redford. Víte, co s ním udělají ve vězení?"
"O tom měl přemýšlet, než zabil tu starou paní."
"Ale no tak, Nellie, vždyť přece víte, že to není vrah. Co říkáte? Minimální sazba, ano? Dva roky až šest let, co?"
"Přistoupím na pět až patnáct. Ale po pěti letech budeme proti propuštění na podmínku."
"Jste tvrdá."
"Započítala jsem do toho i tu kočku. Jsme domluveni?"
"Vážně jste tvrdá," zavrtěl Moscovitz hlavou.
"Ano nebo ne?"
"Copak mám na vybranou?"
"Dobrá. Jdeme domů."

Bylo skoro půl jedné, když Carella a Hawes skončili se vším papírováním. Oba vypadali k smrti utahaně.
"Jděte domů," vyzval je Byrnes, "byla to dlouhá noc."
"No jo," zamumlal Carella.
"Trochu se vyspěte."
"No jo," přikývl Hawes.
"A ještě máte na krku tu mrtvou prostitutku," připomněl jim Byrnes.

K tomu, aby Ollieho určitá škola zaujala, musel získat kladné odpovědi na dvě zásadní otázky: "Máte fotbalové mužstvo?" a "Jsou barvy vaší školy modrá a bílá?"
Nezáleželo na tom, jestli mluví se střední školou Svatého Petra nebo Johna Parkera. Když získal kladnou odpověď na své dvě otázky, osedlal koně a vyrazil tam.
Do jedné hodiny odpoledne navštívil Tlust'och Ollie Weeks všechny školy ve městě, které mohly připadat v úvahu, a nenarazil na nic, co by jen vzdáleně připomínalo zlatonosnou žílu.
Jen dvanáct škol splňovalo obě podmínky - to znamená, že měly fotbalové mužstvo a jejich barvami byly modrá a bílá. Jen osm z nich oblékalo své fotbalisty do modrých bund s velkým P na zádech a jenom dvě ze škol měly pod P logo s fotbalovým klubem. Ollie mluvil asi s šedesáti fotbalisty - všichni byli strachy bez sebe - a snažil se zjistit, co který z nich dělal během uplynulého víkendu. V době, kdy někdo vykuchal bílou šlapku a podřízal a utopil dva černý frajery. Kluci, které zpovídal, byli sice zvyklí na násilí z televizní obrazovky, ale tohle byl skutečný život.
Ollie zastával názor, že v téhle zemi násilí stejně nikoho nedojímá.
Jediné, co Američany doopravdy dohání k šílenství, je sex. Nikoho nepohorší, že se o sexu mluví v narážkách ve všech těch dopoledních a odpoledních televizních pořadech, ale ukažte na obrazovce dva lidi, jak sex skutečně provádějí! Páni, celý dům náhle ztichne. Všichni jsou jako opaření a každý hned utíká chránit malé nevinné dětičky, které do sebe ve vedlejší pokojí cpou crack. Sex je velký americký problém, dědictví po těch zatracených puritánech, co přitáhli z Anglie. Když se Ollie pustil do těchto úvah, uvědomil si, že o nic takového už týden a půl ani nezavadil - o sex, ne o puritány. Místo toho se může přerazit, aby našel tři fotbalové hráče, kteří si o víkendu užili trochu sexu a taky dost násilí a jejichž vlasy by se mohly shodovat s těmi, co se našly na místě činu.
Ve čtvrt na dvě už byl zpátky ve služebně. Znovu prošel seznam z počítače.
Znovu začal telefonovat.
Ve čtvrt na tři se vydal na sever státu do školy jménem Pierce Academy, jejíž barvami byly modrá a bílá. Fotbalisté této školy nosili bundy s kapucou a s bílým P a bílým fotbalovým míčem na zádech.
V půl třetí odpoledne si Georgie našel v Isolském telefonním seznamu Karen Toddovou, Lincoln Street 1217. Zavolał jí a z jejího záznamníku se dozvěděl, že ji může zastihnout v práci. Záznamník mu sdělil číslo do nemocnice sv. Marie.

Napadlo ho, že pracuje jako zdravotní sestra. To jen povzbudilo jeho chuť.
Vytočil číslo nemocnice, uvedl linku a byl přepojen.
"Kartotéka," ozval se ženský hlas. To ho trochu zklamalo.
"Prosím Karen Toddovou," řekl.
Když přišla k telefonu, představil se a připomněl jí, že ji dnes ráno navštívil. Vzpomíná si na něj? Vysoký pohledný chlapík (tak se opravdu popsal) s černými vlasy a hnědýma očima...
"Byl jsem u vás s jednou blondýnou a s kamarádem."
"Aha, ano, jistě. Byla to vlastně Světlanina vnučka."
"Ano."
"Jistěže si vás pamatuju. Měli jste štěstí? Našli jste toho chlapíka, co za ní přišel s rybou?"
"Ano. Už ho má policie. Myslím, že ji zabil. Aspoň to tak vypadá."
"Páni, neděláte si legraci?"
"Opravdu, nedělám... Karen nechtěla byste se mnou jít dneska na večeři?"
"Jistě, proč ne?"

Z místa v zadní řadě sboru měl Richard I. skvělý výhled přes hlavy obou dalších Richardů a přes hlavy ostatních zpěváků. Jako monarcha přehlízející své panství se díval do hlavní uličky kostela až za příčnou loď k velkým vstupním dveřím z dubového dřeva. Pozdně odpolední slunce vysílalo své paprsky přes okna z barevného skla. Paprsky osvětlovaly kostel zvláštní září, jako by se každou chvíli měl stát zázrak. Profesor Eaton, sborníř, jim právě vysvětlil, jak špatně zazpívali poslední žalm.
Teď čekali, až jim dá znamení rukou, aby začali znovu zpívat třetí sloku.
Hlavou i rukou kývl v přesně tentýž okamžik.
"Jsem sluhou Tvým, ó Pane, můj život patří Tobě..."
"Tvé svaté světlo ať svítí na mou cestu..."
Vstupní dveře kostela se otevřely.
Do chrámové předsíně vstoupil nějaký velmi tlustý muž a mžoural do uličky.
"S Tvou svatou pomocí rád ponesu kříž..."
"Vyslyš mou modlitbu, ó Pane..."
"Pokračujte, pokračujte," vyzval zpěváky Eaton a s neskrývaně otráveným výrazem se otočil do uličky, kudy přicházel ten tlustý chlapík v rozepnutém kabátě, ze kterého mu vykukoval pivní pupek. Pod kabátem Richard viděl kostkované sako, také rozepnuté, a velmi křiklavou kravatu.
"Co je?" zeptal se Eaton.
Muž vytáhl kožené pouzdro, možná šlo jenom o napodobeninu kůže, a s plesknutím je otevřel. Přitom se kolébavou chůzí blížil k oltáři.
Sluneční světlo se odrazilo od třpytivého zlata a emailové modři a na klenbě ztichlého kostela se objevily barevné pablesky.
"Detektiv Ollie Weeks," představil se muž. "Přinesl jsem nějaký vzorky vlasů, který si potřebuju porovnat. Máte tu ve sboru nějaký fotbalisty?"

Georgie ji čekal v půl sedmé. Dohodli se, že se Karen po práci staví doma, převlékne se a pak k němu zajde na skleničku, než společně vyrazí na večeři. Zašel tedy do obchodu s alkoholem, aby koupil láhev Canadian clubu, protože Karen ráda pila Canadian club se zázvorovou limonádou.
Tak ho informovala po telefonu. Nebyl venku déle než patnáct minut.
Když se vrátil do bytu, zazvonil telefon. Položil papírový sáček s lahví na pult mezi kuchyní a obývacím a zvedl sluchátko: "Haló?"
Byl to zase Tony.
"V kolik hodin si myslíš, že dorazíš?" zeptal se.
"Někdy po večeři. Možná se trochu opozdím."
"Jak moc se opozdíš?"
"Možná přijdu až v jedenáct ve dvanáct."
"Proč se tak zdržíš?"
"Ale to víš..."
"Kdo je to?"
"Jedna holka."
"Která?"
"Povím ti to později. Musím končit, Tony. Přijde každou chvíli."
"O ni se asi nebudeš chtít dělit, ale půlku těch prachů mi přines."
Georgie s úsměvem zavěsil a pohlédl na hodinky. Šest dvacet. Má spoustu času, aby se ještě jednou podíval na peníze. To zatím nikdy nezklamalo, vždycky ho spolehlivě rozradovalo, když si všechny ty peníze prohlédl. S úsměvem vešel do ložnice.
Bylo tam otevřené okno. Úsměv mu zmizel z tváře.
Zásuvky prádelníku byly vytažené, košile, ponožky, svetry a prádlo ležely rozházené po celé podlaze a posteli. Dveře skříně byly dokořán.
Někdo strhal z ramínek saka a obleky a nechal je válet všude kolem.

Na podlaze uviděl otevřenou krabici od bot. Vedle ní ležely dvě černé lakýrky.
Obě byly prázdné.
A to jsem byl venku jenom čtvrt hodiny, pomyslel si. Tak to v tomhle městě chodí.

Carella se probudil ve tři čtvrtě na sedm večer. Všude bylo ticho.
Oblékl si džíny a tričko a vydal se po domě, aby někoho našel. Nepotkal ani živou duši.
"Fanny?" zavolal.
Žádná odpověď.

"Tati?"

To se ozval Mark ze svého pokojíčku v přízemí. Když za ním Carella přišel, chlapec seděl v posteli a četl si knihu.

"Ahoj, tati. Vyspal ses dobře?"

"Ano. Jak ti je?"

"Mnohem líp."

"Podíváme se na to," řekl Carella, sedl si na kraj postele a položil Markovi na čelo dlaň.

"Kde jsou všichni?" zeptal se.

"Fanny šla s April na balet a mamka šla nakupovat."

"Nakoupit nebo nakupovat?"

"Jaký je v tom rozdíl?"

"Asi tak pět set dolarů."

"Jak můžeš takhle poznat, jakou mám teplotu?" divil se Mark.

"Ze začátku je vždycky čelo horké. Když ale zůstává horké pořád, pak má člověk horečku."

"To stejně nechápu."

"Věř mi."

"Tak jakou mám teplotu?"

"Třicet šest celých devadesát pět. Počkej..." podíval se na dlaň, "... celých devadesát šest," opravil se. "To už je jedno, zítra můžeš jít do školy."

"Prima. Chodil jsi rád do školy, když jsi byl malej?"

"Moc rád."

"Já taky."

"Jaká je ta knížka?"

"Je to volovina."

"Tak proč to čteš?"

"Nic lepšího mamka v obchodě nesehnala."

"To dost vypovídá o naší kultuře."

Pocuchal Markovi vlasy, políbil ho na tvář a zamířil do obývacího pokoje. Do domovních dveří právě vcházela Fanny.

"No podívejme se, kohopak tu máme," řekla. "Otři si boty, April."

April si na rohožce očistila boty, sundala z ramene černou kabelu se jménem a znakem baletní školy a posadila se na lavici v hale, aby si zula boty.

"Jak je Markovi?" zeptala se.

"Líp."

"To je dobře."

"Radši už začnu chystat večeři," oznámila jim Fanny a odešla do kuchyně.

Carella pozoroval dcerku. Hlavu měla skloněnou a zápolila se zipem na levé botě. Právě ona se z dvojčat víc podobala Teddy. Měla tytéž černé vlasy, tmavě hnědé oči a stejně krásné rysy v obličeji. Mark se podobal svému otci. Chudák kluk, pomyslel si Carella.

"Jaké to bylo na baletu?" zeptal se.

"Dobrý," pokrčila rameny. "Kde je mamka?"

"Na nákupu."

"Vyspal ses dobře?"

"No." „No, co?"

"Moc dobře ne."

"To je blbý," zavrtěla hlavou a najednou se na něj podívala. "Tati?"

"Ano."

"Viš, tuhle, když bylo Markovi tak hrozně, viš kdy?"

"Ano."

"Myslela jsem si, že možná umře."

"Ale vždy přece neumíral, miláčku."

"Já vím, ale já jsem si to myslela."

"Tak si nedělej starosti, už je v pořádku."

"Jo, ale to jsem ti nechtěla říct, tati."

Najednou vypadala rozrušeně, čelíčko měla svraštělé a oči ztrápené.

Sedl si vedle ní na lavici, položil jí paži okolo ramen a zeptal se: "Copak je, broučku?"

"Když jsem si myslela, že umře..."

"Ano."

"Přála jsem si, abych zdělila jeho kytaru."

Najednou začala plakat.

"Nechtěla jsem, aby umřel."

"To já vím, že ne."

Slzy jí stékaly po tvářích.

"Ale chtěla jsem jeho kytaru."

"No tak se netrap, miláčku."

Hořce vzlykala.

"Jsem příšerná, vid'?"

"Ne, miláčku, jsi báječná."

"Mám ho k smrti ráda."

"To my všichni."

"Je to můj nejlepší brácha."

"No, je to vlastně tvůj jediný brácha."

April vyprskla smíchy a málem se přitom zalkla slzami. Přitáhl si ji k sobě těsněji a zašeptal jí do vlasů: "Proč mu nejdeš říct ahoj?"

"Už jdu, díky, tati."

Vyběhla z jeho náruče i z předsíně a volala: "Marku, probud' se! Už jsem doma!"

V domě se znovu rozhostilo ticho.

Carella šel do obýváku, rozsvítil imitaci lampy od Tiffanyho a posadil se do pohodlného křesla pod ní. Přemýšlel o

Markově kytarě, Světlanině kočce a mrtvé prostitutce s plastickým pytlek nataženým přes hlavu.

Když o pár minut později přišla Teddy, pozoroval ji, jak zavírá dveře kolenem. Měla totiž plné ruce. Pak položila dvě tašky plné jídla na lavici u zrcadla. Díval se, jak se tiše pohybuje ve svém tichém světě. Sundala si kabát a pověsila ho do skříně a on přemýšlel, že tady, v tomhle městě plném násilí...

Že tady, v tomhle světě, který vypadá každým dnem temnější a temnější, až se člověk bojí, že místo jasných dní nastane věčná noc...

Že tady, v tomhle světě má Teddy, svou Teddy, která se vždycky bude vracet domů.

Málem její jméno zakřičel nahlas.

Ale nebylo by mu to nic platné, protože ho zatím neviděla. A v žádném případě by ho neslyšela. Dál ji pozoroval.

Otočila se směrem k obýváku. Konečně ho spatřila. Byla překvapená, oči se jí rozšířily a na tváři jí rozkvetl úsměv.

Zvedl se a šel k ní.